

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ภาค ๑
ข้อความเบื้องต้น

ลักษณะ ๑
หลักทั่วไป

มาตรา ๑ ในประมวลกฎหมายนี้ ถ้าคำใดมีคำอธิบายไว้แล้ว ให้ถือตามความหมายดังได้อธิบายไว้ เว้นแต่ข้อความในดับทจะขัดกับคำอธิบายนั้น

มาตรา ๒ ในประมวลกฎหมายนี้

(๑) "ศาล" หมายความว่าถึงศาลยุติธรรมหรือผู้พิพากษา ซึ่งมีอำนาจทำการอันเกี่ยวกับคดีอาญา

(๒) "ผู้ต้องหา" หมายความว่าถึงบุคคลผู้ถูกหาว่าได้กระทำความผิด แต่ยังมีได้ถูกฟ้องต่อศาล

(๓) "จำเลย" หมายความว่าถึงบุคคลซึ่งถูกฟ้องยังศาลแล้วโดยข้อหาว่าได้กระทำความผิด

(๔) "ผู้เสียหาย" หมายความว่าถึงบุคคลผู้ได้รับความเสียหาย เนื่องจากการกระทำผิดฐานใดฐานหนึ่ง รวมทั้งบุคคลอื่นที่มีอำนาจจัดการแทนได้ ดังบัญญัติไว้ในมาตรา ๔, ๕ และ ๖

THE CRIMINAL PROCEDURE CODE

DIVISION I
PRELIMINARY

TITLE I
GENERAL PROVISIONS

Section 1.- In this Code, if there is a definition of any term, such term is to be construed in the sense defined, unless the wording of the text is repugnant to such definition.

Section 2.- In this Code:

(1) "Court" means a Court of Justice or a judge having the power to exercise criminal jurisdiction;

(2) "Alleged Offender" means a person who is alleged to have committed an offence but has not yet been charged in Court;

(3) "Accused" means a person who has been charged in court with the commission of an offence;

(4) "Injured Person" means a person who has received injury through the commission of any offence. This includes any other person who has the power to act on his behalf as provided in Section 4, 5 and 6;

(๕) "พนักงานอัยการ" หมายความว่าเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ฟ้องผู้ต้องหาต่อศาล ทั้งนี้จะเป็นข้าราชการในกรมอัยการ หรือเจ้าพนักงานอื่นผู้มีอำนาจเช่นนั้นก็ได้

(๖) "พนักงานสอบสวน" หมายความว่าเจ้าพนักงานซึ่งกฎหมายให้มีอำนาจและหน้าที่ทำการสอบสวน

(๗) "คำร้องทุกข์" หมายความว่าถึงการที่ผู้เสียหายได้กล่าวหาต่อเจ้าหน้าที่ตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ ว่ามีผู้กระทำความผิดขึ้น จะรู้ตัวผู้กระทำความผิดหรือไม่ก็ตาม ซึ่งกระทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เสียหาย และการกล่าวหาเช่นนั้นได้กล่าวโดยมีเจตนาจะให้ผู้กระทำความผิดได้รับโทษ

(๘) "คำกล่าวโทษ" หมายความว่าถึงการที่บุคคลอื่นซึ่งไม่ใช่ผู้เสียหายได้กล่าวหาต่อเจ้าหน้าที่ ว่ามีบุคคลรู้ตัวหรือไม่ก็ได้กระทำความผิดอย่างหนึ่งขึ้น

(๙) "หมายอาญา" หมายความว่าหนังสือออกตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ สั่งให้เจ้าหน้าที่ทำการจับ ชัง จำคุก หรือปล่อยผู้ต้องหา จำเลย หรือนักโทษ หรือให้ทำการค้น รวมทั้งสำเนาหมายจับหรือหมายค้นอันได้รับรองว่าถูกต้อง และคำบอกกล่าวทางโทรเลขว่าได้ออกหมายจับหรือหมายค้นแล้ว ตลอดจนสำเนาหมายจับหรือหมายค้นที่ได้ส่งทางโทรสาร สื่ออิเล็กทรอนิกส์ หรือสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศประเภทอื่น ทั้งนี้ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๗๗"

* "กรมอัยการ" ปัจจุบันได้แก่ "สำนักงานอัยการสูงสุด"

* มาตรา ๒ (๙) แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๓

(5) "Public Prosecutor" means any official who has the duty to prefer criminal charge in Court against an alleged offender, whether such official be an official of the Public Prosecution Department* or any other official empowered to do so;

(6) "Inquiry Official" means an official to be vested by law with the power and duty to conduct an inquiry.

(7) "Complaint" means an allegation made by an injured person, given to the authorities according to the provisions of this code, that an offence has been committed, whether by a known or unknown person, to the detriment of the injured person, and such allegation is made with the intention to have the offender punished;

(8) "Denunciation" means an allegation made by a person other than the injured person to the authorities that a person known or unknown has committed an offence;

(9) "Criminal warrant" means the Written Order, which is issued in accordance with the provisions of this code, orders the authority to make an arrest, detention and imprisonment, or release an alleged offender, accused or convict, or makes a search, extend to the copy of arrest warrant or search warrant which is attested, and the telegraphic notification that it has issued an arrest warrant or search warrant including the copy of arrest warrant or search warrant which has been sent by fax, electronic medium or other technological information, but all these, as provided in the Section 77."

* Section 2 "(9)" revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 22) B.E. 2547, Section 3.

(๑๐) "การสืบสวน" หมายความว่า การแสวงหาข้อเท็จจริงและหลักฐานซึ่งพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจได้ปฏิบัติไปตามอำนาจและหน้าที่ เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน และเพื่อที่จะทราบรายละเอียดแห่งความผิด

(๑๑) "การสอบสวน" หมายความว่า การรวบรวมพยานหลักฐาน และการดำเนินการทั้งหลายอื่นตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ ซึ่งพนักงานสอบสวนได้ทำไปเกี่ยวกับความผิดที่กล่าวหา เพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงหรือพิสูจน์ความผิด และเพื่อจะเอาตัวผู้กระทำความผิดมาฟ้องลงโทษ

(๑๒) "การไต่สวนมูลฟ้อง" หมายความว่า กระบวนไต่สวนของศาลเพื่อวินิจฉัยถึงมูลคดีซึ่งจำเลยต้องหา

(๑๓) "ที่รโหฐาน" หมายความว่า ที่ต่างๆ ซึ่งมีใช้ที่สาธารณสถาน ดังบัญญัติไว้ในกฎหมายลักษณะอาญา

(๑๔) "โจทก์" หมายความว่า พนักงานอัยการ หรือผู้เสียหายซึ่งฟ้องคดีอาญาต่อศาล หรือทั้งคู่ในเมื่อพนักงานอัยการและผู้เสียหายเป็นโจทก์ร่วมกัน

(๑๕) "คู่ความ" หมายความว่า โจทก์ฝ่ายหนึ่งและจำเลยอีกฝ่ายหนึ่ง

(๑๖) "พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ" หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งกฎหมายให้มีอำนาจและหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน ให้รวมทั้งพักติ เจ้าพนักงานกรมสรรพสามิต

(10) "Investigation" means a search for facts and evidence, which an administrative or police official has made in accordance with his power and duty, in order to preserve public order and to ascertain the particulars of an offence;

(11) "Inquiry" means the collection of evidence and other proceeding conducted by an inquiry official according to the provisions of this Code in connection with an alleged offence, for the purpose of ascertaining the facts or establishing the guilt and securing the punishment of the offender;

(12) "Preliminary Examination" means the proceeding conducted by a Court with a view to finding a Prima facie case against the accused;

(13) "Private Place" means a place which is not a public place as provided in the Penal Code;

(14) "Prosecutor" means either the Public Prosecutor or the injured person who has instituted a criminal case in Court, or both, in case of the Public Prosecutor and the injured person are joint prosecutors;

(15) "Parties" means the prosecutor on the one side, and the accused on the other side;

(16) "Administrative or Police Official" means an official to be vested by law with the power and duty to keep the public peace. It includes chief gaolers, excise, customs, harbour, and immigration

กรมศุลกากร กรมเจ้าท่า พนักงานตรวจคนเข้าเมือง และเจ้าพนักงาน
อื่น ๆ ในเมื่อทำการอันเกี่ยวกับการจับกุมปราบปรามผู้กระทำความผิด
กฎหมาย ซึ่งตนมีหน้าที่ต้องจับกุมหรือปราบปราม

“(๑๗) “พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่”
หมายความถึงเจ้าพนักงานดังต่อไปนี้

- (ก) ปลัดกระทรวงมหาดไทย
- (ข) รองปลัดกระทรวงมหาดไทย
- (ค) ผู้ตรวจราชการกระทรวงมหาดไทย
- (ฅ) ผู้ช่วยปลัดกระทรวงมหาดไทย
- (ง) อธิบดีกรมการปกครอง
- (จ) รองอธิบดีกรมการปกครอง
- (ฉ) ผู้อำนวยการกองการสอบสวนและนิติการ กรมการปกครอง
- (ช) หัวหน้าฝ่ายและหัวหน้างานในกองการสอบสวนและนิติการ
กรมการปกครอง
- (ฌ) ผู้ตรวจราชการกรมการปกครอง
- (ฉ) ผู้ว่าราชการจังหวัด
- (ญ) รองผู้ว่าราชการจังหวัด
- (ฎ) ปลัดจังหวัด
- (ฏ) นายอำเภอ

*มาตรา ๒ “(๑๗)” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา
(ฉบับที่ ๑๘) พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓

officers and all other officials when performing acts in connection
with the arrest of offenders or the suppression of crime which they
have the duty to arrest or suppress;

“(17) “Superior Administrative or Police Official” means the
following officials:

- (a) The Under- Secretary of State for Interior;
- (b) The Deputy Under-Secretary of State for Interior;
- (c) The Inspector of the Ministry of Interior;
- (d) The Assistant Under-Secretary of State for Interior;
- (e) The Director-General of the Department of Interior;
- (f) The Deputy Director-General of the Department of
Interior;
- (g) The Director of the Inquiry and Legal Activity Division,
Department of Interior;
- (h) The Chief and the Headwork of the Inquiry and Legal
Activity in the Division of the Department of Interior;
- (i) The Inspector of the Department of Interior;
- (j) The Governor of Changvad;
- (k) The Deputy Governor of Changvad;
- (l) The Palad Changvad;
- (m) The Nai Amphur;

*Section 2 “(17)” amended by Section 3 of the Criminal Procedure
Code Amendment Act (No. 18), B.E. 2535.

- (ฐ) ปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอ
 (ฑ) อธิบดีกรมตำรวจ
 (ฒ)* รองอธิบดีกรมตำรวจ
 (ณ)* ผู้ช่วยอธิบดีกรมตำรวจ
 (ด)* ผู้บัญชาการตำรวจ
 (ต)* รองผู้บัญชาการตำรวจ
 (ถ)* ผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจ
 (ท)* ผู้บังคับการตำรวจ
 (ธ)* รองผู้บังคับการตำรวจ
 (น)* หัวหน้าตำรวจภูธรจังหวัด
 (บ)* รองหัวหน้าตำรวจภูธรจังหวัด
 (ป)* ผู้กำกับการตำรวจ
 (ผ)* ผู้กำกับการตำรวจภูธรจังหวัดเขต
 (ฝ)* รองผู้กำกับการตำรวจ
 (พ)* รองผู้กำกับการตำรวจภูธรจังหวัดเขต
 (ฟ)* สารวัตรใหญ่ตำรวจ
 (ภ)* สารวัตรตำรวจ
 (ม)* ผู้บังคับกองตำรวจ

ตำแหน่งข้าราชการตำรวจตั้งแต่ (ฑ) ถึง (ร) ที่เป็นปัจจุบัน ให้ดูที่
 พ.ร.บ. ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๔๔ มี ๑๓ ตำแหน่ง
 * ตำแหน่งข้าราชการตำรวจตั้งแต่ (ฑ) ถึง (ร) ที่เป็นปัจจุบัน ให้ดูที่
 พ.ร.บ. ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๔๔ มี ๑๓ ตำแหน่ง

- (n) The Palad Amphur who is the chief attached to
 Sub-Amphur;
 (o) The Director-General of the Police Department;
 (p) The Deputy Director-General of the Police
 Department;
 (q) The Assistant Director-General of the Police
 Department;
 (r) The Commissioner of the Police;
 (s) The Deputy Commissioner of the Police;
 (t) The Assistant Commissioner of the Police;
 (u) The Commander;
 (v) The Deputy Commander;
 (w) The Chief Provincial Police of Changvad;
 (x) The Deputy Chief Provincial Police of Changvad;
 (y) The Superintendent;
 (z) The Changvad Provincial Superintendent of Region;
 (aa) The Deputy Superintendent;
 (ab) The Deputy Changvad Provincial Superintendent;
 (ac) The Chief Inspector;
 (ad) The Inspector;
 (ae) The Inspector of the Local Police;

(ข)* หัวหน้าสถานีตำรวจซึ่งมียศตั้งแต่ชั้นนายร้อยตำรวจตรีหรือเทียบเท่า นายร้อยตำรวจตรีขึ้นไป

(จ) หัวหน้ากิ่งสถานีตำรวจซึ่งมียศตั้งแต่ชั้นนายร้อยตำรวจตรีหรือเทียบเท่า นายร้อยตำรวจตรีขึ้นไป

ทั้งนี้ หมายความว่ารวมถึงผู้รักษาการแทนเจ้าพนักงานดังกล่าวแล้ว แต่ผู้รักษาการแทนเจ้าพนักงานใน (ม) (ข) และ (จ) ต้องมียศตั้งแต่ชั้นนายร้อยตำรวจตรีหรือเทียบเท่า นายร้อยตำรวจตรีขึ้นไปด้วย

(๑๘) “สิ่งของ” หมายความว่าถึงสิ่งหามิตรทรัพย์ใด ซึ่งอาจใช้เป็นพยานหลักฐานในคดีอาญาได้ ให้รวมทั้งจดหมาย โทรเลขและเอกสารอย่างอื่น ๆ

(๑๙) “ถ้อยคำสำนวน” หมายความว่าถึงหนังสือใดที่ศาลจัดเป็นหลักฐานแห่งรายละเอียดทั้งหลายในการดำเนินคดีอาญาในศาลนั้น

(๒๐) “บันทึก” หมายความว่าถึงหนังสือใดที่พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจจัดไว้เป็นหลักฐานในการสอบสวนความผิดอาญา รวมทั้งบันทึกคำร้องทุกข์และคำกล่าวโทษด้วย

(๒๑) “ควบคุม” หมายความว่าถึงการคุมหรือกักขังผู้ถูกจับโดยพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจในระหว่างสืบสวนและสอบสวน

(๒๒) “ขัง” หมายความว่าถึงการกักขังจำเลยหรือผู้ต้องหาโดยศาล

(af) The Head of Police Station having the rank of police sub-lieutenant or its equivalent upwards;

(ag) The Head of Sub-Police Station having the rank of police sub-lieutenant or its equivalent upwards;

Provided that there shall include the persons in charge of the functions of the said officials, but the person in charge of the function (ae), (af) and (ag) must have the rank of police sub-lieutenant or its equivalent upwards.”

(18) “Article” means any movable property which may be used as evidence in a criminal case. It includes letters, telegrams and other documents;

(19) “Memorandum” means any writing made by a Court as evidence of all particulars of the proceedings carried out in a criminal case;

(20) “Note” means any writing made by any administrative or police official as evidence of an inquiry of a criminal offence. It includes the record in writing of complaints and denunciations;

(21) “Keep in custody” means the restraint or the confinement of the arrested person by an administrative or police official during investigation and inquiry proceedings;

(22) “Detention” means the confinement of an accused or an alleged offender by a Court.

มาตรา ๓ บุคคลดังระบุในมาตรา ๔, ๕, และ ๖ มีอำนาจจัดการต่อไปนี้แทนผู้เสียหายตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้น ๆ

- (๑) ร้องทุกข์
- (๒) เป็นโจทก์ฟ้องคดีอาญา หรือเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการ
- (๓) เป็นโจทก์ฟ้องคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญา
- (๔) ถอนฟ้องคดีอาญาหรือคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญา
- (๕) ยอมความในคดีความผิดต่อส่วนตัว

มาตรา ๔ ในคดีอาญาซึ่งผู้เสียหายเป็นหญิงมีสามี หญิงนั้นมีสิทธิฟ้องคดีได้เอง โดยมีต้องได้รับอนุญาตของสามีก่อน

ภายใต้บังคับแห่งมาตรา ๕ (๒) สามีมีสิทธิฟ้องคดีอาญาแทนภริยาได้ ต่อเมื่อได้รับอนุญาตโดยชัดแจ้งจากภริยา

มาตรา ๕ บุคคลเหล่านี้จัดการแทนผู้เสียหายได้

- (๑) ผู้แทนโดยชอบธรรมหรือผู้อนุบาล เฉพาะแต่ในความผิดซึ่งได้กระทำต่อผู้เยาว์ หรือผู้ไร้ความสามารถซึ่งอยู่ในความดูแล
- (๒) ผู้บุพการี ผู้สืบสันดาน สามีหรือภริยาเฉพาะแต่ในความผิดอาญา ซึ่งผู้เสียหายถูกทำร้ายถึงตายหรือบาดเจ็บจนไม่สามารถจะจัดการเองได้
- (๓) ผู้จัดการหรือผู้แทนอื่น ๆ ของนิติบุคคล เฉพาะความผิดซึ่งกระทำลงแก่นิติบุคคลนั้น

Section 3.- Persons specified in Section 4, 5 and 6 have the power to act on behalf of the injured person according to the conditions provided in those Sections as follows:

- (1) To lodge a complaint;
- (2) To institute a criminal prosecution or join with the Public Prosecutor in a criminal prosecution;
- (3) To enter a civil claim in connection with an offence;
- (4) To withdraw a criminal charge or a civil claim in connection with an offence;
- (5) To compound a compoundable offence.

Section 4.- In the criminal case, which the injured person the married woman, that woman has the right to prefer the criminal charge with being permitted by her husband.

Subject to the provisions of Section 5 (2), her husband to be entitled to bring the criminal charge on behalf of his wife only with her express permission.

Section 5.- The following persons may act on behalf of the injured person:

- (1) The legal representative or custodian in respect only of offences committed against the minor or incompetent person under his charge;
- (2) The ascendant or descendant, the husband or wife, in respect only of criminal offences in which the injured person is so injured that he died or is unable to act by himself;
- (3) The manager or other representatives of a juristic person in respect of any offence committed against such juristic person.

มาตรา ๖ ในคดีอาญาซึ่งผู้เสียหายเป็นผู้เยาว์ไม่มีผู้แทนโดยชอบธรรม หรือเป็นผู้วิกลจริตหรือคนไร้ความสามารถ ไม่มีผู้อนุบาล หรือซึ่งผู้แทนโดยชอบธรรมหรือผู้อนุบาลไม่สามารถจะทำการตามหน้าที่โดยเหตุหนึ่งเหตุใด รวมทั้งมีผลประโยชน์ขัดกันกับผู้เยาว์หรือคนไร้ความสามารถนั้น ๆ ญาติของผู้นั้น หรือผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้องกับอาจร้องต่อศาลขอให้ตั้งเขาเป็นผู้แทนเฉพาะคดีได้

เมื่อได้ไต่สวนแล้วให้ศาลตั้งผู้ร้องหรือบุคคลอื่น ซึ่งยินยอมตามที่เห็นสมควรเป็นผู้แทนเฉพาะคดี เมื่อไม่มีบุคคลใดเป็นผู้แทนให้ศาลตั้งพนักงานฝ่ายปกครองเป็นผู้แทน

ห้ามมิให้เรียกค่าธรรมเนียมในเรื่องขอตั้งเป็นผู้แทนเฉพาะคดี

มาตรา ๗ ในการสอบสวน ไต่สวนมูลฟ้องหรือพิจารณาคดีที่นิติบุคคลเป็นผู้ต้องหาหรือจำเลย ให้ออกหมายเรียกผู้จัดการหรือผู้แทนอื่น ๆ ของนิติบุคคลนั้น ให้ไปยังพนักงานสอบสวนหรือศาล แล้วแต่กรณี ถ้าผู้จัดการหรือผู้แทนของนิติบุคคลนั้นไม่ปฏิบัติตามหมายเรียกจะออกหมายจับผู้นั้นมาก็ได้ แต่ห้ามมิให้ใช้บทบัญญัติว่าด้วยปล่อยชั่วคราว ชัง หรือจำคุกแก่ผู้จัดการหรือผู้แทนนิติบุคคล ในคดีที่นิติบุคคลนั้นเป็นผู้ต้องหาหรือจำเลย

Section 6.- In a criminal case where the injured person is a minor having no legal representative, or is a person of unsound mind or an incompetent person having no custodian, or where the legal representative or custodian is unable to discharge his duty for any reason including conflict of interest with the minor or incompetent person, a relative of such person or an interested person may apply to the Court to appoint him as a representative *ad litem*.

Having made an inquiry, the Court shall appoint as representative *ad litem* either the applicant or any other person, agreeing thereto, as it thinking fit. If no one agrees to be representative, the Court shall appoint an administrative official as representative.

No Court fees shall be demanded in respect of proceedings carried out for the purpose of such appointment.

Section 7.- In an inquiry, preliminary examination or trial in which a juristic person is the alleged offender or accused, the summons shall be served on the manager or other representative of that juristic person directing him to appear before the inquiry official or the Court, as the case may be.

If the manager or representative of such juristic person does not comply with the summons, a warrant of arrest may be issued against him. But no provision concerning provisional release, detention or imprisonment shall be applied to the manager or representative of the juristic person in case of such juristic person is an alleged offender or accused.

• "มาตรา ๗/๑ ผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหาซึ่งถูกควบคุมหรือขังมีสิทธิแจ้งหรือขอให้เจ้าพนักงานแจ้งให้ญาติหรือผู้ซึ่งถูกจับหรือผู้ต้องหาไว้วางใจทราบถึงการถูกจับกุมและสถานที่ที่ถูกควบคุมในโอกาสแรกและให้ผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหาที่มีสิทธิดังต่อไปนี้ด้วย

- (๑) พบและปรึกษาผู้ซึ่งจะเป็นทนายความเป็นการเฉพาะตัว
 - (๒) ให้ทนายความหรือผู้ซึ่งตนไว้วางใจเข้าฟังการสอบปากคำตนได้ในชั้นสอบสวน
 - (๓) ได้รับการเยี่ยมหรือติดต่อกับญาติได้ตามสมควร
 - (๔) ได้รับการรักษาพยาบาลโดยเร็วเมื่อเกิดการเจ็บป่วย
- ให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจซึ่งรับมอบตัวผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหาที่มีหน้าที่แจ้งให้ผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหานั้นทราบในโอกาสแรกถึงสิทธิตามวรรคหนึ่ง"

• "มาตรา ๘ นับแต่เวลาที่ยื่นฟ้องแล้ว จำเลยมีสิทธิดังต่อไปนี้

- (๑) ได้รับการพิจารณาคดีด้วยความรวดเร็ว ต่อเนื่อง และเป็นธรรม
- (๒) แต่งทนายความแก้ต่างในชั้นไต่สวนมูลฟ้อง หรือพิจารณาในศาลชั้นต้นตลอดจนชั้นศาลอุทธรณ์และศาลฎีกา

• "มาตรา ๗/๑" แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๔

• "มาตรา ๘" แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๕

• "Section 7/1.- An arrested person or an alleged offender, who is superintended or detained, is entitled to notify or let an authority notify the relatives or the person whom arrested person or the alleged offender to be arrested or the place where one is arrested in the first time, and let the arrested person or the alleged offender to be entitled as follows:

- (1) To meet and to talk with the person, who will be lawyer, as personal;
- (2) To let lawyer or person to be trusted enter into hear to inquire oneself in questing;
- (3) To be visited or got in touch with relatives as may be reasonable;
- (4) To be nursed without delay when to be ill;

To let government official or police official, who over an arrested person or an alleged offender, have the duty to notify an arrested person or an alleged offender to right according to first paragraph in first time."

• "Section 8.- From the time of entry of a charge, an accused is entitled as follows:

- (1) To be tried a case speedily, continuously and fair;
- (2) To make a counsel in the preliminary examination or to trial in The Court of First Instance according The Appeal Court and The Supreme Court;

• "Section 7/1" revised by Section 4 and "Section 8" revised by Section 5 of the Act Amending the Criminal Procedure Code (No.22), B.E. 2547

(๓) ปรีกษาทนายความหรือผู้ซึ่งจะเป็นทนายความเป็นการเฉพาะตัว

(๔) ตรวจดูสิ่งที่ยื่นเป็นพยานหลักฐาน และคัดสำเนาหรือถ่ายรูปสิ่งนั้น ๆ

(๕) ตรวจดูสำนวนการไต่สวนมูลฟ้องหรือพิจารณาของศาล และคัดสำเนาหรือขอรับสำเนาที่รับรองว่าถูกต้องโดยเสียค่าธรรมเนียม เว้นแต่ศาลจะมีคำสั่งให้ยกเว้นค่าธรรมเนียมนั้น

(๖) ตรวจหรือคัดสำเนาคำให้การของตนในชั้นสอบสวนหรือเอกสารประกอบคำให้การของตน

ถ้าจำเลยมีทนายความ ทนายความนั้นย่อมมีสิทธิเช่นเดียวกับจำเลยดังกล่าวมาแล้วด้วย

เมื่อพนักงานอัยการได้ยื่นฟ้องคดีต่อศาลแล้ว ให้ผู้เสียหายมีสิทธิตามวรรคหนึ่ง (๖) เช่นเดียวกับจำเลยด้วย"

มาตรา ๙ บันทึกต้องระบุสถานที่ วันเดือนปีที่ทำ นาม และตำแหน่งของเจ้าพนักงานผู้ทำ

เมื่อเจ้าพนักงานทำบันทึกโดยรับคำสั่งจากศาล หรือโดยคำสั่งหรือคำขอของเจ้าพนักงานอื่น ให้เจ้าพนักงานนั้นกล่าวไว้ด้วยว่าได้รับคำสั่งหรือคำขอเช่นนั้น และแสดงด้วยว่าได้ทำไปอย่างไร

ให้เจ้าพนักงานผู้ทำบันทึกลงลายมือชื่อของตนในบันทึกนั้น

(3) To discuss with the lawyer or person will be lawyer as personal;

(4) To look into things filed as evidence and to be copied or to take one's picture;

(5) To look into the file of the inquiry of preliminary examination or hearing of the Court and to copy or to an accept attested copy upon the payment of the fee, unless there is an instruction with the exception of such fee;

(6) To look into or to copy an own plea in holding an inquiry or a document in corroboration of an own plea;

If an accused has a lawyer, such lawyer is entitled in the same manner as the accused as aforesaid;

When a Public Prosecutor has preferred a charge before the Court, an aggrieved party shall be entitled in compliance with the first paragraph (6) in the same manner as the accused."

Section 9.- The place where and the date on which it is made, and the name and official position of such official who makes it must be specified by the note.

When the note is made by the official by the order of the Court or by the order or the request of the other official, the receipt of such order or request and state how the official has executed it shall be also mentioned such official.

The signature of the official, who makes the not, shall be affixed thereon.

มาตรา ๑๐ ถ้อยคำสำนวนต้องระบุชื่อศาล สถานที่ และวันเดือนปี ที่จัด ถ้าศาลจัดถ้อยคำสำนวนตามคำสั่งหรือประเด็นของศาลอื่น ให้กล่าวเช่นนั้น และแสดงด้วยว่าได้ทำไปอย่างไร

ผู้พิพากษาที่จัดถ้อยคำสำนวนต้องลงลายมือชื่อของตนในถ้อยคำสำนวนนั้น

มาตรา ๑๑ บันทึกรหรือถ้อยคำสำนวนนั้น ให้เจ้าพนักงานหรือศาลอ่านให้ผู้ให้ถ้อยคำฟัง ถ้ามีข้อความแก้ไข ทักท้วง หรือเพิ่มเติม ให้แก้ไขถูกต้องหรือมิฉะนั้นก็ให้บันทึกไว้ และให้ผู้ให้ถ้อยคำลงลายมือชื่อรับรองว่าถูกต้องแล้ว

ถ้าบุคคลที่ต้องลงลายมือชื่อในบันทึกหรือถ้อยคำสำนวนไม่สามารถหรือไม่ยอมลง ให้บันทึกหรือรายงานเหตุนั้นไว้

มาตรา ๑๒ เอกสารซึ่งศาลหรือเจ้าพนักงานเป็นผู้ทำ คำร้องทุกข์ คำกล่าวโทษ คำให้การจำเลยหรือคำร้องซึ่งยื่นต่อเจ้าพนักงานหรือศาล จักต้องเขียนด้วยน้ำหมึกหรือพิมพ์ดีดหรือพิมพ์ ถ้ามีผิดที่ใดห้ามมิให้ลบออก ให้เพียงแต่ขีดฆ่าคำผิดนั้นแล้วเขียนใหม่ ผู้พิพากษา เจ้าพนักงานหรือบุคคลผู้แก้ไขเช่นนั้นต้องลงนามรับรองไว้ที่ข้างกระดาษ

ถ้อยคำตกเติมในเอกสารดังบรรยายในมาตรานี้ต้องลงนามย่อของผู้พิพากษา เจ้าพนักงานหรือบุคคลผู้ซึ่งตกเติมนั้นกำกับไว้

Section 10.- The name of the Court, the place where and the date on which it is made must be specified by the memorandum. When the memorandum is made by the Court in pursuance of the order or commission of the other Court, such order or commission and state how it has been executed shall be mentioned.

The signature of the judge, who makes the memorandum, shall be affixed thereon.

Section 11.- The note or the memorandum shall be read by the officer or the Court to the person, who made the statement or gave the testimony. If there should be any alteration, objection or addition, it shall be made or corrected accordingly or otherwise noted down, and the person, who made such statement or gave such testimony, shall affix his signature in approval thereof.

If the person required to affix such signature on the note or memorandum is unable or refuses to do so, such fact shall be recorded.

Section 12.- The documents being drawn up by the Court or the official, complaints, denunciations, defenses or motions to be submitted to the official or filed with the Court must be written in the ink, typewritten, and at any place where the mistake occurs, such place shall not be erased, but merely crossed out and then re-written. The initials of the judge, official or person, who makes such correction, must be affixed in the margin of the paper.

The words to be added to the documents as mentioned in this Section must be initialed by the judge, official or person who makes such addition.

“มาตรา ๑๒ ทวิ ในการร้องทุกข์ การสอบสวน การไต่สวนมูลฟ้อง และการพิจารณา ถ้าบทบัญญัติใดกำหนดให้มีนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์เข้าร่วมด้วยแล้ว นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ดังกล่าวจะต้องมีคุณสมบัติตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ให้นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ตามวรรคหนึ่งได้รับค่าตอบแทนตามระเบียบที่กระทรวงยุติธรรมกำหนดโดยได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง”

“มาตรา ๑๓ การสอบสวน ไต่สวนมูลฟ้อง หรือพิจารณา ให้ใช้ภาษาไทย แต่ถ้ามีความจำเป็นต้องแปลภาษาไทยท้องถิ่นหรือภาษาถิ่นหรือภาษาต่างประเทศเป็นภาษาไทยหรือต้องแปลภาษาไทยเป็นภาษาไทยท้องถิ่นหรือภาษาถิ่นหรือภาษาต่างประเทศให้ใช้ล่ามแปล

ในกรณีที่ผู้เสียหาย ผู้ต้องหา จำเลย หรือพยานไม่สามารถพูดหรือเข้าใจภาษาไทยหรือสามารถพูดหรือเข้าใจเฉพาะภาษาไทยท้องถิ่นหรือภาษาถิ่น และไม่มีล่าม ให้พนักงานสอบสวนพนักงานอัยการหรือศาลจัดหาล่ามให้โดยมิชักช้า

“มาตรา ๑๒ ทวิ” เพิ่มโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา
(ฉบับที่ ๒๐) พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓

“มาตรา ๑๓” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา
(ฉบับที่ ๒๘) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓

“Section 12 bis.- If any provision directs a psychologist or social welfare worker to participate in lodging a complaint, holding an inquiry, preliminary examination and trial, such psychologist or social welfare worker shall have qualifications as prescribed by the Ministerial Regulations.

The psychologist or social welfare worker pursuant to paragraph one shall receive remuneration in accordance with the Rule prescribed by the Ministry of Justice with the approval of the Ministry of Finance.”

“Section 13.- The inquiry, preliminary examination or trial shall be made in Thai; but if it is necessary to translate Local Thai language or dialect or Thai into a foreign language or foreign language into Thai, an interpreter shall be required.

In case of the injured person, the alleged offender, the accused or the witness cannot speak or understand Thai language or can speak or understand only local Thai Language or dialect and have no interpreter, the inquiry official, Public Prosecutor or Court shall procure an interpreter for him without delay.

“Section 12 bis” added by Section 3 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 20), B.E. 2542.

“Section 13” amended by Section 3 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 28) B.E. 2551.

ในกรณีที่ผู้เสียหาย ผู้ต้องหา จำเลย หรือพยานไม่สามารถพูดหรือได้ยิน หรือสื่อความหมายได้และไม่มีล่ามภาษามือ ให้พนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ หรือศาล จัดหาล่ามภาษามือให้หรือจัดให้ตาม ทบป หรือ สื่อความหมายโดยวิธีอื่นที่เห็นสมควร

เมื่อมีล่ามแปลคำให้การ คำพยานหรืออื่น ๆ ล่ามต้องแปลให้ถูกต้อง ล่ามต้องสาบานหรือปฏิญาณตนว่าจะทำหน้าที่โดยสุจริตใจ จะไม่เพิ่มเติมหรือตัดทอนสิ่งที่แปล

ให้ล่ามลงลายมือชื่อในคำแปลนั้น

ให้พนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ หรือศาลสั่งจ่ายค่าป่วยการ ค่าพาหนะเดินทาง และค่าเช่าที่พักแก่ล่ามที่จัดหาให้ตามมาตรานี้ ตามระเบียบที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กระทรวงมหาดไทย กระทรวงยุติธรรม สำนักงานอัยการสูงสุด หรือสำนักงานศาลยุติธรรม แล้วแต่กรณี กำหนดโดยได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง"

มาตรา ๑๔ ในระหว่างทำการสอบสวน ได้สวนมูลฟ้องหรือพิจารณาถ้า มีเหตุควรเชื่อว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยเป็นผู้วิกลจริตและไม่สามารถต่อสู้คดีได้ ให้พนักงานสอบสวนหรือศาลแล้วแต่กรณี สั่งให้พนักงานแพทย์ตรวจผู้นั้น เสร็จแล้วให้เรียกพนักงานแพทย์ผู้นั้นมาให้ ถ้อยคำ หรือให้การว่าตรวจได้ผลประการใด

In case of the injured person, the alleged offender, the accused or witness cannot speak or hear or communicate and has no a hand interpreter, the inquiry official, Public Prosecutor or Court shall provide a hand interpreter or manage to ask, answer or communicate in other way as it thinks fit.

When there is an interpreter to interpret a plea, testimony or other matters, such interpreter must interpret correctly, the interpreter must take an oath or make an affirmation that he shall perform his duty conscientiously without adding to or suppressing anything from what he interprets.

The interpreter shall give his signature on the translation.

The inquiry official, Public Prosecutor or Court shall pay allowances fees, travelling and accommodation expenses to the interpreter procured as this Section according to the regulations provided by the office of national Thai Police, Ministry of Interior, Ministry of Justice, the office of Attorney-General or the office of Court of Justice, as the case may be, with the approval of the Ministry of Finance."

Section 14.- Whilst holding an inquiry, preliminary examination or trial, if there is a reason to believe that the alleged offender or the accused is of unsound mind and is unable to put up a defence, the inquiry official or the Court, as the case may be, shall instruct a medical officer to examine such person. After the examination, the medical officer shall be summoned to make a statement or testify as to the result of the examination.

ในกรณีที่พนักงานสอบสวนหรือศาลเห็นว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยเป็นผู้วิกลจริตและไม่สามารถต่อสู้คดีได้ ให้งดการสอบสวน ไล่สวนมูลฟ้องหรือพิจารณาไว้จนกว่าผู้นั้นหายวิกลจริตหรือสามารถจะต่อสู้คดีได้ และให้มีอำนาจส่งตัวผู้นั้นไปยังโรงพยาบาลโรคจิต หรือมอบให้แก่ผู้อนุบาลข้าหลวงประจำจังหวัดหรือผู้อื่นที่เต็มใจรับไปดูแลรักษาก็ได้ตามแต่จะเห็นสมควร

กรณีที่ศาลงดการไล่สวนมูลฟ้องหรือพิจารณาดังบัญญัติไว้ในวรรคก่อน ศาลจะสั่งจำหน่ายคดีเสียชั่วคราวก็ได้

มาตรา ๑๕ วิธีพิจารณาข้อใดซึ่งประมวลกฎหมายนี้มีได้บัญญัติไว้โดยเฉพาะ ให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับเท่าที่พอจะใช้บังคับได้

In case of the inquiry official or the Court is of opinion that the alleged offender or accused is of unsound mind and is unable to put up a defence, the official or the Court shall suspend the inquiry, preliminary examination or trial until he recovers his sound mind or is able to put up the defence, and have the power to send such person to a lunatic asylum or to deliver him to his custodian, the Commissioner of Changvad or any other person willing to take charge of such person, as is deemed expedient.

In case of the Court has suspended the preliminary examination or trial as provided in the above paragraph, it may strike out the case temporarily from the Case-List.

Section 15.- Any of matters of procedure which have not been specifically provided in this Code shall be governed as far as to be possible by the provisions of the Civil Procedure Code relating to be thereto.

ลักษณะ ๒

อำนาจพนักงานสอบสวนและศาล

หมวด ๑

หลักทั่วไป

มาตรา ๑๖ อำนาจศาล อำนาจผู้พิพากษา อำนาจพนักงานอัยการและอำนาจพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ในการที่จะปฏิบัติ ตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ ต้องเป็นไปตามกฎหมายและ ข้อบังคับทั้งหลายอันว่าด้วยการจัดตั้งศาลยุติธรรม และระบุนำอำนาจและ หน้าที่ของผู้พิพากษา หรือซึ่งว่าด้วยอำนาจและหน้าที่ของพนักงาน อัยการหรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจนั้น ๆ

หมวด ๒

อำนาจสืบสวนและสอบสวน

มาตรา ๑๗ พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจมีอำนาจทำการ สืบสวนคดีอาญาได้

“มาตรา ๑๘ ในจังหวัดอื่นนอกจากจังหวัดพระนครและจังหวัด ธนบุรี พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ปลัดอำเภอ และ

“มาตรา ๑๘” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๕)

พ.ศ. ๒๔๙๖ มาตรา ๔

TITLE II

POWERS OF INQUIRY OFFICIALS AND
COMPETENCY OF COURTS

CHAPTER I

GENERAL PROVISIONS

Section 16.- The jurisdiction of Courts and the competency of judges, Public Prosecutors and administrative or police officials for the execution of the provisions of this Code shall be governed by the laws and rules concerning the organization of Courts and the powers and duties of judges, or concerning Public Prosecutors and administrative or police officials respectively.

CHAPTER II

POWERS OF INVESTIGATION AND INQUIRY

Section 17.- The administrative official or police official is empowered to conduct the investigation in the Criminal Case.

“Section 18.- In other Changvads other than Changvad Phra Nakorn and Changvad Dhonburi, a superior administrative or Police official, Palad Amphur or Police official from the rank of Sub Lieutenant or its equivalent upwards, within whose territorial

“Section 18” amended by Section 4 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 5), B.E. 2496.

ข้าราชการตำรวจซึ่งมียศตั้งแต่ชั้นนายร้อยตำรวจตรีหรือเทียบเท่า นายร้อยตำรวจตรีขึ้นไป มีอำนาจสอบสวนความผิดอาญาซึ่งได้เกิด หรืออ้าง หรือเชื่อว่าได้เกิดภายในเขตอำนาจของตน หรือผู้ต้องหาที่มีที่อยู่ หรือถูกจับภายในเขตอำนาจของตนได้

สำหรับในจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี ให้ข้าราชการตำรวจซึ่งมียศตั้งแต่ชั้นนายร้อยตำรวจตรีหรือเทียบเท่า นายร้อยตำรวจตรีขึ้นไป มีอำนาจสอบสวนความผิดอาญาซึ่งได้เกิด หรืออ้าง หรือเชื่อว่าได้เกิดภายในเขตอำนาจของตน หรือผู้ต้องหาที่มีที่อยู่ หรือถูกจับภายในเขตอำนาจของตนได้

ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติในมาตรา ๑๙ มาตรา ๒๐ และ มาตรา ๒๑ ความผิดอาญาได้เกิดในเขตอำนาจพนักงานสอบสวนคนใด โดยปกติให้เป็นหน้าที่พนักงานสอบสวนผู้นั้นเป็นผู้รับผิดชอบในการสอบสวนความผิดนั้น ๆ เพื่อดำเนินคดี เว้นแต่เมื่อมีเหตุจำเป็นหรือเพื่อความสะดวก จึงให้พนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ที่ผู้ต้องหาที่มีที่อยู่ หรือถูกจับเป็นผู้รับผิดชอบดำเนินการสอบสวน

ในเขตท้องที่ใดมีพนักงานสอบสวนหลายคน การดำเนินการสอบสวนให้อยู่ในความรับผิดชอบของพนักงานสอบสวนผู้เป็นหัวหน้าในท้องที่นั้น หรือผู้รักษาการแทน"

มาตรา ๑๙ ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) เป็นการไม่แน่ว่าการกระทำผิดอาญาได้กระทำในท้องที่ใดในระหว่างหลายท้องที่

jurisdiction an offence has actually been committed or is alleged or believed to have been committed, or within whose territorial jurisdiction the alleged offender is residing or has been arrested, shall have the power to hold an inquiry in reference to such offence.

In Changvad Phra Nakorn and Changvad Dhonburi*, the police official from the rank of Sub-Lieutenant or its equivalent upwards, within whose territorial jurisdiction an offence has actually been committed or is alleged or believed to have been committed, or within whose territorial jurisdiction the alleged offender is residing or has been arrested, shall have the power to hold an inquiry in reference to such offence.

Subject to the provisions of sections 19, 20 and 21, when a criminal offence has been committed within the territorial jurisdiction of any inquiry official, as a rule official shall be the responsible inquiry official for conducting the inquiry; however in case of necessity or for the sake of convenience, the inquiry official within whose territorial jurisdiction the alleged is residing or has been arrested shall be the responsible inquiry official.

In any locality where there are several inquiry officials, the chief of the inquiry officials of such locality or any person in charge of his functions shall be the responsible inquiry official."

Section 19.- In the following cases, where:

(1) It is uncertain in which of several localities an offence has been committed;

* Bangkok

(๒) เมื่อความผิดส่วนหนึ่งกระทำในท้องที่หนึ่ง แต่อีกส่วนหนึ่งในอีกท้องที่หนึ่ง

(๓) เมื่อความผิดนั้นเป็นความผิดต่อเนื่องและกระทำต่อเนื่องกันในท้องที่ต่าง ๆ เกินกว่าท้องที่หนึ่งขึ้นไป

(๔) เมื่อเป็นความผิดซึ่งมีหลายกรรม กระทำลงในท้องที่ต่าง ๆ กัน

(๕) เมื่อความผิดเกิดขึ้นขณะผู้ต้องหากำลังเดินทาง

(๖) เมื่อความผิดเกิดขึ้นขณะผู้เสียหายกำลังเดินทาง พนักงานสอบสวนในท้องที่หนึ่งท้องที่ใดที่เกี่ยวข้องมีอำนาจสอบสวนได้

ในกรณีข้างต้นพนักงานสอบสวนต่อไปนี้เป็นผู้รับผิดชอบในการสอบสวน

(ก) ถ้าจับผู้ต้องหาได้แล้ว คือพนักงานสอบสวนซึ่งท้องที่ที่จับได้ อยู่ในเขตอำนาจ

(ข) ถ้าจับผู้ต้องหาไม่ได้ คือพนักงานสอบสวนซึ่งท้องที่ที่พบการกระทำผิดก่อนอยู่ในเขตอำนาจ

“มาตรา ๒๐ ถ้าความผิดซึ่งมีโทษตามกฎหมายไทยได้กระทำความผิดนอกราชอาณาจักรไทย ให้อัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทนเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบหรือจะมอบหมายหน้าที่นั้น ให้พนักงานอัยการหรือพนักงานสอบสวนคนใดเป็นผู้รับผิดชอบทำการสอบสวนแทนก็ได้

“มาตรา ๒๐” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๙) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓

(2) An offence has been committed partly in one locality and partly in another;

(3) An offence, being continuous, continues to be committed in more localities than one;

(4) An offence consists of several acts committed in different localities;

(5) An offence was committed whilst the alleged offender was travelling;

(6) An offence was committed whilst the injured person was travelling.

The inquiry officials of any of the localities concerned may hold an inquiry.

In the above cases the followings shall be the responsible inquiry officials:

(a) If the alleged offender has been arrested: the inquiry official within whose territorial jurisdiction such arrest has been made;

(b) If the alleged offender has not been arrested: the inquiry official within whose territorial jurisdiction the offence was first discovered.

“Section 20.- If the offence punishable under Thai law has been committed outside the Kingdom of Thailand, the Attorney-General or a person acting for him shall be a responsible inquiry official or such duty may be assigned to any public prosecutor or inquiry official to be responsible for holding an inquiry.

“Section 20” amended by the Section 3 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 29) B.E. 2551.

ในกรณีที่อัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทนมอบหมายให้พนักงานสอบสวนคนใดเป็นผู้รับผิดชอบทำการสอบสวน อัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทนจะมอบหมายให้พนักงานอัยการคนใดทำการสอบสวนร่วมกับพนักงานสอบสวนก็ได้

ให้พนักงานอัยการที่ได้รับมอบหมายให้เป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบหรือให้ทำการสอบสวนร่วมกับพนักงานสอบสวนมีอำนาจและหน้าที่ในการสอบสวนเช่นเดียวกับพนักงานสอบสวนบรรดามีอำนาจและหน้าที่ประการอื่นที่กฎหมายบัญญัติไว้ให้เป็นอำนาจและหน้าที่ของพนักงานอัยการ

ในกรณีที่พนักงานอัยการทำการสอบสวนร่วมกับพนักงานสอบสวนให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติตามคำสั่งและคำแนะนำของพนักงานอัยการในเรื่องที่เกี่ยวกับการรวบรวมพยานหลักฐาน

ในกรณีจำเป็น พนักงานสอบสวนต่อไปนี้มีอำนาจสอบสวนในระหว่างรอคำสั่งจากอัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทน

(๑) พนักงานสอบสวนซึ่งผู้ต้องหาถูกจับในเขตอำนาจ

(๒) พนักงานสอบสวนซึ่งรัฐบาลประเทศอื่นหรือบุคคลที่ได้รับความเสียหายได้ร้องฟ้องให้ทำโทษผู้ต้องหา

เมื่อพนักงานอัยการหรือพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในการสอบสวนแล้วแต่กรณี เห็นว่าการสอบสวนเสร็จแล้ว ให้ทำความเห็นตามมาตรา ๑๔๐ มาตรา ๑๔๑ หรือมาตรา ๑๔๒ ส่งพร้อมสำนวนไปยังอัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทน"

In case where the Attorney-General or a person acting for him assign responsibility of holding an inquiry to any inquiry official, The Attorney-General or a person acting for him may let any public prosecutor participate holding an inquiry together with an inquiry official.

The public prosecutor assigned to be a responsible inquiry official or to hold an inquiry together with an inquiry official shall have the same power and duty as the inquiry official do. All other power and duty provided by law shall be the public prosecutor's power and duty.

In case of a public prosecutor joins an inquiring officer in holding an inquiry, the inquiring officer shall conform with the public prosecutor's order or advice of collecting evidences.

In case of necessity, the following inquiry officials shall be empowered to inquire in the period of waiting for an order of an Attorney-General or a person acting for him.

(1) An inquiry official of jurisdiction where an alleged offender is arrested.

(2) An inquiry official requested by the government of other country or an injured person to punish an alleged offender.

If a public prosecutor or a responsible inquiry official in holding an inquiry, as the case may be, deems that holding an inquiry is finished, the opinion according to Section 140, Section 141 or Section 142 shall be made and sent, together with a file, to the Attorney-General or a person acting for him."

มาตรา ๒๑ ในกรณีที่ไม่ว่าพนักงานสอบสวนคนใดในจังหวัดเดียวกันควรเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ให้ข้าหลวงประจำจังหวัดนั้นมีอำนาจชี้ขาด แต่ในจังหวัดพระนครและธนบุรี ให้ผู้บังคับบัญชาของพนักงานสอบสวนซึ่งมีตำแหน่งตั้งแต่รองอธิบดีกรมตำรวจขึ้นไปเป็นผู้ชี้ขาด

ในกรณีที่ไม่ว่าพนักงานสอบสวนคนใดในระหว่างหลายจังหวัดควรเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ให้อธิบดีกรมอัยการหรือผู้ทำการแทนเป็นผู้ชี้ขาด

การรื้อคำชี้ขาดนั้น ไม่เป็นเหตุให้งดการสอบสวน

หมวด ๓

อำนาจศาล

มาตรา ๒๒ เมื่อความผิดเกิดขึ้น อ้างหรือเชื่อว่าได้เกิดขึ้นในเขตอำนาจของศาลใด ให้ชำระที่ศาลนั้น แต่ถ้า

(๑) เมื่อจำเลยมีที่อยู่ หรือถูกจับในท้องที่หนึ่งหรือเมื่อเจ้าพนักงานทำการสอบสวนในท้องที่หนึ่งนอกเขตของศาลดังกล่าวแล้ว จะชำระที่ศาลซึ่งท้องที่นั้น ๆ อยู่ในเขตอำนาจก็ได้

Section 21.- In case of it is uncertain which of the inquiry officials of the same Changvad should be the responsible inquiry official, the matter shall be decided by the Commissioner of that Changvad. However, in Changvad Phra Nakorn and Changvad Dhonburi, an official of the rank of Deputy Director-General of the Police Department upwards, who has charge and control over the inquiry official, shall give such decision.

In case where it is uncertain which of the inquiry officials of several Changvads shall be the responsible inquiry official, the matter shall be decided by the Director- General of the Public Prosecution Department or the acting Director- General.

The inquiry shall not, however, be suspended pending such decision.

CHAPTER III

COMPETENCY OF COURTS

Section 22.- When an offence has been committed, alluded or believed to have been committed within the territorial jurisdiction of any Court, it shall be tried and adjudicated by such Court. However:

(1) Where the accused has residence or has been arrested in a locality or when the official is conducting the inquiry in a locality outside the territorial jurisdiction of the Court above mentioned, the case may be tried and adjudicated by the Court within whose territorial jurisdiction such locality is situated;

(๒) เมื่อความผิดเกิดขึ้นนอกราชอาณาจักรไทยให้ชำระคดีนั้นที่ศาลอาญา ถ้าการสอบสวนได้กระทำลงในท้องที่หนึ่งซึ่งอยู่ในเขตของศาลใด ให้ชำระที่ศาลนั้นได้ด้วย

มาตรา ๒๓ เมื่อศาลแต่สองศาลขึ้นไปต่างมีอำนาจชำระคดี ถ้าได้ยื่นฟ้องคดีนั้นต่อศาลหนึ่งซึ่งตามฟ้องความผิดมิได้เกิดในเขต โຈทก หรือจำเลยจะร้องขอให้โอนคดีไปชำระที่ศาลอื่นซึ่งความผิดได้เกิดในเขต ก็ได้

ถ้าโจทก์ยื่นฟ้องต่อศาลซึ่งความผิดเกิดในเขต แต่ต่อมากลางปรากฏแก่โจทก์ว่าการพิจารณาคดีจะสะดวกยิ่งขึ้นถ้าให้อีกศาลหนึ่งซึ่งมีอำนาจชำระคดีได้พิจารณาคดีนั้น โจทก์จะยื่นคำร้องต่อศาลซึ่งคดีนั้นอยู่ในระหว่างพิจารณาขอโอนคดีไปยังอีกศาลหนึ่งก็ได้ แม้ว่าจำเลยจะคัดค้านก็ตาม เมื่อศาลเห็นสมควรจะโอนคดีไปหรือยกคำร้องเสียก็ได้

มาตรา ๒๔ เมื่อความผิดหลายเรื่องเกี่ยวพันกันโดยเหตุหนึ่งเหตุใด เป็นต้นว่า

(๑) ปรากฏว่าความผิดหลายฐานได้กระทำลงโดยผู้กระทำผิดคนเดียวกัน หรือผู้กระทำผิดหลายคนเกี่ยวพันกันในการกระทำความผิดฐานหนึ่งหรือหลายฐาน จะเป็นตัวการ ผู้สมรู้หรือรับของโจรก็ตาม

(๒) ปรากฏว่าความผิดหลายฐานได้กระทำลงโดยมีเจตนาอย่างเดียวกัน หรือโดยผู้กระทำผิดทั้งหลายได้คบคิดกันมาแต่ก่อนแล้ว

มาตรา ๒๓ มีขยายความ ดู "พระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. ๒๕๔๒ - ๒๕๔๔"

(2) Where the offence has been committed outside Thailand, it shall be tried and adjudicated by the Criminal Court. If the inquiry has been conducted in a locality situated within the territorial jurisdiction of any Court, the case may also be tried and adjudicated by such Court.

Section 23.- When two or more Courts are equally competent to try and adjudicated a criminal case, if the criminal prosecution has been instituted in a Court where according to the charge that offence has not been committed within its territorial jurisdiction, the prosecutor or the accused may apply for the transfer of the case to the Court within whose territorial jurisdiction the offence has been committed.

If the prosecutor prefers a charge before the Court within whose territorial jurisdiction the offence has been committed, but later on it appears to the prosecutor that the trial of the case will be facilitated if it be tried in another Court which is competent to try and adjudicate it, the prosecutor may file a motion with the Court before which the case is pending for the transfer of the case to the other Court. Notwithstanding any objection by the accused, the Court may, if it thinks fit, transfer the case or dismiss the motion.

Section 24.- When several offences are connected for any reason such as:

(1) If it appears that several offences have been committed by the same offender, or that several offenders are connected in the commission of one or more offences, whether as principals, accessories or receivers of stolen property;

(2) If it appears that several offences have been committed with the same aim, or that the several offenders have previously conspired;

(๓) ปรากฏว่าความผิดฐานหนึ่งเกิดขึ้นโดยมีเจตนาช่วยผู้กระทำความผิดอื่นให้พ้นจากรับโทษในความผิดอย่างอื่นซึ่งเขาได้กระทำไว้

ดังนั้นจะฟ้องคดีทุกเรื่อง หรือฟ้องผู้กระทำความผิดทั้งหมดต่อศาล ซึ่งมีอำนาจชำระในฐานความผิดซึ่งมีอัตราโทษสูงกว่าไว้ก็ได้

ถ้าความผิดอันเกี่ยวพันกันมีอัตราโทษอย่างสูงเสมอกัน ศาลซึ่งมีอำนาจชำระ ก็คือศาลซึ่งรับฟ้องเรื่องหนึ่งเรื่องใดในความผิดเกี่ยวพันกันนั้นไว้ก่อน

มาตรา ๒๕ ศาลซึ่งรับฟ้องคดีเกี่ยวพันกันไว้จะพิจารณาพิพากษารวมกันไปก็ได้

ถ้าศาลซึ่งรับฟ้องคดีเกี่ยวพันกันไว้ เห็นว่าเป็นการสมควรที่ความผิดฐานหนึ่ง ควรได้ชำระในศาลซึ่งตามปกติมีอำนาจจะชำระถ้าหากว่าคดีนั้นไม่เกี่ยวกับคดีเกี่ยวพันกัน เมื่อศาลเดิมได้ตกลงกับอีกศาลหนึ่งแล้ว จะสั่งให้ไปฟ้องยังศาลอื่นนั้นก็ได้

มาตรา ๒๖ หากว่าตามลักษณะของความผิด ฐานะของจำเลย จำนวนจำเลย ความรู้สึกของประชาชนส่วนมากแห่งท้องถิ่นนั้น หรือเหตุผลอย่างอื่น อาจมีการขัดขวางต่อการไต่สวนมูลฟ้องหรือพิจารณา หรือน่ากลัวว่าจะเกิดความไม่สงบหรือเหตุร้ายอย่างอื่นขึ้น เมื่อโจทก์หรือจำเลยยื่นเรื่องราวต่ออธิบดีศาลฎีกา ขอให้โอนคดีไปศาลอื่น ถ้าอธิบดีศาลฎีกาอนุญาตตามคำขอนั้น ก็ให้ส่งโอนคดีไปยังศาลดังที่อธิบดีศาลฎีการะบุไว้

อธิบดีศาลฎีกา หมายความว่า "ประธานศาลฎีกา" (อ้างตาม ศ. สัญญา ธรรมนูญ)

(3) If it appears that an offence has been committed with the intent to cause an offender to escape punishment in respect of another offence which the latter has committed,

Then every criminal prosecution may be instituted in, or all offenders may be charged before the Court which is competent to try and adjudicate the case in respect of the offence for which a higher maximum punishment is provided.

If the connected offences are punishable with the same maximum punishment, the Court, which is competent to try and adjudicate the cases, shall be the Court before which criminal prosecution of any of the said offences has been instituted first.

Section 25.- For the connected cases to have been accepted, the Court may try and adjudicate such connected cases all together.

If the Court to have accepted the connected cases has the opinion that one of offences should be tried by the Court to have ordinarily competency to try and adjudicate it, if such case not to be connected with the other cases, with the consent of the other Court, the former Court may order such prosecution to be instituted in that other Court.

Section 26.- If, owing to the nature of an offence, the status or number of the accused, the sentiment of a large number of the inhabitants of the locality or any other reason, the conduct of the preliminary examination or the trial of the case may be impeded, or if it is feared that a breach of the peace or any other danger may occur, the prosecutor or the accused may submit a petition to the Chief Judge of the Dika Court requesting that the case be transferred to another Court. If the Chief Judge of the Dika Court grants the request, he shall order the case to be transferred to a Court designated by him.

คำสั่งของอธิบดีศาลฎีกาอย่างไรก็ดี ย่อมเด็ดขาดเพียงนั้น

มาตรา ๒๗ ผู้พิพากษาในศาลใดซึ่งชำระคดีอาญา จะถูกตั้ง
ร้องเรียนตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง
ซึ่งบัญญัติไว้ในเรื่องนั้นก็ได้

ลักษณะ ๓

การฟ้องคดีอาญาและคดีแพ่ง ที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญา

หมวด ๑

การฟ้องคดีอาญา

มาตรา ๒๘ บุคคลเหล่านี้มีอำนาจฟ้องคดีอาญาต่อศาล

- (๑) พนักงานอัยการ
- (๒) ผู้เสียหาย

มาตรา ๒๙ เมื่อผู้เสียหายได้ยื่นฟ้องแล้วตายลง ผู้บุพการี
ผู้สืบสันดาน สามีหรือภริยาจะดำเนินคดีต่างผู้ตายต่อไปก็ได้

ถ้าผู้เสียหายที่ตายนั้นเป็นผู้เยาว์ ผู้วิกลจริต หรือผู้ไร้ความสามารถ ซึ่งผู้แทนโดยชอบธรรม ผู้อนุบาลหรือผู้แทนเฉพาะคดีได้ยื่น
ฟ้องแทนไว้แล้ว ผู้ฟ้องแทนนั้นจะดำเนินคดีต่อไปก็ได้

Any such order of the Chief Judge of the Dika Court shall be final.

Section 27.- The judge of any Court, to have tried the criminal case, may be challenged according to the provisions of the Civil Procedure Code governing the matter.

TITLE III

PROSECUTION OF CRIMINAL CASES AND FILING OF CIVIL CASES IN CONNECTION WITH AN OFFENCE

CHAPTER I

PROSECUTION OF CRIMINAL CASES

Section 28.- The following persons are entitled to institute the criminal prosecution in the Court.

- (1) The Public Prosecutor;
- (2) The injured person.

Section 29.- Where an injured person dies after having instituted a prosecution, his ascendant, descendant, husband or wife may proceed with the case in his stead.

Where the injured person, who is a minor, a person of unsound mind or an incompetent person dies after criminal prosecution has been instituted on his behalf by his legal representative, custodian or representative ad litem, the latter may proceed with the case.

มาตรา ๓๐ คดีอาญาใดซึ่งพนักงานอัยการยื่นฟ้องต่อศาลแล้วเสียหายจะยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ในระยะเวลาใดระหว่างพิจารณาก่อนศาลชั้นต้นพิพากษาคดีนั้นก็ได้

มาตรา ๓๑ คดีอาญาที่มีโทษความผิดต่อส่วนตัวซึ่งผู้เสียหายยื่นฟ้องแล้ว พนักงานอัยการจะยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ในระยะเวลาใดก่อนคดีเสร็จเด็ดขาดก็ได้

มาตรา ๓๒ เมื่อพนักงานอัยการและผู้เสียหายเป็นโจทก์ร่วมกัน ถ้าพนักงานอัยการเห็นว่าผู้เสียหายจะกระทำให้เกิดคดีของอัยการเสียหายโดยกระทำหรือละเว้นกระทำการใด ๆ ในกระบวนการพิจารณา พนักงานอัยการมีอำนาจร้องต่อศาลให้สั่งผู้เสียหายกระทำหรือละเว้นกระทำการนั้น ๆ ได้

มาตรา ๓๓ คดีอาญาเรื่องเดียวกันซึ่งทั้งพนักงานอัยการและผู้เสียหายต่างได้ยื่นฟ้องในศาลชั้นต้นศาลเดียวกันหรือต่างศาลกัน ศาลนั้น ๆ มีอำนาจสั่งให้รวมพิจารณาเป็นคดีเดียวกัน เมื่อศาลเห็นชอบโดยพลการหรือโดยโจทก์ยื่นคำร้องในระยะเวลาใดก่อนมีคำพิพากษา

แต่ที่ว่าจะมีคำสั่งเช่นนั้นไม่ได้ นอกจากจะได้รับความยินยอมของศาลอื่นนั้นก่อน

มาตรา ๓๔ คำสั่งไม่ฟ้องคดี หาดัดสิทธิผู้เสียหายฟ้องคดีโดยตนเองไม่

Section 30.- In the criminal prosecution to be instituted by the Public Prosecutor, the injured person may apply by the motion to associate oneself as the prosecutor at any of stages of the proceedings before the pronouncement of judgment of the Court of First Instance.

Section 31.- The criminal case of the non-compoundable offence is instituted by the injured person. The Public Prosecutor may file a motion to associate himself as the prosecutor at any time before the case is finally settled.

Section 32.- When the Public Prosecutor and the injured person are the joined prosecutors, if the Public Prosecutor deems that the injured person will cause the damage to the case of the Public Prosecutor by doing or omitting to do may act in the proceedings, the Public Prosecutor is empowered to apply to the Court to order the injured person to do or not to do that act.

Section 33.- The criminal case in parry material has been instituted by both the Public Prosecutor and the injured person in the same or different Court of First Instance, any of such Courts shall be empowered to issue the order to join that cases as one case to be tried together, when the Courts approve by force or by prosecutor filing a motion at any time before the judgment.

Provided that there will be unable to such order unless the consent of the other Court will have been received.

Section 34.- The non-prosecution order does not prejudice the right the injured person to enter an action by oneself.

มาตรา ๓๕ คำร้องขอถอนฟ้องคดีอาญาจะยื่นเวลาใดก่อนมีคำพิพากษาของศาลชั้นต้นก็ได้ ศาลจะมีคำสั่งอนุญาตหรือมิอนุญาตให้ถอนก็ได้ แล้วแต่ศาลจะเห็นสมควรประการใด ถ้าคำร้องนั้นได้ยื่นในภายหลังเมื่อจำเลยให้การแก้คดีแล้ว ให้ถามจำเลยว่าจะคัดค้านหรือไม่ แล้วให้ศาลจดคำแถลงของจำเลยไว้ ในกรณีที่จำเลยคัดค้านการถอนฟ้อง ให้ศาลยกคำร้องขอถอนฟ้องนั้นเสีย

คดีความผิดต่อส่วนตัวนั้น จะถอนฟ้องหรือยอมความในเวลาใดก่อนคดีถึงที่สุดก็ได้ แต่ถ้าจำเลยคัดค้าน ให้ศาลยกคำร้องขอถอนฟ้องนั้นเสีย

มาตรา ๓๖ คดีอาญาซึ่งได้ถอนฟ้องไปจากศาลแล้ว จะนำมาฟ้องอีกหาได้ไม่ เว้นแต่จะเข้าอยู่ในข้อยกเว้นต่อไปนี้

(๑) ถ้าพนักงานอัยการได้ยื่นฟ้องคดีอาญาซึ่งไม่ใช่ความผิดต่อส่วนตัวไว้แล้วได้ถอนฟ้องคดีนั้นไป การถอนนี้ไม่ตัดสิทธิผู้เสียหายที่จะยื่นฟ้องคดีนั้นใหม่

(๒) ถ้าพนักงานอัยการถอนคดีซึ่งเป็นความผิดต่อส่วนตัวไป โดยมิได้รับความยินยอมเป็นหนังสือจากผู้เสียหาย การถอนนั้นไม่ตัดสิทธิผู้เสียหายที่จะยื่นฟ้องคดีนั้นใหม่

(๓) ถ้าผู้เสียหายได้ยื่นฟ้องคดีอาญาไว้แล้วได้ถอนฟ้องคดีนั้นเสีย การถอนนี้ไม่ตัดสิทธิพนักงานอัยการที่จะยื่นฟ้องคดีนั้นใหม่ เว้นแต่คดีซึ่งเป็นความผิดต่อส่วนตัว

Section 35.- A motion for leave to withdrawn a criminal prosecution may be filed at any time before judgment by the Court of First Instance. The Court may issue an order granting or refusing such leave as it thinks fit. If the motion is filed after the accused has submitted his defence, he shall be asked if he has any objections, and the Court shall write down his statement. In case of the accused objects to the withdrawal, the Court shall dismiss the motion.

Cases concerning a compoundable offence may be withdrawn or settles at any time before they become final. But if the accused objects, the Court shall dismiss the motion for leave to withdraw the prosecution.

Section 36.- A criminal prosecution, which has been withdrawn from a Court, cannot be re-instituted unless it falls under the following exception:

(1) If the Public Prosecutor institutes a criminal prosecution relating to a non-compoundable offence, and then withdraws the prosecution, such withdrawal shall not debar the injured person from re-instituting prosecution;

(2) If the Public Prosecutor withdraws criminal prosecution relating to a compoundable offence without the consent in writing of the injured person, such withdrawal shall not debar the latter from re-instituting prosecution;

(3) If the injured person institutes a criminal prosecution and then withdraws the prosecution, such withdrawal shall not debar the Public Prosecutor from re-instituting prosecution, except in case of a compoundable offence.

*"มาตรา ๓๗ คดีอาญาเล็กน้อยได้ ดังต่อไปนี้"

(๑) ในคดีมีโทษปรับสถานเดียว เมื่อผู้กระทำความผิดยินยอมเสียค่าปรับในอัตราอย่างสูงสำหรับความผิดนั้นแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนศาลพิจารณา

(๒) ในคดีความผิดที่เป็นลหุโทษ หรือความผิดที่มีอัตราโทษไม่สูงกว่าความผิดลหุโทษ หรือคดีอื่นที่มีโทษปรับสถานเดียวอย่างสูงไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือความผิดต่อกฎหมายเกี่ยวกับภาษีอากรซึ่งมีโทษปรับอย่างสูงไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท เมื่อผู้ต้องหาชำระค่าปรับตามที่พนักงานสอบสวนได้เปรียบเทียบแล้ว

(๓) ในคดีความผิดที่เป็นลหุโทษหรือความผิดที่มีอัตราโทษไม่สูงกว่าความผิดลหุโทษ หรือคดีที่มีโทษปรับสถานเดียวอย่างสูงไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท ซึ่งเกิดในกรุงเทพมหานคร เมื่อผู้ต้องหาชำระค่าปรับตามที่นายตำรวจประจำท้องที่ตั้งตำแหน่งสารวัตรขึ้นไป หรือนายตำรวจชั้นสัญญาบัตรผู้ทำการในตำแหน่งนั้น ๆ ได้เปรียบเทียบแล้ว

(๔) ในคดีซึ่งเปรียบเทียบได้ตามกฎหมายอื่น เมื่อผู้ต้องหาได้ชำระค่าปรับตามค่าเปรียบเทียบของพนักงานเจ้าหน้าที่แล้ว"

มาตรา ๓๘ ความผิดตามอนุมาตรา (๒) (๓) และ (๔) แห่งมาตราก่อน ถ้าเจ้าพนักงานดังกล่าวในมาตรานั้นเห็นว่าผู้ต้องหาไม่ควรได้รับโทษถึงจำคุกให้มีอำนาจเปรียบเทียบดังนี้

*"มาตรา ๓๗" แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา
(ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๒๙ มาตรา ๓

"Section 37.- Criminal cases may be settled as follows:

(1) In the case of offences punishable only with fine, by the offender voluntarily paying to the competent official before trial the maximum fine prescribed for the offence;

(2) In the case of petty offences, or of offences having the rate of penalty not more than that of petty offences, or the other case as having punishable only with fine of the maximum not exceeding ten thousand bath, or of offences against the laws relating to Revenue punishable with fine the maximum of which does not exceed ten thousand bath, by the alleged offender paying the fine as fixed by the inquiry official;

(3) In the case of petty offences, or of offences having the rate of penalty not more than that of petty offences, or of offences punishable only with fine the maximum of which does not exceed ten thousand bath, committed in Changvad Phra Nakorn and Changvad Dhonburi, by the alleged offender paying the fine as fixed by the local police official of the rank of inspector upwards or a commissioned police official in charge of his functions;

(4) In the case of offences, which may be settled in accordance with other laws, by the alleged offender paying the fine as fixed by the competent official."

Section 38.- In the case of offences specified in sub-sections 2, 3 and 4 of the foregoing Section, if the official mentioned in the said Section is of opinion that the alleged offender should not be punished with imprisonment, he shall have the power to settle the case as follows:

"Section 37" amended by the Section 3 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 16) B.E. 2529.

(๑) ให้กำหนดค่าปรับซึ่งผู้ต้องหาจะพึงชำระ ถ้าผู้ต้องหาและผู้เสียหายยินยอมตามนั้น เมื่อผู้ต้องหาได้ชำระเงินค่าปรับตามจำนวนที่เจ้าหน้าที่กำหนดให้ภายในเวลาอันสมควรแต่ไม่เกินสิบห้าวันแล้ว คดีนั้นเป็นอันเสร็จเด็ดขาด

ถ้าผู้ต้องหาไม่ยินยอมตามที่เปรียบเทียบ หรือเมื่อยินยอมแล้วไม่ชำระเงินค่าปรับภายในเวลาดำเนินคดีที่กำหนดในวรรคก่อน ให้ดำเนินคดีต่อไป

(๒) ในคดีที่มีค่าทดแทน ถ้าผู้เสียหายและผู้ต้องหายินยอมให้เปรียบเทียบ ให้เจ้าหน้าที่กะจำนวนตามที่เห็นควรหรือตามที่คู่ความตกลงกัน

มาตรา ๓๙ สิทธินำคดีอาญามาฟ้องย่อมระงับไปดังต่อไปนี้

(๑) โดยความตายของผู้กระทำความผิด

(๒) ในคดีความผิดต่อส่วนตัว เมื่อได้ถอนคำร้องทุกข์ ถอนฟ้องหรือยอมความกันโดยถูกต้องตามกฎหมาย

(๓) เมื่อคดีเลิกกันตามมาตรา ๓๗

(๔) เมื่อมีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดในความผิดซึ่งได้ฟ้อง

(๕) เมื่อมีกฎหมายออกให้ภายหลังการกระทำความผิดยกเลิกความผิดเช่นนั้น

(๖) เมื่อคดีขาดอายุความ

(๗) เมื่อมีกฎหมายยกเว้นโทษ

(1) He shall fix the amount of the fine to be paid by the alleged offender; if the alleged offender and the injured person agree thereto, the case, upon payment of the fine by the alleged offender within a reasonable period not exceeding fifteen days as may be determined by the competent official, shall become final;

If the alleged offender does not agree to the settlement, or after having agreed thereto, does not pay the fine within the period prescribed in the foregoing paragraph, the case shall be proceeded with;

(2) In any case involving a claim for compensation, if the alleged offender and the injured person agree to have the claim settled, the competent official shall fix the amount of the compensation as he thinks fit or as agreed upon by the parties.

Section 39.- The right to institute a criminal prosecution is extinguished as follows:

(1) By the death of the offender;

(2) In case of a compoundable offence, by the withdrawal of the complaint or of the prosecution or by lawful compromise;

(3) By settlement of the offence in accordance with Section 37;

(4) By a final judgment in reference to the offence for which the prosecution has been instituted;

(5) By the coming into force of a law subsequent to the commission of the offence, abolishing such offence;

(6) By prescription;

(7) By amnesty.

หมวด ๒

การฟ้องคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญา

มาตรา ๔๐ การฟ้องคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญาจะฟ้องต่อศาลซึ่งพิจารณาคดีอาญาหรือต่อศาลที่มีอำนาจชำระคดีแพ่งก็ได้ การพิจารณาคดีแพ่งต้องเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

มาตรา ๔๑ ถ้าการพิจารณาคดีแพ่งจักทำให้การพิจารณาคดีอาญาเนิ่นช้าหรือติดขัด ศาลมีอำนาจสั่งให้แยกคดีแพ่งออกจากคดีอาญา และพิจารณาต่างหากโดยศาลที่มีอำนาจชำระ

มาตรา ๔๒ ในการพิจารณาคดีแพ่ง ถ้าพยานหลักฐานที่น่าสืบแล้วในคดีอาญายังไม่เพียงพอ ศาลจะเรียกพยานหลักฐานมาสืบเพิ่มเติมอีกก็ได้

ในกรณีเช่นนั้น ศาลจะพิพากษาคดีอาญาไปทีเดียว ส่วนคดีแพ่งจะพิพากษาในภายหลังก็ได้

มาตรา ๔๓ คดีลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ใจสลด ฆาตกรรม ฆังฆาต ฆังฆาตหรือรับของโจร ถ้าผู้เสียหายมีสิทธิที่จะเรียกร้องทรัพย์คืนหรือราคาที่เขาสูญเสียไปเนื่องจากการกระทำผิดคืน เมื่อพนักงานอัยการยื่นฟ้องคดีอาญา ก็ให้เรียกทรัพย์คืนหรือราคาแทนผู้เสียหายด้วย

CHAPTER II

FILING OF CIVIL CASES IN CONNECTION WITH AN OFFENCE

Section 40.- Filing of civil cases in connection with an offence will be borough to enter an action either in the Court trying the criminal case or in the Court empowered to try and adjudicate the civil case. The trial of the civil case shall be according to the provisions of the Civil Procedure Code.

Section 41.- If the trial of the civil case will delay or impede the criminal proceedings, the Court is empowered to order the civil case to be disjoined from the criminal case, and to be tried separately by the competent Court.

Section 42.- In the trial of the civil case, if the evidence to have been adduced for the criminal case is not enough yet, the Court will be able to call the added witnesses for being examined further.

In such case, the Court will forthwith give judgment on the criminal case, whereas the civil case will be given afterwards.

Section 43.- In cases of theft, snatching, robbery, gang-robbery, piracy, extortion, cheating and fraud, criminal misappropriation and receiving stolen property, where the injured person has the right to claim the restitution of the property he has been deprived of through the offence, or the value thereof, the Public Prosecutor, when instituting the criminal prosecution, shall, on behalf of the injured person, apply for restitution of the property or the value thereof.

มาตรา ๔๔ การเรียกทรัพย์สินหรือราคาคืนตามมาตรา ก่อนพนักงานอัยการจะขอรวมไปกับคดีอาญาหรือจะยื่นคำร้องในระหว่างที่คดีอาญากำลังพิจารณาอยู่ในศาลชั้นต้นก็ได้

คำพิพากษาในส่วนเรียกทรัพย์สินหรือราคาให้รวมเป็นส่วนหนึ่งของคำพิพากษาในคดีอาญา

“มาตรา ๔๔/๑ ในคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ ถ้าผู้เสียหายมีสิทธิที่จะเรียกเอาค่าสินไหมทดแทนเพราะเหตุได้รับอันตรายแก่ชีวิต ร่างกาย จิตใจ หรือได้รับความเสื่อมเสียต่อเสรีภาพในร่างกาย ชื่อเสียง หรือได้รับความเสียหายในทางทรัพย์สินอันเนื่องมาจากการกระทำความผิดของจำเลย ผู้เสียหายจะยื่นคำร้องต่อศาลที่พิจารณาคดีอาญาขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่ตนก็ได้

การยื่นคำร้องตามวรรคหนึ่ง ผู้เสียหายต้องยื่นคำร้องก่อนเริ่มสืบพยาน ในกรณีที่ไม่มีกรสืบพยานให้ยื่นคำร้องก่อนศาลวินิจฉัยชี้ขาดคดี และให้ถือว่าคำร้องดังกล่าวเป็นคำฟ้องตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งและผู้เสียหายอยู่ในฐานะโจทก์ในคดีส่วนแพ่งนั้น ทั้งนี้ คำร้องดังกล่าวต้องแสดงรายละเอียดตามสมควรเกี่ยวกับความเสียหายและจำนวนค่าสินไหมทดแทนที่เรียกร้อง หากศาลเห็นว่าคำร้องนั้นยังขาดสาระสำคัญบางเรื่อง ศาลอาจมีคำสั่งให้ผู้ร้องแก้ไขคำร้องให้ชัดเจนก็ได้

• “มาตรา ๔๔/๑” เพิ่มโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๔)

พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๓

Section 44.- The claim for restitution of property or value under the foregoing Section will be joined by the Public Prosecutor with the criminal case or by the motion to be filed at any time during the criminal case is being tried by the Court of First Instance.

The judgment in the part of the claim for restitution of property or value shall be given as one part of the judgment in the criminal case.

• “Section 44/1- For the case of which the public prosecutor is a prosecutor, if the alleged person is entitled to claim the compensation for causing death, bodily harm, mental harm or getting loss of bodily freedom reputation or getting property injury arisen from the accused person's committing the offence, the alleged person can file a request with the court holding the criminal proceedings to enforce the accused person to reimburse compensation to the accused person.

For filing a motion according to paragraph one, the injured person must file a motion before starting taking of evidence. In case there is no taking of evidence, the motion shall be filed before giving a decision of case and the said motion shall be regarded as a plaint according to the provision of the Civil procedure code and the injured person shall be in the state of prosecutor in the part of the civil case. All this, the reasonable particulars of injury and demanded amount of compensation must be given in the said motion. If the court find that such motion lose some essential matters, the court may give the order to the applicant to make the motion clear.

• “Section 44/1” added by Section 3 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 24); B.E. 2548

คำร้องตามวรรคหนึ่งจะมีค่าขอประการอื่นที่มีใช้คำขอบังคับให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนอันเนื่องมาจากการกระทำความผิดของจำเลยในคดีอาญามีได้ และต้องไม่ขัดหรือแย้งกับคำฟ้องในคดีอาญาที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ และในกรณีที่พนักงานอัยการได้ดำเนินการตามความในมาตรา ๔๓ แล้ว ผู้เสียหายจะยื่นคำร้องตามวรรคหนึ่งเพื่อเรียกทรัพย์สินหรือราคาทรัพย์สินอีกไม่ได้”

“มาตรา ๔๔/๒ เมื่อได้รับคำร้องตามมาตรา ๔๔/๑ ให้ศาลแจ้งให้จำเลยทราบ หากจำเลยให้การประการใดหรือไม่ประสงค์จะให้การให้ศาลบันทึกไว้ ถ้าหากจำเลยประสงค์จะทำคำให้การเป็นหนังสือให้ศาลกำหนดระยะเวลาขึ้นคำให้การตามที่เห็นสมควร และเมื่อพนักงานอัยการสืบพยานเสร็จ ศาลจะอนุญาตให้ผู้เสียหายนำพยานเข้าสืบถึงค่าสินไหมทดแทนได้เท่าที่จำเป็น หรือศาลจะพิจารณาพิพากษาคดีอาญาไปก่อนแล้วพิจารณาพิพากษาคดีส่วนแพ่งในภายหลังก็ได้”

ถ้าความปรากฏต่อศาลว่าผู้ยื่นคำร้องตามมาตรา ๔๔/๑ เป็นคนยากจนไม่สามารถจัดหาทนายความได้เอง ให้ศาลมีอำนาจตั้งทนายความให้แก่ผู้นั้น โดยทนายความที่ได้รับแต่งตั้งมีสิทธิได้รับเงินรางวัลและค่าใช้จ่ายตามระเบียบที่คณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรมกำหนด”

“มาตรา ๔๔/๒” เพิ่มโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา
(ฉบับที่ ๒๔) พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๓

The motion according the paragraph one shall not be allowed to have the other application which is not the application for requesting the accused person to pay the compensation due to the offence committed by the accused person in the criminal case and it must not be contrary to or inconsistent with the plaint of the criminal case of which the public prosecutor is a prosecutor and in case the public prosecutor has executed the provisions in the Section 43, the injured person shall not be allowed to file the motion according to paragraph one to demand the property or the price of the property again.”

“Section 44/2.- Wherever receiving the request of section 44/1 The Court will acknowledge wishes inform or not, the Court has to make a memorandum. In case the accused wishes to make a written statement the Court may deem it proper to fit the period of time to submit it at the reasonable reasons and when the public prosecutor has heard the evidence proceeding. The Court will allow the injured person being the evidence to investigate the value of compensation as it is necessary or the Court has already prosecuted the criminal case and late on the Court will execute the Civil Case.

In case it appears to the Court that the applicant of the request to Section 44/1 is a poor person and cannot find the counsel by itself, the Court has the power to appoint the cause to the applicant and the appointed counsel has the right to receive the quality and the expense according to the regulation as the Justice Executive Committee has set.”

“Section 44/2” added by Section 3 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 24), B.E. 2548

มาตรา ๔๕ คดีเรื่องใดถึงแม้ว่าได้ฟ้องในทางอาญาแล้ว ก็ไม่ตัดสิทธิผู้เสียหายที่จะฟ้องในทางแพ่งอีก

มาตรา ๔๖ ในการพิพากษาคดีส่วนแพ่ง ศาลจำต้องถือข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำพิพากษาคดีส่วนอาญา

"มาตรา ๔๗ คำพิพากษาคดีส่วนแพ่งต้องเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายอันว่าด้วยความรับผิดชอบของบุคคลในทางแพ่ง โดยไม่ต้องคำนึงถึงว่าจำเลยต้องคำพิพากษาว่าได้กระทำความผิดหรือไม่

ราคาทรัพย์สินที่สั่งให้จำเลยใช้แก่ผู้เสียหาย ให้ศาลกำหนดตามราคาอันแท้จริง ส่วนจำนวนเงินค่าสินไหมทดแทนอย่างอื่นที่ผู้เสียหายจะได้รับนั้น ให้ศาลกำหนดให้ตามความเสียหายแต่ต้องไม่เกินค่าขอ"

มาตรา ๔๘ เมื่อศาลพิพากษาให้คืนทรัพย์สิน แต่ยังไม่ปรากฏตัวเจ้าของ เมื่อใดปรากฏตัวเจ้าของแล้ว ให้เจ้าหน้าที่ซึ่งรักษาของคืนของนั้นให้แก่เจ้าของไป

ในกรณีที่ปรากฏตัวเจ้าของ ให้ศาลพิพากษาสั่งให้เจ้าหน้าที่ซึ่งรักษาของคืนของนั้นให้แก่เจ้าของไป

เมื่อมีการโต้แย้งกัน ให้บุคคลที่อ้างว่าเป็นเจ้าของอันแท้จริงในทรัพย์สินนั้นฟ้องเรียกร้องยังศาลที่มีอำนาจชำระ

"มาตรา ๔๗" แก้ไขโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๔)
พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๔

Section 45.- Even though any of cases to have been instituted in the criminal case does not prejudice the right of the injured person to bring a civil case.

Section 46.- In passing a judgment in the civil case, the Court shall be bound by the fact as appeared by the judgment in the criminal case.

"Section 47.- The judgment of the criminal case must be in accordance with the provision of the law of personal civil liability without consideration whether the accused person has been adjudged as an offender or not.

For the price of the property that the accused person is ordered to pay to the injured person, the court shall determine it according to the real price. The other amount of compensation to be received by the injured person shall determined according to the injury by the court but not over the amount in the application."

Section 48.- When the Court gives judgment for the restitution of property and the owner is not yet known, the authority having the property in his custody shall return such property to the owner whenever he becomes known.

In case of the owner is known, the Court shall, in its judgment, order the authority having the property in his custody to return such property to the owner.

In case of dispute, the person claiming to be the true owner of the property shall file his claim with the competent Court.

"Section 47" amended by the Section 4 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 24), B.E. 2548.

มาตรา ๔๔ แม้จะไม่มีฟ้องคดีส่วนแพ่งก็ตาม เมื่อพิพากษาคดี ส่วนอาญา ศาลจะสั่งให้คืนทรัพย์สินของกลางแก่เจ้าของก็ได้

• "มาตรา ๕๐ ในกรณีที่ศาลสั่งให้คืนหรือใช้ราคาทรัพย์สิน หรือ ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหายตามมาตรา ๔๓ มาตรา ๔๔ หรือมาตรา ๔๔/๑ ให้ถือว่าผู้เสียหายนั้นเป็นเจ้าของหนี้ตามคำพิพากษา

• มาตรา ๕๑ ถ้าไม่มีผู้ใดฟ้องทางอาญา สิทธิของผู้เสียหายที่จะ ฟ้องทางแพ่งเนื่องจากความผิดนั้นย่อมระงับไปตามกำหนดเวลาที่ บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาเรื่องอายุความฟ้องคดีอาญา แม้ถึง ว่าผู้เยาว์หรือผู้วิกลจริตในมาตรา ๑๙๓/๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่ง และพาณิชย์จะเป็นผู้ฟ้องหรือได้ฟ้องต่างหากจากคดีอาญาก็ตาม

ถ้าคดีอาญาใดได้ฟ้องต่อศาลและได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาล ด้วยแล้ว แต่คดียังไม่เด็ดขาด อายุความซึ่งผู้เสียหายมีสิทธิจะฟ้องคดี แพ่งย่อมระงับโดยตลอดตามมาตรา ๙๕ แห่งประมวลกฎหมายอาญา

ถ้าโจทก์ได้ฟ้องคดีอาญาและศาลพิพากษาลงโทษจำเลยจนคดี เด็ดขาดแล้วก่อนที่ได้ยื่นฟ้องคดีแพ่ง สิทธิของผู้เสียหายที่จะฟ้องคดีแพ่ง ย่อมมีตามกำหนดอายุความในมาตรา ๑๙๓/๓๒ แห่งประมวลกฎหมาย แพ่งและพาณิชย์

ถ้าโจทก์ฟ้องคดีอาญาและศาลพิพากษายกฟ้องปล่อยจำเลยจนคดี เด็ดขาดแล้วก่อนที่ได้ยื่นฟ้องคดีแพ่ง สิทธิของผู้เสียหายจะฟ้องคดีแพ่ง ย่อมมีอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์"

• "มาตรา ๕๐ และ ๕๑" เพิ่มโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๔) พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๕

Section 49.- Even though there is not the civil case to have been brought, in passing judgment in the criminal case, the Court may order the exhibit property to be restored to the owner.

• "Section 50.- In case the court gives the order to return or pay the price of property or compensation to the injured person according to the Section 43, Section 44 or Section 44/1 shall be deemed that injured person as a creditor according to the judgment.

• Section 51.- If nobody institutes criminal prosecution, the injured person's right to institute civil prosecution of that offence shall be extinguished as the limited time provided in the criminal code of prescription of the criminal case even if the minor or the person of unsound mind in the section 193/20 of the Civil and Commercial Code is the prosecutor.

If any case instituted to the court and the offender has been brought to the court but the case is not finalized yet, the prescription for the injured person to be entitled to institute civil case shall be extinguished according to the Section 95 of the Criminal Code.

If the prosecutor has instituted a criminal case and the court has passed final judgment of conviction on the accused person before filling of civil case, the injured person is entitled to institute a civil case under the prescription fixed in the Section 193/32 of the Civil and Commercial Code.

If the prosecutor has instituted a criminal case and the court has passed the final judgment of acquittal on the accused person before filling of civil case, the injured person is entitled to institute a civil case under the prescription according to the Civil and Commercial Code"

• "Section 50 and 51" added by Section 5 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 24) B.E. 2548

ลักษณะ ๔

หมายเรียกและหมายอาญา

หมวด ๑

หมายเรียก

มาตรา ๕๒ การที่จะให้บุคคลใดมาที่พนักงานสอบสวนหรือมาที่พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่หรือมาศาล เนื่องในกาสอบสวน การไต่สวนมูลฟ้อง การพิจารณาคดี หรือการอย่างอื่นตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ จำต้องมีหมายเรียกของพนักงานสอบสวนหรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่หรือของศาลแล้วแต่กรณี

แต่ในกรณีที่พนักงานสอบสวนหรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ไปทำการสอบสวนด้วยตนเอง ย่อมมีอำนาจที่จะเรียกผู้ต้องหาหรือพยานมาได้โดยไม่ต้องออกหมายเรียก

มาตรา ๕๓ หมายเรียกต้องทำเป็นหนังสือและมีข้อความดังต่อไปนี้

- (๑) สถานที่ที่ออกหมาย
- (๒) วันเดือนปีที่ออกหมาย
- (๓) ชื่อและตำบลที่อยู่ของบุคคลที่ออกหมายเรียกให้มา
- (๔) เหตุที่ต้องเรียกผู้นั้นมา
- (๕) สถานที่ วันเดือนปีและเวลาที่จะให้ผู้นั้นไปถึง

TITLE IV

SUMMONSES AND CRIMINAL WARRANTS

CHAPTER I

SUMMONSES

Section 52.- When a person is required to appear before an inquiry official, or a superior administrative or police official, or a Court in connection with an inquiry, preliminary examination, trial or any other matters in accordance with the provisions of this Code, such person shall be served with a summons issued by the inquiry official or superior administrative or police official or the Court, as the case may be.

However, in case of an inquiry official, or superior administrative or police official conducts the inquiry in person, such official shall have the power to require the attendance of the alleged offender or witness without serving a summons on such person.

Section 53.- A summons shall be in writing and shall contain the following particulars:

- (1) The place of issue;
- (2) The date of issue;
- (3) The name and place of residence of the person who is summoned to appear;
- (4) The purpose for which such person is required to appear;
- (5) The place where, and the date and time when, the person so summoned is required appear;

(๖) ลายมือชื่อและประทับตราของศาล หรือลายมือชื่อและตำแหน่ง
เจ้าพนักงานผู้ออกหมาย

มาตรา ๕๔ ในการกำหนดวันและเวลาที่จะให้มาตามหมายเรียก
นั้น ให้พึงระลึกรถึงระยะทางใกล้ไกล เพื่อให้ผู้ถูกเรียกมีโอกาสมาถึงตาม
วันเวลาดำหนดในหมาย

มาตรา ๕๕ การส่งหมายเรียกแก่ผู้ต้องหา จะส่งให้แก่บุคคล
ผู้อื่นซึ่งมิใช่สามีภริยา ญาติหรือผู้ปกครองของผู้รับหมายรับแทนนั้นไม่ได้

*"มาตรา ๕๕/๑ ในคดีพนักงานอัยการเป็นโจทก์ ถ้าศาลมีคำสั่ง
ให้ออกหมายเรียกพยานโจทก์โดยมิได้กำหนดวิธีการส่งไว้ ให้พนักงาน
อัยการมีหน้าที่ดำเนินการให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนแห่งท้องที่เป็น
ผู้จัดส่งหมายเรียกแก่พยานและติดตามพยานโจทก์มาศาลตามกำหนด
นัดแล้วแจ้งผลการส่งหมายเรียกไปยังศาลและพนักงานอัยการโดยเร็ว
หากปรากฏว่าพยานโจทก์มีเหตุขัดข้องไม่อาจมาศาลได้หรือเกรงว่าจะ
เป็นการยากที่จะนำพยานนั้นมาสืบตามที่ศาลนัดไว้ ก็ให้พนักงานอัยการ
ขอให้ศาลสืบพยานนั้นไว้ล่วงหน้าตามมาตรา ๑๗๓/๒ วรรคสอง

เจ้าพนักงานผู้ส่งหมายเรียกมีสิทธิได้รับค่าใช้จ่ายตามระเบียบที่
กระทรวงยุติธรรมกำหนดโดยได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง"

*"มาตรา ๕๕/๑" เพิ่มโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา
(ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๖

(6) The signature and seal of the Court or the signature and
position of the official issuing the warrant.

Section 54.- In fixing the date and time on which a person is
required to appear in compliance with the summons, the distance
shall be taken into consideration, so that the person summoned shall
have the opportunity to appear on the date and at the time fixed in
the summons.

Section 55.- The service of a summons on an alleged offender
cannot be made on any third person other than the husband, wife,
relative or guardian of the person summoned for acceptance on
behalf of such person.

*"Section 55/1.- In case that the Public Prosecutor is
prosecutor, if the Court issues an order to issue a summons to
witness of prosecutor without prescribing measures sent the, the
Public Prosecutor shall be incumbented on proceeding Chief of
Inquiry Official of Locality to procure the service of summons to
witness and to pursue witness for the prosecution for appearing in
the Court with in the prescribed time, and then the returns of sending
the summons shall be notified to the Court and the public prosecutor
without delay. If it appears that the public prosecutor is objected and
not able to appear before the Court or afraid of being difficult to
adduce witnesses as may be prescribed by the Court, the Public
Prosecutor shall apply for the taking of evidence in advance as
Section 173/2, paragraph 2;

The summon sending official is entitled to receive an expense
according to routine as designated by Ministry of Justice and agreed
by Ministry of Finance."

*"Section 55/1" added by the Act Amending the Criminal
Procedure Code (No. 22) B.E. 2547, Section 6.

มาตรา ๕๖ เมื่อบุคคลที่รับหมายเรียกอยู่ต่างท้องที่กับท้องที่ซึ่งออกหมาย เป็นหมายศาลก็ให้ส่งไปศาล เป็นหมายพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจให้ส่งยังพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจที่มีอำนาจออกหมายเรียกซึ่งผู้ถูกเรียกอยู่ในท้องที่ เมื่อศาลหรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจได้รับหมายเช่นนั้นแล้ว ก็ให้สลักหลังหมายแล้วจัดการส่งแก่ผู้รับต่อไป

หมวด ๒

หมายอาญา

ส่วนที่ ๑

หลักทั่วไป

*"มาตรา ๕๗ ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติในมาตรา ๗๘ มาตรา ๗๙ มาตรา ๘๐ มาตรา ๘๒ และมาตรา ๘๔ แห่งประมวลกฎหมายนี้ จะจับ ชัง จำคุก หรือค้นในที่หรือฐานหาตัวคนหรือสิ่งของ ต้องมีคำสั่งหรือหมายของศาลสำหรับการณ์นั้น

บุคคลซึ่งต้องชังหรือจำคุกตามหมายศาล จะปล่อยไปได้ก็เมื่อมีหมายปล่อยของศาล

*"มาตรา ๕๗ มาตรา ๕๘ และมาตรา ๕๙" แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๗

Section 56.- When the summoned person resides in the locality other than the locality where the summons is issued, if it is the warrant, it shall be sent over to the Court, if it is the summons of the administrative or police official, it shall be sent to the administrative or police official competent to issue the summons in the locality where the summoned is residing, when the Court or the administrative or police official to have received such summons shall endorse it and have it served on the summoned person.

CHAPTER II

CRIMINAL WARRANTS

PART I

GENERAL PROVISIONS

*"Section 57.- Subject to the provisions of Section 78, Section 79, Section 80, Section 92 and Section 94 of this Code, the person will be arrested, detained or imprisoned, and the search for the person or property in the private place will be able to make only when there is the criminal warrant for the purpose.

The person detained or imprisoned according to the Court's warrant will be released only when there is the Court's warrant of release.

*"Section 57 and Section 58" revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 22) B.E. 2547, Section 7.

มาตรา ๕๘ ศาลมีอำนาจออกคำสั่งหรือหมายอาญาได้ภายในเขตอำนาจตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในข้อบังคับของประธานศาลฎีกา

"มาตรา ๕๙ ศาลจะออกคำสั่งหรือหมายจับ หมายค้น หรือหมายขัง ตามที่ศาลเห็นสมควรหรือโดยมีผู้ร้องขอก็ได้

ในกรณีที่ผู้ร้องขอเป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ต้องเป็นพนักงานฝ่ายปกครองตั้งแต่ระดับสามหรือตำรวจซึ่งมียศตั้งแต่ชั้นร้อยตำรวจตรีหรือเทียบเท่าขึ้นไป

ในกรณีจำเป็นเร่งด่วนซึ่งมีเหตุอันควรโดยผู้ร้องขอไม่อาจไปพบศาลได้ ผู้ร้องขออาจร้องขอต่อศาลทางโทรศัพท์ โทรสาร สื่ออิเล็กทรอนิกส์ หรือสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศประเภทอื่นที่เหมาะสมเพื่อขอให้ศาลออกหมายจับหรือหมายค้นก็ได้ ในกรณีเช่นว่านี้เมื่อศาลสอบถามจนปรากฏว่ามีเหตุที่จะออกหมายจับหรือหมายค้นได้ตามมาตรา ๕๙/๑ และมีคำสั่งให้ออกหมายนั้นแล้ว ให้จัดส่งสำเนาหมายเช่นว่านี้ไปยังผู้ร้องขอโดยทางโทรสาร สื่ออิเล็กทรอนิกส์ หรือสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศประเภทอื่น ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในข้อบังคับของประธานศาลฎีกา

เมื่อได้มีการออกหมายตามวรรคสามแล้ว ให้ศาลดำเนินการให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับกรขอหมายมาพบศาลเพื่อสอบถามตัวโดยไม่ชักช้า โดยจดบันทึกถ้อยคำของบุคคลดังกล่าวและลงลายมือชื่อของศาลผู้ออกหมายไว้ หรือจะใช้เครื่องบันทึกเสียงก็ได้โดยจัดให้มีการถอดเสียงเป็นหนังสือและ

Section 58.- The Court is empowered to issue an order or a warrant within cognizable according to the rule and procedure designated by the regulation of President of the Supreme Court;"

"Section 59.- The official or the Court competent to issue the arrest-warrant, search-warrant or detention-warrant will be able to issue such warrant by force or by having the applicant.

In case of there is the applicant, the official or the Court ssuing the warrant must first make the inquiry till the reason appears expedient to issue the warrant, this reason will be derived from the information by reporting upon oath or from the other circumstance.

In case of urgent necessity, there is an appropriate reason by virtue of pleader unable to appear in the Court, the pleader may file an application with the Court through the medium of telephone, fax, electronic media or technological information else suitable to let the Court issue an arrest warrant or a search warrant, and in such case, when the Court makes inquiries up to appear that there is the cause reasonable to issue an arrest warrant or a search warrant under Section 59/1, and when there has been the order to issue such warrant, such copy of warrant shall be sent to pleader through a fax, an electronic media or a technological information else, thus according to rule and procedure designated by the regulation of President of the Supreme Court;

When the warrant has been issued as paragraph 3, the Court shall proceed to let the person to do with application for warrant appear in the Court for reporting upon oath without delay by noting the sayings of person as mentioned and sign name of the Court issuing warrant or by using a tape recorder to be translated into book

ลายมือชื่อของศาลผู้ออกหมาย บันทึกที่มีการลงลายมือชื่อรับรองดังกล่าวแล้ว ให้เก็บไว้ในสารบบของศาล หากความปรากฏต่อศาลในภายหลังว่าได้มีการออกหมายไปโดยฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ศาลอาจมีคำสั่งให้เพิกถอนหรือแก้ไขเปลี่ยนแปลงหมายเช่นว่านั้นได้ ทั้งนี้ ศาลจะมีคำสั่งให้ผู้ร้องขอจัดการแก้ไขเพื่อเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่บุคคลที่เกี่ยวข้องตามที่เห็นสมควรก็ได้"

"มาตรา ๕๙/๑ ก่อนออกหมาย จะต้องปรากฏพยานหลักฐานตามสมควรที่ทำให้ศาลเชื่อได้ว่ามีเหตุที่จะออกหมายตามมาตรา ๖๖ มาตรา ๖๙ หรือมาตรา ๗๑

คำสั่งศาลให้ออกหมายหรือยกคำร้อง จะต้องระบุเหตุผลของคำสั่งนั้นด้วย

หลักเกณฑ์ในการยื่นคำร้องขอ การพิจารณา รวมทั้งการออกคำสั่งให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในข้อบังคับของประธานศาลฎีกา"

"มาตรา ๖๐ หมายจับ หมายค้น หมายขัง หมายจำคุก หรือหมายปล่อย ต้องทำเป็นหนังสือและมีข้อความดังต่อไปนี้

"มาตรา ๕๙/๑" เพิ่มโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๘

"มาตรา ๖๐" แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๙

and sign name of the Court issuing warrant the note, signed name as aforesaid, shall be kept in the Court-list. If it appears to the Court subsequently that the warrant has been issued to be contrary to the provision of law, the Court may order to cancel or alter the summons as aforesaid, but all these, the Court shall issue an order to let the pleader amend or remedying detriment giving rise to the person germane as it may think fit."

"Section 59/1.- Before making the law, an evidence must be appeared as may be reasonable to make the Court believe that there is the cause which the law will be legislated under Section 66, Section 69 and Section 71;

The Court's order issuing warrant or dismiss the motion must be specified by reason of such order too;

The rule in the filing of request, trial including the issuance of order shall go according to the rule and procedure designated by regulation of President of the Supreme Court."

"Section 60.- Arrest warrant, search warrant, detention warrant, imprisonment warrant or release warrant must be made in writing and the following statement:

"Section 59/1" added by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 22) B.E. 2547, Section 8.

"Section 60" revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 22), B.E. 2547, Section 9.

- (๑) สถานที่ที่ออกหมาย
- (๒) วันเดือนปีที่ออกหมาย
- (๓) เหตุที่ต้องออกหมาย
- (๔) (ก) ในกรณีออกหมายจับ ต้องระบุชื่อหรือรูปพรรณของบุคคลที่จะถูกจับ
- (ข) ในกรณีออกหมายขัง หมายจำคุก หรือหมายปล่อย ต้องระบุชื่อบุคคลที่จะถูกขัง จำคุก หรือปล่อย
- (ค) ในกรณีออกหมายค้น ให้ระบุสถานที่ที่จะค้น และชื่อหรือรูปพรรณบุคคล หรือลักษณะสิ่งของที่ต้องการค้น กำหนดวันเวลาที่ จะทำการค้น และชื่อกับตำแหน่งของเจ้าพนักงานผู้จะทำการค้นนั้น
- (๕) (ก) ในกรณีออกหมายจับ หมายขัง หรือหมายค้นให้ระบุ ความผิด หรือวิธีการเพื่อความปลอดภัย
- (ข) ในกรณีออกหมายจำคุก ให้ระบุความผิดและกำหนดโทษตามคำพิพากษา
- (ค) ในกรณีออกหมายขังหรือหมายจำคุก ให้ระบุสถานที่ที่ จะให้ขังหรือจำคุก
- (ง) ในกรณีออกหมายปล่อย ให้ระบุเหตุที่ให้ปล่อย
- (๖) ลายมือชื่อและประทับตราของศาล

- (1) The place which warrant to be issued;
- (2) Day, month and year which warrant to be issued;
- (3) Cause which warrant to be issued;
- (4) (A) In case of issuing an arrest warrant, the name or the description of person, who will be arrested, shall be specified;
- (B) In case of issuing a detention warrant, an imprisonment warrant or a release warrant, the name of person, who will be detained, imprisoned or released, must be specified;
- (C) In case of issuing a search warrant, the place, where will be searched, shall be specified and the name or the description of person or the appearance of res which is wanted to search, must be specified too. The designation of date and time when it will be searched and the name with position of authority, who will search, shall be specified;
- (5) (A) In case of issuing an arrest warrant, a detention warrant or a search warrant an offence or a process shall be specified for safety;
- (B) In case of issuing an imprisonment warrant, an offence and a determination of punishment in pursuance of judgement shall be specified;
- (C) In case of issuing a detention on warrant or an imprisonment warrant, the place, where it will be detained or imprisoned, shall be specified;
- (D) In case of issuing a release warrant, the cause, which it is released, shall be specified;
- (6) A signature and a seal of the Court:

"มาตรา ๖๑ ภายใต้บังคับแห่งมาตรา ๙๗ พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจมีอำนาจหน้าที่จัดการให้เป็นไปตามหมายอาญาซึ่งได้มอบหรือส่งมาให้จัดการภายในอำนาจของเขา

หมายอาญาใดซึ่งศาลได้ออก จะมอบหรือส่งไปยังพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจซึ่งอยู่ภายในเขตอำนาจของศาลดังระบุในหมาย หรือแก่หัวหน้าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจประจำจังหวัด อำเภอ กิ่งอำเภอ หรือตำบล ซึ่งจะให้จัดการให้เป็นไปตามหมายนั้นก็

ในกรณีหลังเจ้าพนักงานผู้ได้รับหมายต้องรับผิดชอบในการจัดการตามหมายนั้น จะจัดการเองหรือสั่งให้เจ้าพนักงานรองลงไปจัดการให้ก็ได้ หรือจะมอบหรือส่งสำเนาหมายอันรับรองว่าถูกต้องให้แก่พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจคนอื่นซึ่งมีหน้าที่จัดการตามหมายซึ่งตนได้รับนั้นก็ ได้ ถ้าหมายนั้นได้มอบหรือส่งให้แก่เจ้าพนักงานตั้งแต่สองนายขึ้นไป เจ้าพนักงานจะจัดการตามหมายนั้นแยกกันหรือร่วมกันก็ได้"

มาตรา ๖๒ ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติทั้งหลายในประมวลกฎหมายนี้ซึ่งว่าด้วยการจับและค้น เจ้าพนักงานผู้จัดการตามหมายนั้นต้องแจ้งข้อความในหมายให้แก่ผู้เกี่ยวข้องทราบ และถ้ามีคำขอร้องให้ส่งหมายนั้นให้เขาตรวจดู

การแจ้งข้อความในหมาย การส่งหมายให้ตรวจดูและวันเดือนปีที่จัดการเช่นนั้น ให้บันทึกไว้ในหมายนั้น

"มาตรา ๖๑" แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๙

"Section 61.- Subject to the provisions of Section 97, an government or a police official is vested with the power and duty to execute a criminal warrant which it is consigned or delivered to procure within own power;

Any criminal warrant, issued by the Court, will be consigned or delivered to an government or a police official within the territorial jurisdiction of the Court as specified by a warrant or to Chief of government officials or the provincial police official, the district police official, the sub-district police official or the commune police official which it shall be executed such warrant;

In the latter case, the warrant-delivered authority must be responsible to execute according to such warrant and one will execute by oneself or order the deputy authority execute or consign or serve a copy of warrant certified in the proper manner to an government official or a police official else to have duty executing according such warrant received by oneself. If such warrant is consigned or sent to authorities as from two persons upwards, the authorities will execute in accordance with such warrant separately or jointly."

"Section 62.- Subject to the provisions of this Code dealing with the arrest and search, the warrant managing official must notify the statement in the warrant to the person germane, and if there is the request, such warrant shall be sent to such person to inspect.

The notification in the warrant, service of the warrant and date, month, year thereof shall be noted down in the warrant.

"Section 61" revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 22) B.E. 2547, Section 9.

“มาตรา ๖๓ เมื่อเจ้าพนักงานได้จัดการตามหมายอาญาแล้ว ให้บันทึกรายละเอียดในการจัดการนั้น ถ้าจัดการตามหมายไม่ได้ ให้บันทึกพฤติการณ์ไว้ แล้วให้ส่งบันทึกนั้นไปยังศาลซึ่งออกหมายโดยเร็ว

มาตรา ๖๔ ถ้าบุคคลที่มีชื่อในหมายอาญาถูกจับ หรือบุคคล หรือสิ่งของที่มีหมายให้ค้นได้ค้นพบแล้ว ถ้าสามารถจะทำได้ก็ให้ส่ง บุคคลหรือสิ่งของนั้นโดยด่วนไปยังศาลซึ่งออกหมายหรือเจ้าพนักงาน ตามที่กำหนดไว้ในหมาย แล้วแต่กรณี เว้นแต่จะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น”

มาตรา ๖๕ ถ้าบุคคลที่ถูกจับตามหมายหลบหนีหรือมีผู้ช่วยให้ หนีไปได้ เจ้าพนักงานผู้จับมีอำนาจติดตามจับกุมผู้นั้นโดยไม่ต้องมีหมาย อีก

ส่วนที่ ๒ หมายจับ

“มาตรา ๖๖ เหตุที่จะออกหมายจับได้มีดังต่อไปนี้

(๑) เมื่อมีหลักฐานตามสมควรว่าบุคคลใดน่าจะได้กระทำความผิด อาญาซึ่งมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกินสามปี หรือ

“มาตรา ๖๓ และมาตรา ๖๔” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม
ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๑๐

“มาตรา ๖๖” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา
(ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๑๑

“Section 63.- When the official has executed the criminal warrant, the particulars of execution shall be noted, if the execution of such warrant is unable to make, such circumstances shall be noted, and then such note shall be serviced to the authority who issued the warrant without delay.

“Section 64.- If the person named in the criminal warrant has been arrested or the person or chose, searched by the warrant, has been found, if it is able to make, such person or chose shall be sent to the warrant issuing authority without delay, unless there will be the order otherwise.”

Section 65.- If the person to have been arrested according to the warrant has escaped or has been rescued by the other person, the authority to make the arrest is empowered to pursue and arrest the such person without having another warrant.

PART II WARRANT OF ARREST

“Section 66.- The cause will be issued the arrested warrant as follows:

(1) When there is the evidence as may be reasonable to anyone likely to have committed the criminal offence to have the rate of maximum imprisonment exceeding three years or;

“Section 63 and 64” revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 22) B.E. 2547, Section 10.

“Section 66” revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 22) B.E. 2547, Section 11.

(๒) เมื่อมีหลักฐานตามสมควรว่าบุคคลใดน่าจะได้กระทำความผิดอาญาและมีเหตุอันควรเชื่อว่าจะหลบหนี หรือจะไปยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐาน หรือก่อเหตุอันตรายประการอื่น

ถ้าบุคคลนั้นไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง หรือไม่มาตามหมายเรียกหรือตามนัดโดยไม่มีข้อแก้ตัวอันควร ให้สันนิษฐานว่าบุคคลนั้นจะหลบหนี”

มาตรา ๖๗ จะออกหมายจับบุคคลที่ยังไม่รู้จักชื่อก็ได้แต่ต้องบอกรูปพรรณของผู้นั้นให้ละเอียดเท่าที่จะทำได้

“มาตรา ๖๘ หมายจับคงใช้ได้อยู่จนกว่าจะจับได้ เว้นแต่ความผิดอาญาตามหมายนั้นขาดอายุความหรือศาลซึ่งออกหมายนั้นได้ถอนหมายคืน”

ส่วนที่ ๓

หมายค้น

มาตรา ๖๙ เหตุที่จะออกหมายค้นได้มีดังต่อไปนี้

(๑) เพื่อพบและยึดสิ่งของซึ่งจะเป็นพยานหลักฐานประกอบการสอบสวน ได้สวนมูลฟ้องหรือพิจารณา

* “มาตรา ๖๘” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๑๒

(2) When there is the evidence as may be reasonable to anyone likely to have committed the criminal offence and there is cause as may be suitable to be believed that one will evade or go and get involved in the evidence or cause the danger else;

If such person in default of fixed place of residence or does not come as summon or date without reasonable excuse, it shall be presumed that such person will evade.”

Section 67.- The arrest-warrant will be able to be issued to the person whose name is not known, but the description of that person must be mentioned by the particulars as far as possible.

“**Section 68.-** The arrest-warrant shall remain in force until there will have been the arrest, unless the criminal offence according to such warrant is the period of prescription expires, or the official or the Court to have issued the warrant has cancelled such warrant.”

PART III

WARRANT OF SEARCH

Section 69.- The grounds, upon which a warrant of search may be issued, are as follows:

(1) To discover and seize any article which may be used as evidence in the course of an inquiry, preliminary examination or trial;

“Section 68” revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 22) B.E. 2547, Section 12.

(๒) เพื่อพบและยึดสิ่งของซึ่งมีไว้เป็นความผิด หรือได้มาโดยผิดกฎหมายหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าได้ใช้หรือตั้งใจจะใช้ในการกระทำความผิด

(๓) เพื่อพบและช่วยบุคคลซึ่งได้ถูกหน่วงเหนี่ยวหรือกักขังโดยมิชอบด้วยกฎหมาย

(๔) เพื่อพบบุคคลซึ่งมีหมายให้จับ

(๕) เพื่อพบและยึดสิ่งของตามคำพิพากษาหรือตามคำสั่งศาลในกรณีที่จะพบหรือจะยึดโดยวิธีอื่นไม่ได้แล้ว

มาตรา ๗๐ หมายค้นซึ่งออกเพื่อพบและจับบุคคลนั้นห้ามมิให้ออก เว้นแต่จะมีหมายจับบุคคลนั้นด้วย และเจ้าพนักงานซึ่งจะจัดการตามหมายค้นนั้นต้องมีทั้งหมายค้นและหมายจับ

ส่วนที่ ๔

หมายขัง หมายจำคุก หมายปล่อย

"มาตรา ๗๑ เมื่อได้ตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยมาแล้ว ในระหว่างสอบสวน ได้สอบสวนมูลฟ้องหรือพิจารณา ศาลจะออกหมายขังผู้ต้องหาหรือจำเลยไว้ตามมาตรา ๘๗ หรือมาตรา ๘๘ ก็ได้ และให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๖๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

"มาตรา ๗๑" แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๑๓

(2) To discover and seize any article the possession of which is an offence, or which has been unlawfully obtained or which is reasonable suspected to have been used or intended to be used for committing an offence;

(3) To discover and rescue any person who is wrongfully restrained or confined;

(4) To discover any person against whom a warrant of arrest has been issued;

(5) To discover and seize any article according to the judgment or order of a Court, in case of such discovery or seizure cannot be otherwise effected.

Section 70.- The search-warrant for the purpose of finding and arresting the person shall be prohibited to issue unless there will also be the arrest-warrant of such person, and the official to execute the search-warrant must have both the search-warrant and the arrest-warrant.

PART IV

WARRANT OF DETENTION, IMPRISONMENT AND RELEASE

"Section 71.- When to have acquired an alleged offender or accused, at any stage during verification, preliminary examination or trial, the Court will issue the detention warrant to alleged offender or accused under Section 87 or Section 88 and the provision of Section 66 shall be put into force *mutatis mutandis*:"

"Section 71" revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 22) B.E. 2547, Section 13.

หมายซึ่งคงใช้ได้อยู่นกว่าศาลจะได้เพิกถอน โดยออกหมายปล่อยหรือออกหมายจำคุกแทน.

ถ้าความปรากฏแก่ศาลว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยนั้นมีอายุไม่ถึงสิบแปดปีหรือเป็นหญิงมีครรภ์หรือเพิ่งคลอดบุตรมาไม่ถึงสามเดือน หรือเจ็บป่วยซึ่งถ้าต้องขังจะถึงอันตรายแก่ชีวิต ศาลจะไม่ออกหมายขังหรือจะออกหมายปล่อยผู้ต้องหาหรือจำเลยซึ่งถูกขังอยู่นั้นก็ได้ แต่ทั้งนี้ไม่ห้ามศาลที่จะมีคำสั่งให้ผู้นั้นอยู่ในความดูแลของเจ้าพนักงานหรือบุคคลที่ยินยอมรับผู้นั้นไว้ หรือกำหนดวิธีการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อป้องกันการหลบหนีหรือความเสียหายที่อาจเกิดขึ้น ถ้าศาลมีคำสั่งเช่นว่านี้ในระหว่างสอบสวนให้ใช้ได้ไม่เกินหกเดือนนับแต่วันมีคำสั่ง แต่ถ้ามีคำสั่งในระหว่างไต่สวนมูลฟ้องหรือระหว่างพิจารณา ให้ใช้ได้จนกว่าจะเสร็จการพิจารณา หากภายหลังที่ศาลมีคำสั่ง ผู้ต้องหาหรือจำเลยนั้นไม่ปฏิบัติตามวิธีการที่กำหนดหรือพฤติการณ์ได้เปลี่ยนแปลงไป ให้ศาลมีอำนาจเปลี่ยนแปลงคำสั่งหรือพิจารณาออกหมายขังได้ตามที่เห็นสมควร"

มาตรา ๗๒ หมายปล่อยผู้ต้องหาหรือจำเลยซึ่งต้องขังอยู่ตามหมายศาล ให้ออกในกรณีต่อไปนี้

- (๑) เมื่อศาลสั่งปล่อยชั่วคราว
- (๒) เมื่อพนักงานอัยการหรือพนักงานสอบสวนขอให้ศาลปล่อยโดยเห็นว่าไม่จำเป็นต้องขังไว้ระหว่างสอบสวน

The detention warrant remains in force up to the Court will have revoked by issuing a release warrant or an imprisonment warrant in its place;

If it appears to the Court that such alleged offender or accused to advance in years in less than eighteen years or to be a pregnant woman, or to have given birth to a child in less than three months or to be ill under detention will receive the life-harm, the Court will not issue the detention warrant or will be able to issue the release warrant to an alleged offender or an accused to be detained, provided that Court not to be prohibited to issue an order to let such person be in taking care of an authority or a person consenting to receive such person, or designating any measure for protecting an escape or danger to be able to bring about. If the Court issues the order as aforesaid during inquiry, it shall be exercised not out of six months as from issuing the order. If the Court issues an order during a preliminary examination or trial, it shall be exercised up to trial is over. If after the Court has issued an order, an alleged offender or an accused does not comply with measure designated or one's change of circumstances, the Court shall be empowered to change an order or trial of issuing the detention warrant as it may think fit."

Section 72.- A warrant of release of an alleged offender or accused detained under a warrant of detention shall be issued in any of the follow cases:

- (1) When the Court grants provisional release;
- (2) When the Public Prosecutor or the inquiry official applies for his release because such official considers the detention no longer necessary for the purpose of the inquiry;

(๓) เมื่อพนักงานอัยการร้องต่อศาลว่าได้ยุติการสอบสวนแล้ว โดยคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา

(๔) เมื่อพนักงานอัยการไม่ฟ้องผู้ต้องหาในเวลาที่ศาลกำหนด

(๕) เมื่อศาลได้สอบสวนมูลฟ้องแล้วเห็นว่าคดีไม่มีมูลและสั่งให้ยกฟ้อง เว้นแต่เมื่อโจทก์ร้องขอและศาลเห็นสมควรให้ชั่งจำเลยไว้ระหว่างอุทธรณ์ฎีกา

(๖) เมื่อโจทก์ถอนฟ้องหรือมีการยอมความในคดีความผิดต่อส่วนตัว หรือเมื่อศาลพิจารณาแล้วพิพากษาหรือมีคำสั่งให้ยกฟ้อง เว้นแต่ศาลเห็นสมควรให้ชั่งจำเลยไว้ระหว่างอุทธรณ์ฎีกา

(๗) เมื่อศาลพิพากษาให้ลงโทษจำเลยอย่างอื่นซึ่งไม่ใช่โทษประหารชีวิต จำคุกหรือให้อยู่ภายในเขตที่อันมีกำหนด ถ้าโทษอย่างอื่นนั้นเป็นโทษปรับเมื่อจำเลยได้เสียค่าปรับแล้ว หรือศาลให้ปล่อยชั่วคราวโดยมีกำหนดวันเพื่อให้จำเลยหาเงินค่าปรับมาชำระต่อศาล

มาตรา ๗๓ คดีใดอยู่ระหว่างอุทธรณ์ฎีกา ถ้าจำเลยต้องควบคุมหรือขังมาแล้วเท่ากับหรือเกินกว่ากำหนดจำคุกหรือกำหนดจำคุกแทนตามคำพิพากษา ให้ศาลออกหมายปล่อยจำเลย เว้นแต่จะเห็นสมควรเป็นอย่างอื่นในกรณีที่โจทก์อุทธรณ์ฎีกาในทำนองขอให้เพิ่มโทษ

(3) When the Public Prosecutor notifies the Court that the inquiry has been closed by an order of non-prosecution of the alleged offender;

(4) When the Public Prosecutor has not preferred a charge against the alleged offender within the time limit fixed by the Court:

(5) When the Court has concluded a preliminary examination and is of opinion that there is no ground for prosecution and dismisses the case, unless the Court thinks fits upon the application by the prosecutor to issue an order detaining the accused pending appeal or dika appeal;

(6) When the prosecutor has withdrawn the charge or when a compoundable offence has been lawfully compounded or when the Court has concluded the trial by a judgment or order dismissing the case unless the Court thinks fit to issue an order detaining the accused pending appeal or dika appeal;

(7) When the Court has given a judgment sentencing the accused to other punishment than death, imprisonment or restriction of residence; if such other punishment is one of fine, when such fine has been paid or the Court has granted the accused provisional release for a fixed period of time to enable him to find money for paying the fine.

Section 73.- Any of cases in pending appeal or dika appeal, if the accused has been superintended or detained for the period of time equal to or longer than the imprisonment term or the imprisonment term in it place according to the judgment, the Court shall issue the release-warrant of the accused unless the Court otherwise deems in case of prosecutor has appealed and dika appealed asking in effect for a more severe sentence.

มาตรา ๗๔ ภายใต้บังคับแห่งมาตรา ๗๓ และ ๑๘๕ วรรคสอง เมื่อผู้ใดต้องคำพิพากษาให้จำคุกหรือประหารชีวิตหรือจะต้องจำคุกแทนค่าปรับ ให้ศาลออกหมายจำคุกผู้นั้นไว้

มาตรา ๗๕ เมื่อผู้ต้องคำพิพากษาให้จำคุกถูกจำครบกกำหนดแล้ว หรือได้รับพระราชทานอภัยโทษให้ปล่อย หรือมีคำวินิจฉัยให้ปล่อยตัวไปโดยมีเงื่อนไข หรือมีกฎหมายยกเว้นโทษ หรือโทษจำคุกนั้นหมดไปโดยเหตุอื่น ให้ศาลออกหมายปล่อยผู้นั้นไป

มาตรา ๗๖ หมายขัง หมายจำคุก หรือหมายปล่อย ต้องจัดการตามนั้นโดยพลัน

ลักษณะ ๕

จับ ขัง จำคุก คั่น ปล่อยชั่วคราว

หมวด ๑

จับ ขัง จำคุก

“มาตรา ๗๗ หมายจับให้ใช้ได้ทั่วราชอาณาจักร

การจัดการตามหมายจับนั้นจะจัดการตามเอกสารหรือหลักฐานอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้ก็ได้

“มาตรา ๗๗” แก้ไขแล้วโดย มาตรา ๑๔ และ “มาตรา ๗๘” แก้ไขแล้วโดยมาตรา ๑๕ แห่ง พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗

Section 74.- Subject to Section 73 and Section 185 in the second paragraph, when any of persons is sentenced to imprisonment, or death, or imprisonment instead of the fine, the Court shall issue the imprisonment warrant.

Section 75.- When the person to be adjudged to imprison has been imprisoned for oneself's term or has been pardoned or there is the decision releasing oneself conditionally or the law of amnesty or oneself's term of imprisonment is discharged by the other ground, the Court shall issue the release warrant to such person.

Section 76.- The detention-warrant, Imprisonment-warrant or release-warrant must be conducted such warrant without delay.

TITLE V.

ARREST, DETENTION, IMPRISONMENT, SEARCH AND PROVISIONAL RELEASE

CHAPTER I

ARREST, DETENTION AND IMPRISONMENT

“Section 77.”- The arrest warrant shall be exercised through the Kingdom.

The administration according to such arrest warrant will be administrated according any of document or evidence as follows:

“Section 77” revised by Section 14 and “Section 78” revised by Section 15 the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 22) B.E. 2547.

- (๑) สำเนาหมายอันรับรองว่าถูกต้องแล้ว
- (๒) โทรเลขแจ้งว่าได้ออกหมายแล้ว
- (๓) สำเนาหมายที่ส่งทางโทรสาร สื่ออิเล็กทรอนิกส์ หรือสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศประเภทอื่น ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในข้อบังคับของประธานศาลฎีกา

การจัดการตาม (๒) และ (๓) ให้ส่งหมายหรือสำเนาอันรับรองแล้วไปยังเจ้าพนักงานผู้จัดการตามหมายโดยพลัน”

“มาตรา ๗๘ พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจจะจับผู้ใดโดยไม่มีหมายจับหรือคำสั่งของศาลนั้นไม่ได้ เว้นแต่

- (๑) เมื่อบุคคลนั้นได้กระทำความผิดซึ่งหน้า ดังได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๘๐
- (๒) เมื่อพบบุคคลโดยมีพฤติการณ์อันควรสงสัยว่าผู้นั้นน่าจะก่อเหตุร้ายให้เกิดภัยอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่นโดยมีเครื่องมืออาวุธ หรือวัตถุอย่างอื่นอันสามารถอาจใช้ในการกระทำความผิด
- (๓) เมื่อมีเหตุที่จะออกหมายจับบุคคลนั้นตามมาตรา ๖๖ (๒) แต่มีความจำเป็นเร่งด่วนที่ไม่อาจขอให้ศาลออกหมายจับบุคคลนั้นได้
- (๔) เป็นการจับผู้ต้องหาหรือจำเลยที่หนีหรือจะหลบหนีในระหว่างถูกปล่อยชั่วคราวตามมาตรา ๑๑๗”

มาตรา ๗๙ ราษฎรจะจับผู้อื่นไม่ได้ เว้นแต่จะเข้าอยู่ในเกณฑ์แห่งมาตรา ๘๒ หรือเมื่อผู้นั้นกระทำความผิดซึ่งหน้า และความผิดนั้นได้ระบุไว้ในบัญชีท้ายประมวลกฎหมายนี้ด้วย

- (1) The copy of warrant certified as attested;
- (2) To cable to notify that the warrant has been issued;
- (3) The copy of warrant sent by fax, electronic medium or technological information medium else, but all these, according to rule and procedure as designated by regulations of President of Supreme Court;

Administration according to (a) and (3); the warrant or copy certified shall be sent to the administrative authority administrator according to the warrant without delay.”

“Section 78.- The government official or police official will not be able to arrest anyone without an arrest warrant or the Court's order unless:

- (1) When such person has committed the flagrant offence as provided in Section 80;
- (2) When the person has been found by circumstance suitable to suspect that such person likely to cause a danger to person or property of other person by having an instrument, arms, or material else to be able to use in committing offence;
- (3) When there is the cause issuing an arrest warrant to such person under Section 66 (2), but there is the expeditious necessity which it cannot let the Court issue an arrest warrant of such person;
- (4) Being an arrest of alleged offender or accused to have escaped or who will evade during to be released for the time being under Section 117.”

Section 79.- The private person will not be able to arrest the other person, unless as provided by Section 82, or when such other person commits the flagrant offence and such offence is specified in the Schedule annexed to this Code.

มาตรา ๘๐ ที่เรียกว่าความผิดซึ่งหน้านั้น ได้แก่ความผิดซึ่งเห็นกำลังกระทำ หรือพบในอาการใดซึ่งแทบจะไม่มี ความสงสัยเลยว่าเขาได้กระทำผิดมาแล้วสด ๆ

อย่างไรก็ดี ความผิดอาญาดังระบุนี้ไว้ในบัญญัติท้ายประมวลกฎหมายนี้ ให้ถือว่าความผิดนั้นเป็นความผิดซึ่งหน้าในกรณีดังนี้

(๑) เมื่อบุคคลหนึ่งถูกไล่จับตั้งผู้กระทำโดยมีเสียงร้องเอะอะ

(๒) เมื่อพบบุคคลหนึ่งแทบจะทันทีทันใด หลังจากการกระทำผิดในถิ่นแถวใกล้เคียงกับที่เกิดเหตุและสิ่งของที่ได้อาจมาจากการกระทำผิด หรือมีเครื่องมือ อาวุธหรือวัตถุอย่างอื่นอันสันนิษฐานได้ว่าได้ใช้ในการกระทำผิด หรือมีร่องรอยพิรุณเห็นประจักษ์ที่เสื้อผ้าหรือเนื้อตัวของผู้นั้น

“มาตรา ๘๑ ไม่ว่าจะมีความหมายจับหรือไม่ก็ตาม ห้ามมิให้จับในที่เรือน เว้นแต่จะได้ทำตามบทบัญญัติในประมวลกฎหมายนี้อันว่าด้วยการค้นในที่เรือน”

“มาตรา ๘๑/๑ ไม่ว่าจะมีความหมายจับหรือไม่ก็ตาม ห้ามมิให้จับในพระบรมมหาราชวัง พระราชวัง วังของพระราชทายาทหรือของพระบรมวงศ์ตั้งแต่สมเด็จพระเจ้าฟ้าขึ้นไป พระราชนิเวศน์ พระตำหนัก หรือในที่ซึ่งพระมหากษัตริย์ พระราชินี พระรัชทายาท พระบรมวงศ์ตั้งแต่สมเด็จพระเจ้าฟ้าขึ้นไป หรือผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ประทับหรือพำนัก เว้นแต่

“มาตรา ๘๑” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๑๖

“มาตรา ๘๑/๑” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๑๗

Section 80.- An offence is said to be flagrant when a person is seen committing it or is found in such a condition as there can be practically no doubt that it has just been committed by him.

However, offences specified in the Schedule annexed to this Code, shall be deemed to be flagrant in the following case:

(1) When a person is being pursued as an offender with hue and cry, or

(2) When a person is found almost immediately after the commission of the offence in the vicinity of the place where the offence has been committed, and he has, in his possession, articles obtained through the offence, implements, arms or other articles which may be presumed to have been used in the commission of the offence, or there are clear traces of guilt upon his dress or body.

“Section 81.- Either there is the arrest warrant or not, the arrest in private place shall be prohibited, except in execution of provision of this Code concerning the search in private place.”

“Section 81/1.- Either there is the arrest warrant or not, the arrest in the Grand Palace, royal palace, the court of heir or the members of the royal family from Prince upwards, palace, residence or the place where the king, queen, the heir to the throne, members of the royal family from Prince upwards or governor-general resides or stays unless:

“Section 81” revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 22) B.E. 2547, Section 16.

“Section 81/1” revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 22) B.E. 2547, Section 17.

(๑) นายกรัฐมนตรี หรือรัฐมนตรีซึ่งนายกรัฐมนตรีมอบหมาย อนุญาตให้จับ และได้แจ้งเลขาธิการพระราชวัง หรือสมุหราชองครักษ์ รับทราบแล้ว

(๒) เจ้าพนักงานผู้ถวายหรือให้ความปลอดภัยแก่พระมหากษัตริย์ พระราชินี พระรัชทายาท พระบรมวงศ์ตั้งแต่สมเด็จพระเจ้าฟ้าขึ้นไป หรือ ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ เป็นผู้จับตามกฎหมายว่าด้วยราชองครักษ์ หรือตามกฎหมาย กฎ หรือระเบียบเกี่ยวกับการให้ความปลอดภัย"

มาตรา ๘๒ เจ้าพนักงานผู้จัดการตามหมายจับ จะขอความช่วยเหลือจากบุคคลใกล้เคียงเพื่อจัดการตามหมายนั้นก็ได้ แต่จะบังคับ ให้ผู้ใดช่วยโดยอาจเกิดอันตรายแก่เขานั้นไม่ได้

"มาตรา ๘๓ ในการจับนั้น เจ้าพนักงานหรือราษฎรซึ่งทำการ จับ ต้องแจ้งแก่ผู้ที่จะถูกจับนั้นว่าเขาต้องถูกจับ แล้วสั่งให้ผู้ถูกจับไปยังที่ ทำการของพนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ที่ถูกจับพร้อมด้วยผู้จับ เว้นแต่ สามารถนำไปที่ทำการของพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบได้ในขณะนั้น ให้นำไปที่ทำการของพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบดังกล่าว แต่ถ้า จำเป็นก็ให้จับตัวไป

"มาตรา ๘๓" แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๑๘

(1) Prime Minister or Minister is delegated and granted the permission to arrest by Prime Minister, and the secretary-general of palace or the King's chief aide-de-camp has been notified;

(2) Petitioner-official or the person who gives the safety to the King, Queen, heir, the members of the royal family from Prince upwards or governor-general is the arrested according to the law governing the King's body guard or according to law, rule or procedure governing safety."

Section 82.- The official executing the arrest-warrant will be able to request the assistance from the person nearby for executing such warrant, but will be unable to compel such person to assist by the danger may occur to such person.

"Section 83.- In that arrest, an official or a private person as arrester, must notify the person, whom will be arrested, that one must be arrested and then the arrested person shall be ordered to go to inquiry official-house of locality where to be arrested with the arrester, unless it is able to be brought to the house of inquiry official responsible for the time being, one shall be brought to the house of inquiry official responsible as aforesaid, if necessary, one shall be arrested;

"Section 83" revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 22) B.E. 2547, Section 18.

ในกรณีที่เจ้าพนักงานเป็นผู้จับ ต้องแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกจับทราบ หากมีหมายจับให้แสดงต่อผู้ถูกจับ พร้อมทั้งแจ้งด้วยว่า ผู้ถูกจับมีสิทธิที่จะไม่ให้การหรือให้การก็ได้และถ้อยคำของผู้ถูกจับนั้นอาจใช้เป็นพยานหลักฐานในการพิจารณาคดีได้และผู้ถูกจับมีสิทธิที่จะพบและปรึกษาทนายความ หรือผู้ซึ่งจะเป็นทนายความ ถ้าผู้ถูกจับประสงค์จะแจ้งให้ญาติหรือผู้ซึ่งตนไว้วางใจทราบถึงการจับกุมที่สามารถดำเนินการได้โดยสะดวกและไม่เป็นการขัดขวางการจับหรือการควบคุมผู้ถูกจับหรือทำให้เกิดความไม่ปลอดภัยแก่บุคคลหนึ่งบุคคลใด ก็ให้เจ้าพนักงานอนุญาตให้ผู้ถูกจับดำเนินการได้ตามสมควรแก่กรณี ในกรณีนี้ให้เจ้าพนักงานผู้จับนั้นบันทึกการจับดังกล่าวไว้ด้วย

ถ้าบุคคลซึ่งจะถูกจับขัดขวางหรือจะขัดขวางการจับ หรือหลบหนีหรือพยายามจะหลบหนี ผู้ทำการจับมีอำนาจใช้วิธีหรือการป้องกันทั้งหลายเท่าที่เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งเรื่องในการจับนั้น”

“มาตรา ๘๔ เจ้าพนักงานหรือราษฎรผู้ทำการจับต้องเอาตัวผู้ถูกจับไปยังที่ทำการของพนักงานสอบสวนตามมาตรา ๘๓ โดยทันที และเมื่อถึงที่นั้นแล้ว ให้ส่งตัวผู้ถูกจับแก่พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจของที่ทำการของพนักงานสอบสวนดังกล่าว เพื่อดำเนินการดังต่อไปนี้

* “มาตรา ๘๔” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๑๙

In case of official is the arrester, the grievance must be notified the arrested person. If there is the arrest warrant which it must be showed to the arrested person with notifying that the arrested person is entitled to make a statement or not, and the arrested person's sayings may be exercised as evidence in the trial of the case, and the arrested person is entitled to see and talk with lawyer or person who will be lawyer. If the arrested person desires to notify the relative or the person trusted by oneself to the arrest able to proceed conveniently and it is not obstruction of arrest or restraint of the arrested person or cause of non-safety of anyone, the official shall grant the permission to the arrested person proceeding as may be reasonable to case. In this case, the arrester official shall note the arrest as aforesaid;

If the person, who will be arrested, obstructs or will obstruct the arrest or evades or attempts to evade, the arrester is empower to exercise manners or defenses as far as suitable to circumstances of the matter of the arrest.”

“Section 84.- An official or a private person as arrester, must take the arrested person to go to inquiry official-house under Section 83 without delay, and when to have reached to that place, the arrested person shall be delivered to the government official or police official of the inquiry official-house as aforesaid for the following proceedings:

* “Section 84” revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 22) B.E. 2547, Section 19.

(๑) ในกรณีที่เจ้าพนักงานเป็นผู้จับให้เจ้าพนักงานผู้จับนั้นแจ้งข้อกล่าวหา และรายละเอียดเกี่ยวกับเหตุแห่งการจับให้ผู้ถูกจับทราบ ถ้ามีหมายจับให้แจ้งผู้ถูกจับทราบและอ่านให้ฟังและมอบสำเนาบันทึกการจับแก่ผู้ถูกจับนั้น

(๒) ในกรณีที่ราษฎรเป็นผู้จับ ให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจซึ่งรับมอบตัวบันทึกชื่อ อาชีพ ที่อยู่ของผู้จับ อีกทั้งข้อความและพฤติการณ์แห่งการจับนั้นไว้ และให้ผู้จับลงลายมือชื่อกำกับไว้เป็นสำคัญเพื่อดำเนินการแจ้งข้อกล่าวหาและรายละเอียดแห่งการจับให้ผู้ถูกจับทราบและแจ้งให้ผู้ถูกจับทราบว่าผู้ถูกจับมีสิทธิที่จะไม่ให้การหรือให้การก็ได้ และถ้อยคำของผู้ถูกจับอาจใช้เป็นพยานหลักฐานในการพิจารณาคดีได้

เมื่อได้ดำเนินการตามวรรคหนึ่งแล้วให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ซึ่งมีผู้นำผู้ถูกจับมาส่ง แจ้งให้ผู้ถูกจับทราบถึงสิทธิตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๗/๑ รวมทั้งจัดให้ผู้ถูกจับสามารถติดต่อกับญาติหรือผู้ซึ่งผู้ถูกจับไว้วางใจเพื่อแจ้งให้ทราบถึงการจับกุมและสถานที่ที่ถูกควบคุมได้ในโอกาสแรกเมื่อผู้ถูกจับมาถึงที่ทำการของพนักงานสอบสวนตามวรรคหนึ่ง หรือถ้ากรณีผู้ถูกจับร้องขอให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจเป็นผู้แจ้ง ก็ให้จัดการตามคำร้องขอนั้นโดยเร็ว และให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจบันทึกไว้ ในการนี้มิให้เรียกค่าใช้จ่ายใดๆ จากผู้ถูกจับ

ในกรณีที่จำเป็น เจ้าพนักงานหรือราษฎรซึ่งทำการจับจะจัดการพยาบาลผู้ถูกจับเสียก่อนนำตัวไปส่งตามมาตรานี้ก็ได้

(1) In case of official as arrester, the arrest official shall notify grievance and particulars in respect of cause of arrest to the arrested person. If there is the arrest warrant, the arrested person shall be notified the arrest warrant and read to listen and consigned the note-copy of arrest;

(2) In case of private person as arrester, the government official or police official to take over one shall note the arrester's name, address, including the statement and circumstance of such arrest, and the arrester shall countersign as material for proceedings to notify grievance and particulars of arrest to the arrested person and the arrested person that the arrested person is entitled not to make a statement or to do, and the arrested person's sayings may be exercised as evidence in trial;

When to have proceeded in accordance with paragraph 1, government official or police official, who there is person bringing the arrested person, shall notify the arrested person to the right as designated by Section 7/1 extend to make the arrested person able to get in touch with relatives or the person as trusted by the arrested person to notify the arrest and the place, where one superintended at first time of being arrested to reach the inquiry official house accordance with paragraph 1. or if in case of the arrested person makes a request to an government official or a police official to notify, such making a request shall be procured without delay, and the government official or police official notes, in this case, any expense shall not be claimed from the arrested person;

In case of necessity, the government official or private person, who makes an arrest, shall procure to give first aid to the arrested person before serving one under this Section;

ถ้อยคำใด ๆ ที่ผู้ถูกจับให้ไว้ต่อเจ้าพนักงานผู้จับ หรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจในชั้นจับกุมหรือรับมอบตัวผู้ถูกจับ ถ้าถ้อยคำนั้นเป็นคำรับสารภาพของผู้ถูกจับว่าตนได้กระทำความผิดห้ามมิให้รับฟังเป็นพยานหลักฐาน แต่ถ้าเป็นถ้อยคำอื่น จะรับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของผู้ถูกจับได้ต่อเมื่อได้มีการแจ้งสิทธิตามวรรคหนึ่ง หรือตามมาตรา ๘๓ วรรคสอง แก่ผู้ถูกจับ แล้วแต่กรณี”

“มาตรา ๘๔/๑ พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจซึ่งมีผู้นำผู้ถูกจับมาส่งนั้น จะปล่อยผู้ถูกจับชั่วคราวหรือควบคุมผู้ถูกจับไว้ก็ได้ แต่ถ้าเป็นการจับโดยมีหมายของศาลให้รีบดำเนินการตามมาตรา ๖๔ และในกรณีที่ต้องส่งผู้ถูกจับไปยังศาล แต่ไม่อาจส่งไปได้ในขณะนั้นเนื่องจากเป็นเวลาศาลปิดหรือใกล้จะปิดทำการ ให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจที่รับตัวผู้ถูกจับไว้มีอำนาจปล่อยผู้ถูกจับชั่วคราวหรือควบคุมผู้ถูกจับไว้ได้จนกว่าจะถึงเวลาศาลเปิดทำการ”

มาตรา ๘๕ เจ้าพนักงานผู้จับหรือรับตัวผู้ถูกจับไว้ มีอำนาจค้นตัวผู้ต้องหา และยึดสิ่งของต่าง ๆ ที่อาจใช้เป็นพยานหลักฐานได้ การค้นนั้นจักต้องทำโดยสุภาพ ถ้าค้นผู้หญิงต้องให้หญิงอื่นเป็นผู้ค้น

“มาตรา ๘๔/๑” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา
(ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๒๐

Any sayings, which the arrested person makes to the arrester official or government official or police official at the arrest-stage or consigning the arrested person, if such sayings are the arrested person's confession that oneself has not committed an offence, such sayings shall be an inadmissible. If sayings else will be admissible to be proof of the arrested person's offence upon to have notified the right in accordance with paragraph 1 or under Section 83 in paragraph 2 to the arrested person as the case may be.”

“Section 84/1.- The administrative official or police official, having the arrested person delivered, may release or superintence the arrested person for the time being. If it is the arrest by having the Court's warrant, it shall be proceeded under Section 64 immediately, and in case of the arrested person must be forwarded to the Court, but one may not be forwarded at the moment on account of the time, when the Court is closed or will be nearly closed, the administrative official or police official, who receives the arrested person, is empowered to release the arrested person for the time being or superintends the arrested person up to the time when the Court will be opened to perform service.”

Section 85.- The official, who arrests a person or to whom the arrested person is delivered, may search him and seize all articles which may be used as evidence.

Such search must be conducted with due propriety. Whenever it is made on a woman, it must be made by another woman.

“Section 84/1” revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 22) B.E. 2547, Section 20.

สิ่งของใดที่ยึดไว้เจ้าพนักงานมีอำนาจยึดไว้จนกว่าคดีถึงที่สุด เมื่อเสร็จคดีแล้วก็ให้คืนแก่ผู้ต้องหาหรือแก่ผู้อื่น ซึ่งมีสิทธิเรียกร้องขอคืนสิ่งของนั้น เว้นแต่ศาลจะสั่งเป็นอย่างอื่น

“มาตรา ๘๕/๑ ในระหว่างสอบสวน สิ่งของที่เจ้าพนักงานได้ยึดไว้ซึ่งมิใช่ทรัพย์สินที่กฎหมายบัญญัติไว้ว่าผู้ใดทำหรือมีไว้เป็นความผิด ถ้ายังไม่ได้นำสืบหรือแสดงเป็นพยานหลักฐานในการพิจารณาคดี เจ้าของหรือผู้ซึ่งมีสิทธิเรียกร้องขอคืนสิ่งของที่เจ้าพนักงานยึดไว้ อาจยื่นคำร้องต่อพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการ แล้วแต่กรณี เพื่อขอรับสิ่งของนั้นไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์โดยไม่มีประกัน หรือมีประกัน หรือมีประกันและหลักประกันก็ได้

การส่งคืนสิ่งของตามวรรคหนึ่งจะต้องไม่กระทบถึงการนำสิ่งของนั้นเป็นพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงในภายหลัง ทั้งนี้ ให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการมีคำสั่งโดยมิชักช้า โดยอาจเรียกประกันจากผู้ยื่นคำร้องหรือกำหนดเงื่อนไขอย่างหนึ่งอย่างใดให้บุคคลนั้นปฏิบัติ และหากไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขหรือบุคคลดังกล่าวไม่ยอมคืนสิ่งของนั้นเมื่อมีคำสั่งให้คืน ให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการ แล้วแต่กรณี มีอำนาจยึดสิ่งของนั้นกลับคืนและบังคับตามสัญญาประกันเช่นว่านั้นได้ วิธีการยื่นคำร้อง เงื่อนไขและการอนุญาตให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

“มาตรา ๘๕/๑” เพิ่มโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๗)

พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓

Any article so seized may be detained by the official until the case is final. When the case comes to an end, such articles shall be returned to the alleged offender or to any other person entitled to claim it, unless otherwise ordered by the Court.

“Section 85/1.- During inquiry, the things which have been seized by officer and are not the assets provided by law that any person doing or keeping it is guilty, if they are not yet adduced or produced as evidences in judicial proceedings, an owner or a person entitled to claim the restitution of the things seized by the officer may file a motion with an inquiring officer or a public prosecutor, as the case may be, to receive such things for maintenance or using without guarantee or with guarantee or with guarantee and security

Restitution of things must not make an impact on applying such things as an evidence for proving the fact thereafter, all this, an inquiry officer or a public prosecutor shall immediately give an order, he may require bail from the applicant or give any condition for such person to follow and if such person does not follow the condition or does not agree to return the things after the order of restitution has been given, an inquiry officer or a public prosecutor, as the case may be, shall be empowered to seize such things back and apply such bail contract. How to file a motion, conditions and permission shall be going as prescribed in the ministerial regulation.

“Section 85/1.” added by Section 3 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 27), B.E. 2551.

ในกรณีที่พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการมีคำสั่งไม่อนุญาต ผู้ยื่นคำร้องมีสิทธิยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งต่อศาลชั้นต้นที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีอาญาดังกล่าวได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งการไม่อนุญาตและให้ศาลพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่รับอุทธรณ์ ในกรณีที่ศาลมีคำสั่งอนุญาต ศาลอาจเรียกประกันหรือกำหนดเงื่อนไขอย่างหนึ่งอย่างใดได้ตามที่เห็นสมควร คำสั่งของศาลให้เป็นที่สุด”

มาตรา ๘๖ ห้ามมิให้ใช้วิธีควบคุมผู้ถูกจับเกินกว่าที่จำเป็นเพื่อป้องกันมิให้เขาหนีเท่านั้น

“มาตรา ๘๗ ห้ามมิให้ควบคุมผู้ถูกจับไว้เกินกว่าจำเป็นตามพฤติการณ์แห่งคดี

ในกรณีความผิดลหุโทษ จะควบคุมผู้ถูกจับไว้ได้เท่าเวลาที่จะถามคำให้การ และที่จะรู้ตัวว่าเป็นใคร และที่อยู่ของเขาอยู่ที่ไหนเท่านั้น

ในกรณีที่ผู้ถูกจับไม่ได้รับการปล่อยชั่วคราว และมีเหตุจำเป็นเพื่อทำการสอบสวน หรือการฟ้องคดี ให้นำตัวผู้ถูกจับไปศาลภายในสี่สิบแปดชั่วโมงนับแต่เวลาที่ผู้ถูกจับนำตัวไปถึงที่ทำการของพนักงานสอบสวนตามมาตรา ๘๓ เว้นแต่มีเหตุสุดวิสัยหรือมีเหตุจำเป็นอย่างอื่นอันมิอาจก้าวล่วงเสียได้ โดยให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการยื่นคำร้องต่อศาลขอหมายขังผู้ต้องหาไว้ ให้ศาลสอบถามผู้ต้องหาว่าจะมี

“มาตรา ๘๗” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา
(ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๒๑

In case of an inquiry officer or a public prosecutor gives an order not to permit, the applicant is entitled to file a motion of appealing against order with the Court of first instance empowered to try and adjudicate such a case within thirty days from the day of hearing permissionlessness and the Court shall have to finish the trial within thirty days from the day of accepting the appeal. In case of the Court gives the order of permission, the Court may require bail or give any condition as it thinks fit, the Court's order shall be final.

Section 86.- The means restraining the arrested person more than necessity only to prevent his escape shall be prohibited.

“Section 87.- The arrested person shall be prohibited to be superintended in excess of necessity in accordance with circumstances of case;

In case of petty offence, the arrested person will be superintended as far as the time when one's plea will be asked and one will be known as whom and where is one's place only;

In case of the arrested person is not released for the time being and has the necessity for inquiry or action, the arrested person shall be arraigned within forty eight hours as from the time of the arrested person taken to the inquiry official-house under Section 83, unless there is the act of god or unavoidable necessity, the inquiry official or Public Prosecutor shall fine a request with the Court to summon the warrant detaining the alleged offender, the Court shall ask the alleged offender that there will be any plea or not, and

“Section 87” revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 22), B.E. 2547, Section 21.

ข้อคัดค้านประการใดหรือไม่ และศาลอาจเรียกพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการมาชี้แจงเหตุจำเป็น หรืออาจเรียกพยานหลักฐานมาเพื่อประกอบการพิจารณาก็ได้

ในกรณีความผิดอาญาที่ได้กระทำลงเมื่ออัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ศาลมีอำนาจสั่งขังได้ครั้งเดียว มีกำหนดไม่เกินเจ็ดวัน

ในกรณีมีความผิดอาญาที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกินกว่าหกเดือนแต่ไม่ถึงสิบปี หรือปรับเกินกว่าห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ศาลมีอำนาจสั่งขังหลายครั้งติด ๆ กันได้ แต่ครั้งหนึ่งต้องไม่เกินสิบสองวัน และรวมกันทั้งหมดต้องไม่เกินสี่สิบแปดวัน

ในกรณีความผิดอาญาที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงตั้งแต่สิบปีขึ้นไป จะมีโทษปรับด้วยหรือไม่ก็ตาม ศาลมีอำนาจสั่งขังหลายครั้งติด ๆ กันได้ แต่ครั้งหนึ่งต้องไม่เกินสิบสองวัน และรวมกันทั้งหมดต้องไม่เกินแปดสิบสี่วัน

ในกรณีตามวรรคหกเมื่อศาลสั่งขังครบสี่สิบแปดวันแล้ว หากพนักงานอัยการหรือพนักงานสอบสวนยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อขอขังต่อไปอีกโดยอ้างเหตุจำเป็น ศาลจะสั่งขังต่อไปได้ก็ต่อเมื่อพนักงานอัยการหรือพนักงานสอบสวนได้แสดงถึงเหตุจำเป็น และนำพยานหลักฐานมาให้ศาลได้สวนจนเป็นที่พอใจแก่ศาล

ในการไต่สวนตามวรรคสามและวรรคเจ็ด ผู้ต้องหาที่มีสิทธิแต่งตั้งทนายความเพื่อแถลงข้อคัดค้านและซักถามพยาน ถ้าผู้ต้องหาไม่มีทนายความเนื่องจากยังไม่ได้มีการปฏิบัติตามมาตรา ๑๓๔/๑ และ

the Court may summon the inquiry official or Public Prosecutor for notifying the necessity or may summon the evidence in corroboration of trial;

In case of the criminal offence committed punishable with maximum imprisonment not out of six months or to be fined not exceeding five hundred Baht or both, the Court is empowered to grant one successive remand designed not out of seven days;

In case of the criminal offence punishable with maximum imprisonment as from ten years upwards, there will be fine-punishment or not, the Court is empowered to grant several successive remands, but one time must be the term not out of twelve days and the total times must be not out of forty eight days;

In case of the criminal offence punishable with maximum imprisonment as from ten years upwards, there will be fine-punishment or not, the Court is empowered to grant several successive remands, one time must be the term not out of twelve days and the total times must be not out of eighty four days;

In case of paragraph 6, when the Court has granted the remands as plenary forty eight, if the Public Prosecutor or inquiry official files a petition with the Court in order to detain thenceforward by purporting necessity, the Court will grant the remand thenceforward upon the Public Prosecutor or inquiry official has showed the necessity and brought the evidence let the Court inquiry up to the satisfaction of the Court;

In inquest in accordance with paragraph 3 and 7, the alleged offender is entitled to name one's lawyer to make a plea and examine the witness. If the alleged offender does not have lawyer on account

ผู้ต้องหาร้องขอ ให้ศาลตั้งทนายความให้ โดยทนายความนั้นมีสิทธิได้รับเงินรางวัลและค่าใช้จ่ายตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๓๔/๑ วรรคสาม โดยอนุโลม

ถ้าพนักงานสอบสวนต้องไปทำการสอบสวนในท้องที่อื่นนอกเขตของศาลซึ่งได้สั่งขังผู้ต้องหาไว้ พนักงานสอบสวนจะยื่นคำร้องขอให้โอนการขังไปยังศาลในท้องที่ที่จะต้องไปทำการสอบสวนนั้นก็ได้ เมื่อศาลที่สั่งขังไว้เห็นเป็นการสมควรก็ให้ส่งโอนไป

“มาตรา ๘๗/๑ เมื่อพนักงานอัยการหรือพนักงานสอบสวนร้องขอและผู้ต้องหามิได้คัดค้าน หากศาลเห็นสมควร ศาลอาจอนุญาตให้นำผู้ต้องหาหรือพยานหลักฐานไปยังสถานที่ทำการของทางราชการ หรือสถานที่แห่งอื่นที่ศาลเห็นสมควรซึ่งสามารถสอบถามผู้ต้องหาหรือทำการไต่สวน โดยจัดให้มีการถ่ายทอดภาพและเสียงในลักษณะการประชุมทางจอภาพได้ การดำเนินการดังกล่าว ให้เป็นไปตามข้อบังคับของประธานศาลฎีกาโดยความเห็นชอบจากที่ประชุมใหญ่ของศาลฎีกาและประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้ ทั้งนี้ ให้ระบุนิติการสอบถามและไต่สวน รวมทั้งสักขีพยานในการนั้นด้วย

การไต่สวนตามวรรคหนึ่งให้ถือเสมือนว่าเป็นการไต่สวนในห้องพิจารณาคดีของศาล”

“มาตรา ๘๗/๑” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๘) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕

of there has not been the compliance with Section 134/1, and the alleged offender makes a request, the Court shall name lawyer by such lawyer is entitled to receive gratuity and expense as designated by Section 134/1 of paragraph 3 *mutatis mutandis*;

If the inquiry official has to go to make the inquiry in the other locality outside territorial jurisdiction granting the remand to the alleged offender, the inquiry official may file the request to transfer the detention to the Court of locality able to go to inquiry, when the Court granting the remand deems expedient, it shall be transferred.”

“Section 87/1.- Where a public prosecutor or inquisitor solicits and the accused person does not object, if the Court thinks fit, the Court may permit to take the accused person or evidences to the government office or other places where the Court thinks fit and can be used for inquiring the accused person or holding an examination with relaying a picture and sound in the manner of meeting on screen, the said procedure shall be under the regulation of chief justice, by an agreement of general meeting of Dika Court and enforceable after it has been published in Government Gazette. All this, the way of examination and inquiry along with witness must be specified therein.

Holding an inquiry according to the first paragraph shall be deemed as it is made in the trial hall of Court.”

“Section 87/1” added by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 28) B.E. 2551, Section 5.

"มาตรา ๘๘ คดีที่ราษฎรเป็นโจทก์ เมื่อศาลประทับฟ้องและได้ตัวจำเลยมาศาลแล้ว หรือคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ เมื่อได้ยื่นฟ้องต่อศาลแล้ว ศาลจะสั่งขังจำเลยไว้หรือปล่อยชั่วคราวก็ได้"

"มาตรา ๘๙ หมายถึงหรือหมายจำคุกต้องจัดการให้เป็นไปตามนั้นในเขตของศาลซึ่งออกหมาย เว้นแต่บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นในประมวลกฎหมายนี้หรือกฎหมายอื่น"

"มาตรา ๘๙/๑ ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นระหว่างสอบสวนหรือพิจารณา เมื่อพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ ผู้บัญชาการเรือนจำหรือเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการตามหมายขังร้องขอ หรือเมื่อศาลเห็นสมควร ศาลจะมีคำสั่งให้ขังผู้ต้องหาหรือจำเลยไว้ในสถานที่อื่นตามที่บุคคลดังกล่าวร้องขอ หรือตามที่ศาลเห็นสมควรนอกจากเรือนจำก็ได้ โดยให้อยู่ในความควบคุมของผู้ร้องขอ หรือเจ้าพนักงานตามที่ศาลกำหนด ในการนี้ ศาลจะกำหนดระยะเวลาตามที่ศาลเห็นสมควรก็ได้"

ในการพิจารณาเพื่อมีคำสั่งตามวรรคหนึ่ง ศาลจะดำเนินการไต่สวนหรือให้ผู้เสียหายหรือเจ้าพนักงานที่เกี่ยวข้องตามหมายขังคัดค้านก่อนมีคำสั่งก็ได้

"มาตรา ๘๘" แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา
(ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๒๒

"มาตรา ๘๙" แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๕)
พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓

"มาตรา ๘๙/๑" เพิ่มโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๕)
พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๔

"Section 88.- For the case which private person is prosecutor, when the Court has accepted the charge and acquired the accused to appear in the Court or the case which the Public Prosecutor is prosecutor, when to have preferred a charge before the Court, the Court will grant the remand to the accused or release for the time being."

"Section 89.- The warrant of detention or imprisonment shall be executed within the jurisdiction of the court by which the warrant has been issued unless other provisions have been described in this code or other law".

"Section 89/1.- In case it is necessary in the period of inquiry or proceedings and the inquiry officers, public prosecutor, penitentiary commander or the authority executing the warrant of detention requests or the court considers it is proper, the court may give the order to detain the alleged offender or defendant in the other place, besides the penitentiary, as requested by the said persons or as the consideration of the court and hereby it shall be under the control of requesting person or the authority as determined by the court. In such a case, the court may fix the period of time as considered it is proper.

In consideration of giving the order according to paragraph one, the court may hold an inquiry or let the injured person or the authority concerning with the warrant of detention raise objections before giving the order.

"Section 88" revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 22) B.E. 2547, Section 22.

"Section 89" revised by Section 3 & "Section 89/1" added by Section 4 of the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 25), B.E. 2550.

สถานที่อื่นตามวรรคหนึ่งต้องมีไซ่สถานีดำรวจ หรือสถานที่ควบคุมผู้ต้องหาของพนักงานสอบสวน โดยมีลักษณะตามที่กำหนดในกฎกระทรวงซึ่งต้องกำหนดวิธีการควบคุมและมาตรการเพื่อป้องกันการหลบหนีหรือความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นด้วย

เมื่อศาลมีคำสั่งตามวรรคหนึ่งแล้ว หากภายหลังผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่ปฏิบัติตามวิธีการหรือมาตรการตามวรรคสามหรือพฤติการณ์ได้เปลี่ยนแปลงไป ให้ศาลมีอำนาจเปลี่ยนแปลงคำสั่งหรือให้ดำเนินการตามหมายขังได้"

"มาตรา ๘๘/๒ ในกรณีที่มีเหตุจำเป็น เมื่อพนักงานอัยการ ผู้บัญชาการเรือนจำ หรือเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการตามหมายจำคุก ร้องขอ หรือเมื่อศาลเห็นสมควร ศาลจะมีคำสั่งให้จำคุกผู้ซึ่งต้องจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดที่ได้รับโทษจำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของกำหนดโทษตามที่ระบุไว้ในหมายศาลที่ออกตามคำพิพากษานั้น หรือไม่น้อยกว่าสิบปี ในกรณีต้องโทษจำคุกเกินสามสิบปีขึ้นไป หรือจำคุกตลอดชีวิต โดยวิธีการอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ก็ได้

"มาตรา ๘๘/๒" เพิ่มโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๕)
พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๔

The other place, according to paragraph one, must not be the police station or the places for controlling the alleged person of the inquiry official and it is of the nature as determined in the ministerial regulations in which the controlling method and measures have been also given in order to prevent the escape and damage that may be happened.

When the court has given the order according to paragraph one, if after that the alleged person or defendant does not conform to the direction or measure according to paragraph three or circumstances have been changed, the court shall be empowered to change the order or let it be done according to the warrant of detention.

"Section 89/2.- In case it is necessary, when the public prosecutor, penitentiary commander or the authority who has got the duty of managing according to being requested in the warrant of detention or if the court considers it is proper, the court may issue the order to imprison the person who has been punished with imprisonment according to final judgement and imprisoned for not less than one of three parts of the determined punishment as specified in the warrant that has been issued in accordance with that judgement or not less than ten years in case of being punished with imprisonment over thirty years or all life, by anyone of the following proceedings;

"Section 89/2" added by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 25), B.E. 2550, Section 4.

(๑) ให้จำคุกไว้ในสถานที่อื่นตามที่บุคคลดังกล่าวร้องขอหรือตามที่ศาลเห็นสมควรนอกจากเรือนจำหรือสถานที่ที่กำหนดไว้ในหมายจำคุก ทั้งนี้ ลักษณะของสถานที่ดังกล่าวให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ซึ่งต้องกำหนดวิธีการควบคุมและมาตรการเพื่อป้องกันการหลบหนีหรือความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นด้วย

(๒) ให้จำคุกไว้ในเรือนจำหรือสถานที่ที่กำหนดไว้ในหมายจำคุกหรือสถานที่อื่นตาม (๑) เฉพาะวันที่กำหนดตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

(๓) ให้จำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขตของผู้นั้นได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

ในการพิจารณาของศาลตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลคำนึงถึงฐานความผิด ความประพฤติ สุขภาพของผู้ซึ่งต้องจำคุก ตลอดจนสุขภาพและความปลอดภัยของผู้เสียหายและสังคมด้วย ทั้งนี้ ให้ศาลดำเนินการไต่สวนหรือสอบถามผู้เสียหาย เจ้าพนักงานที่เกี่ยวข้องตามหมายจำคุก พนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจในท้องถิ่นนั้น หรือผู้ซึ่งศาลเห็นว่ามีส่วนเกี่ยวข้อง

คำสั่งของศาลตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลกำหนดให้เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการตามหมายนั้นเป็นผู้มีหน้าที่และรับผิดชอบในการดำเนินการตามคำสั่ง และให้นำความในมาตรา ๘๙/๑ วรรคสี่ มาใช้บังคับโดยอนุโลม"

(1) By imprisoning in the other places as requested by the said persons or as the court's consideration besides the penitentiary or the place fixed in the warrant of imprisonment. All of this, the nature of the said places shall be as it has been described in the ministerial regulations. The way of control and measure must be also determined in order to prevent escape or injury which may be happened.

(2) By imprisoning in the penitentiary or the place fixed in the warrant of imprisonment or other places according to (1) only on the days fixed by the principle and procedure described in the ministerial regulations

(3) By imprisoning in another ways that can be used to limit travelling and the area of that person according to the principle and procedure described in the ministerial regulations.

In consideration of the court, the court shall consider the base of offence, behavior and security of the person who has been punished with imprisonment and the security and safety of the alleged person and society. Hereby the court shall investigate or inquire the alleged person, the concerning authority according to the warrant of imprisonment, the administrative official or the local police or the person who has been considered by the court as a concerning person.

Due to the order of the court according to paragraph one, the court shall determine the authority having the duty of executing that warrant to hold the duty and responsibility for carrying out the order and the provisions in the Section 89/1 paragraph four shall be enforced *mutatis mutandis*."

“มาตรา ๙๐. เมื่อมีการอ้างว่าบุคคลใดต้องถูกคุมขังในคดีอาญา หรือในกรณีอื่นใดโดยมิชอบด้วยกฎหมาย บุคคลเหล่านี้มีสิทธิยื่นคำร้อง ต่อศาลท้องถิ่นที่มีอำนาจพิจารณาคดีอาญาขอให้ปล่อย คือ

- (๑) ผู้ถูกคุมขังเอง
- (๒) พนักงานอัยการ
- (๓) พนักงานสอบสวน
- (๔) ผู้บัญชาการเรือนจำหรือพัศดี
- (๕) สามี ภริยา หรือญาติของผู้นั้น หรือบุคคลอื่นใดเพื่อประโยชน์ ของผู้ถูกคุมขัง

เมื่อได้รับคำร้องดังนั้น ให้ศาลดำเนินการไต่สวนฝ่ายเดียวโดยด่วน ถ้าศาลเห็นว่าคำร้องนั้นมีมูล ศาลมีอำนาจสั่งผู้คุมขังให้นำตัวผู้ถูกคุมขัง มาศาลโดยพลัน และถ้าผู้ถูกคุมขังแสดงให้เป็นที่พอใจแก่ศาลไม่ว่าการ คุมขังเป็นการชอบด้วยกฎหมาย ให้ศาลสั่งปล่อยตัวผู้ถูกคุมขังไปทันที”

“มาตรา ๙๐” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๒)
พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๒๓

“Section 90.- When there is allusion that any of persons is detained in the criminal case or in any other case unlawfully, those persons are entitled to file a petition with the Local Court to be empowered to trial the criminal case to be released, that is to say:

- (1) Only detained person;
- (2) Public prosecutor;
- (3) Inquiry official;
- (4) Governor of the Goal or gaoler;
- (5) Spouse or such person's relatives or any other person for the benefit of the detained person;

Upon receipt of petition as aforesaid, the Court shall proceed to Enquirer only without delay. If the Court deems that such petition is well-grounded, the Court is empowered to enjoin gaoler bring the detained person into the Court without delay, and if gaoler is not able to make the Court satisfy that custody is lawful, the Court shall enjoin to release the detained person without delay.”

“Section 90” revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 22) B.E. 2547, Section 23.

หมวด ๒

ค้น

• "มาตรา ๘๑ ให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๘๑/๑ มาบังคับในเรื่องค้นโดยอนุโลม"

• "มาตรา ๘๒ ห้ามมิให้ค้นในที่รโหฐานโดยไม่มีหมายค้นหรือคำสั่งของศาล เว้นแต่พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจเป็นผู้ค้น และในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) เมื่อมีเสียงร้องให้ช่วยมาจากข้างในที่รโหฐาน หรือมีเสียงหรือพฤติกรรมอื่นใดอันแสดงได้ว่ามีเหตุร้ายเกิดขึ้นในที่รโหฐานนั้น

(๒) เมื่อปรากฏความผิดซึ่งหน้ากำลังกระทำลงในที่รโหฐาน

(๓) เมื่อบุคคลที่ได้กระทำความผิดซึ่งหน้า ขณะที่ถูกไล่จับหนีเข้าไปหรือมีเหตุอันแน่นแฟ้นควรสงสัยว่าได้เข้าไปซุกซ่อนตัวอยู่ในที่รโหฐานนั้น

(๔) เมื่อมีพยานหลักฐานตามสมควรว่าสิ่งของที่มิใช่เป็นความผิดหรือได้มาโดยการกระทำความผิดหรือได้ใช้หรือมิใช่เพื่อจะใช้ในการกระทำความผิด หรืออาจเป็นพยาน หลักฐานพิสูจน์การกระทำความผิด

• "มาตรา ๘๑" แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๒๔

• "มาตรา ๘๒" แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๒๕

CHAPTER II

SEARCH

• "Section 91.- The provisions of Section 81/1 shall be brought to be applied to search *mutatis mutandis*.

• "Section 92.- It is prohibited to search in private place without the search warrant or Court's order, unless the government official or police official is inspector, and in the following case:

(1) In case of scream to help from inside of the private place or any other voice or circumstance shows that there is danger occurred in such private place;

(2) In case of offence appearing in the presence is being made in the private place;

(3) In case of the person, who has committed in the presence, is being followed closely behind to arrest and take refuge or serious grounds for suspecting that to have entered in hiding within such private place;

(4) In case of evidence as may be reasonable that chose to have in one's procession constitutes an offence or acquires with commission of an offence or having used or having had for using in commission of an offence or able to be the evidence proving

• "Section 91" revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 22) B.E. 2547, Section 24

• "Section 92" revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 22) B.E. 2547, Section 25.

ได้ซ่อนหรืออยู่ในนั้น ประกอบทั้งต้องมีเหตุอันควรเชื่อว่าเป็นเนื่องจากการ
เนิ่นช้ากว่าจะเอาหมายค้นมาได้สิ่งของนั้นจะถูกโยกย้ายหรือทำลาย
เสียก่อน

(๕) เมื่อที่รโหฐานนั้นผู้จะต้องถูกจับเป็นเจ้าบ้าน และการจับนั้นมี
หมายจับหรือจับตามมาตรา ๗๘

การใช้อำนาจตาม (๔) ให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจผู้ค้น
ส่งมอบสำเนาบันทึกการตรวจค้นและบัญชีทรัพย์สินที่ได้จากการตรวจค้น
รวมทั้งจัดทำบันทึกแสดงเหตุผลที่ทำให้สามารถเข้าค้นได้เป็นหนังสือให้
ไว้แก่ผู้ครอบครองสถานที่ที่ถูกตรวจค้น แต่ถ้าไม่มีผู้ครอบครองอยู่ ณ ที่
นั้น ให้ส่งมอบหนังสือดังกล่าวแก่บุคคลเช่นว่านั้นในทันทีที่กระทำได้
และรีบรายงานเหตุผลและผลการตรวจค้นเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชา
เหนือขึ้นไป"

มาตรา ๙๓ ห้ามมิให้ทำการค้นบุคคลใดในที่สาธารณะสถาน เว้น
แต่พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจเป็นผู้ค้นในเมื่อมีเหตุอันควรสงสัยว่า
บุคคลนั้นมีสิ่งของในความครอบครองเพื่อจะใช้ในการกระทำความผิด
หรือซึ่งได้มาโดยการกระทำความผิดหรือซึ่งมีไว้เป็นความผิด

มาตรา ๙๔ ให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจที่ทำการค้นในที่
รโหฐาน สิ่งเจ้าของหรือคนอยู่ในนั้นหรือผู้รักษาสถานที่ซึ่งจะค้น ให้ยอม
ให้เข้าไปโดยมิหวงห้าม อีกทั้งให้ความสะดวกตามสมควรทุกประการใน
อันที่จะจัดการตามหมาย ทั้งนี้ให้พนักงานผู้นั้นแสดงหมาย หรือถ้าค้นได้
โดยไม่ต้องมีหมายก็ให้แสดงนามและตำแหน่ง

commission of an offence to be hide or in such place. With
reasonable grounds to be believed that on account of the delay
more than the search warrant will be brought, such chose will be
transferred or have been destroyed;

(5) In case of such private place where the arrested person is
host, and such arrest with the arrest warrant or the arrest under
Section 78;

Exercise of power according (4), the government official or
police official as inspector, shall deliver the copy of note inspecting
and the list of chose acquired by inspection, including the list to be
made to show the grounds for being able to search as book to
occupier of the premises to be searched, if there is not occupier
there, the book, as aforesaid, shall be delivered to person as
aforesaid forth with being able to do, and the grounds and
inspection-result shall be reported as book to commander
in more rank than."

Section 93.- The search of any person in the public place shall
be prohibited, unless such search is made by the administrative or
police official when there are the grounds expedient to suspect that
such person has the article in possession to commit the offence or be
obtained by the offence or the possession as the offence.

Section 94.- Any administrative or police official making a
search in a private place shall require the owner, occupant or keeper
of the place to be searched to allow him free ingress into it and to
afford him every reasonable facility to execute the warrant. In such
case, he shall produce the warrant or, in case where he can make a
search without a warrant, make known his name and official position.

ถ้าบุคคลดังกล่าวในวรรคต้นมิยอมให้เข้าไป เจ้าพนักงานมีอำนาจใช้กำลังเพื่อเข้าไป ในกรณีจำเป็นจะเปิดหรือทำลายประตูบ้าน ประตูเรือน หน้าต่าง รั้วหรือสิ่งกีดขวางอย่างอื่นทำนองเดียวกันนั้นก็ได้

มาตรา ๙๕ ในกรณีค้นหาสิ่งของที่หาย ถ้าพอทำได้ จะให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสิ่งของนั้นหรือผู้แทนของเขาไปกับเจ้าพนักงานในการค้นนั้นด้วยก็ได้

“มาตรา ๙๖ การค้นในที่รโหฐานต้องกระทำระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นและตก มีข้อยกเว้นดังนี้

(๑) เมื่อลงมือค้นแต่ในเวลากลางวัน ถ้ายังไม่เสร็จจะค้นต่อไปในเวลากลางคืนก็ได้

(๒) ในกรณีฉุกเฉินอย่างยิ่ง หรือซึ่งมีกฎหมายอื่นบัญญัติให้ค้นได้เป็นพิเศษ จะทำการค้นในเวลากลางคืนก็ได้

(๓) การค้นเพื่อจับผู้ร้ายหรือผู้ร้ายสำคัญจะทำในเวลากลางคืนก็ได้ แต่ต้องได้รับอนุญาตพิเศษจากศาลตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในข้อบังคับของประธานศาลฎีกา”

“มาตรา ๙๗ ในกรณีที่ค้นโดยมีหมาย เจ้าพนักงานผู้มีชื่อในหมายค้นหรือผู้รักษาการแทน ซึ่งต้องเป็นพนักงานฝ่ายปกครองตั้งแต่ระดับสามหรือตำรวจซึ่งมียศตั้งแต่ชั้นร้อยตำรวจตรีขึ้นไปเท่านั้น มีอำนาจเป็นหัวหน้าไปจัดการให้เป็นไปตามหมายนั้น”

• “มาตรา ๙๖ และ มาตรา ๙๗” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๒๖

If the persons mentioned in the foregoing paragraph refuse the entry, the official shall have the power to use force to affect the entry. In case of necessity he may open or pull down gates, doors, windows, fences or the like.

Section 95.- In case of the lost things, the owner or such thing possessor or such person's representative, if possible, shall be able to be accompanied with the official in the search.

“Section 96.- The inspection in the private place must be made during sunrise and sunset, there is the exception as follows:

(1) To have begun to search on daylight, if to have not ended, it will be able to be searched thenceforward at night;

(2) In case of extremely emergency or other law to prescribe to let and search specially, the inspection will be done at night;

(3) The inspection to arrest the fierce-person or capital outlaw will be done at night, but the Court must grant the permission in accordance with rule and procedure designated by regulation of President of the Supreme Court;”

“Section 97.- In case of search with warrant, the government official named in the search warrant or person in charge of one's functions, government official, from third rank or police official to have the rank from a first police lieutenant upwards only is empowered as chief to go and procure in accordance with such warrant.”

“Section 96” and “Section 97” revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 22) B.E. 2547, Section 26.

มาตรา ๙๘ การค้นในที่รโหฐานนั้น จะค้นได้แต่เฉพาะเพื่อหาตัวคนหรือสิ่งของที่ต้องการค้นเท่านั้น แต่มีข้อยกเว้นดังนี้

(๑) ในกรณีที่ค้นหาสิ่งของโดยไม่จำกัดสิ่ง เจ้าพนักงานผู้ค้นมีอำนาจยึดสิ่งของใด ๆ ซึ่งน่าจะใช้เป็นพยานหลักฐานเพื่อเป็นประโยชน์หรือยื่นผู้ต้องหาหรือจำเลย

(๒) เจ้าพนักงานซึ่งทำการค้นมีอำนาจจับบุคคลหรือสิ่งของอื่นในที่ค้นนั้นได้ เมื่อมีหมายอีกต่างหาก หรือในกรณีความผิดซึ่งหน้า

มาตรา ๙๙ ในการค้นนั้น เจ้าพนักงานต้องพยายามมิให้มีการเสียหายและกระจัดกระจายเท่าที่จะทำได้

มาตรา ๑๐๐ ถ้ามีเหตุอันควรสงสัยว่าบุคคลซึ่งอยู่ในที่ซึ่งค้นหรือจะถูกค้น จะขัดขวางถึงกับทำให้การค้นไร้ผล เจ้าพนักงานผู้ค้นมีอำนาจเอาตัวผู้นั้นควบคุมไว้หรือให้อยู่ในความดูแลของเจ้าพนักงานในขณะที่ทำการค้นเท่าที่จำเป็น เพื่อมิให้ขัดขวางถึงกับทำให้การค้นนั้นไร้ผล

ถ้ามีเหตุอันควรสงสัยว่าบุคคลนั้นได้เอาสิ่งของที่ต้องการพบ ซุกซ่อนในร่างกาย เจ้าพนักงานผู้ค้นมีอำนาจค้นตัวผู้นั้นได้ดังบัญญัติไว้ตามมาตรา ๘๕

มาตรา ๑๐๑ สิ่งของซึ่งยึดได้ในการค้น ให้ห่อหรือบรรจุหีบห่อ ตีตราไว้หรือให้ทำเครื่องหมายไว้เป็นสำคัญ

Section 98.- A search in a private place shall be confined to the person or article intended to be found. But there are the following exceptions:

(1) In case of a search is made for unspecified articles, the official making the search has the power to seize any article likely to be used as evidence in favour of or against the alleged offender or accused;

(2) The official making a search has the power to arrest or seize any other person or article in the place searched, provided such other person or article is liable to arrest or seizure under another warrant or in case of flagrant offence.

Section 99.- In such search, the official must try to avoid to cause the damage and disorder as far as possible.

Section 100.- If it is reasonable suspected that any person found in any place where a search is made or is about to be made will cause such obstruction as to render the search futile, the official making the search has the power to place him under custody, or to have him watched over whilst the search is being made, in so far as it is necessary to prevent him from causing such obstruction.

If there be reasonable grounds for suspecting that such person has concealed on his body any of the articles intended to be found, the official making the search has the power to have that person searched as provided in Section 85.

Section 101.- Things seized in the search shall be wrapped up or contained in the parcel and sealed or marked essentially.

มาตรา ๑๐๒ การค้นในที่รโหฐานนั้น ก่อนลงมือค้นให้เจ้าพนักงานผู้ค้นแสดงความบริสุทธิ์เสียก่อน และเท่าที่สามารถจะทำได้ให้ค้นต่อหน้าผู้ครอบครองสถานที่หรือบุคคลในครอบครัวของผู้นั้น หรือถ้าหาบุคคลเช่นกล่าวนั้นไม่ได้ ก็ให้ค้นต่อหน้าบุคคลอื่นอย่างน้อยสองคนซึ่งเจ้าพนักงานได้ขอร้องมาเป็นพยาน

การค้นที่อยู่หรือสำนักงานของผู้ต้องหาหรือจำเลยซึ่งถูกควบคุมหรือขังอยู่ให้ทำต่อหน้าผู้นั้น ถ้าผู้นั้นไม่สามารถหรือไม่ตั้งใจมากำกับจะตั้งผู้แทนหรือให้พยานมากำกับก็ได้ ถ้าผู้แทนหรือพยานไม่มี ให้ค้นต่อหน้าบุคคลในครอบครัวหรือต่อหน้าพยานดังกล่าวในวรรคก่อน

สิ่งของใดที่ยึดได้ต้องให้ผู้ครอบครองสถานที่ บุคคลในครอบครัว ผู้ต้องหา จำเลย ผู้แทนหรือพยานดูเพื่อให้รับรองว่าถูกต้อง ถ้าบุคคลเช่นกล่าวนั้นรับรองหรือไม่ยอมรับรองก็ให้บันทึกไว้

มาตรา ๑๐๓ ให้เจ้าพนักงานผู้ค้นบันทึกรายละเอียดแห่งการค้น และสิ่งของที่ค้นได้นั้นต้องมีบัญชีรายละเอียดไว้

บันทึกการค้นและบัญชีสิ่งของนั้นให้อ่านให้ผู้ครอบครองสถานที่ บุคคลในครอบครัว ผู้ต้องหา จำเลย ผู้แทนหรือพยานฟัง แล้วแต่กรณี แล้วให้ผู้นั้นลงลายมือชื่อรับรองไว้

Section 102.- Before commencing a search in a private place, the official making the search must manifest that he has nothing concealed on his person; and as far as possible the search shall be made in the presence of the occupier of the premises, or a member of his family, or failing such person, in the presence of at least two other persons requested by the official to attend as witnesses.

The search of the place of residence or business of an alleged offender or accused under custody or detention shall be made in his presence. If he cannot or does not want to attend the search in person, he may appoint a representative or send a witness to attend in his place; if there is no such representative or witness, the search shall be made in the presence of a member of his family or witnesses as provided in the foregoing paragraph.

Any article seized shall be shown to the occupier of the premises, member of his family, alleged offender, accused, representative or witnesses, for the purpose of acknowledgment. If such acknowledgment is made or refused, the fact thereof shall be noted down.

Section 103.- The official to make the search shall note the particulars of search and the articles found by such search shall have the list of particulars.

Such note and inventory shall be read to the occupier of the premises, member of his family, alleged offender, accused, representative or witnesses, as the case may be, and such person or persons shall be required to sign it in acknowledgment thereof.

มาตรา ๑๐๔ เจ้าพนักงานที่ค้นโดยมีหมาย ต้องรีบส่งบันทึกและบัญชีดังกล่าวในมาตราก่อนพร้อมด้วยสิ่งของที่ยึดมา ถ้าพอจะส่งได้ไปยังผู้ออกหมายหรือเจ้าพนักงานอื่นตามที่กำหนดไว้ในหมาย

ในกรณีที่ค้นโดยไม่มีหมายโดยเจ้าพนักงานอื่นซึ่งไม่ใช่พนักงานสอบสวน ให้ส่งบันทึก บัญชีและสิ่งของไปยังพนักงานสอบสวนหรือเจ้าหน้าที่ใดซึ่งต้องการสิ่งเหล่านั้น

มาตรา ๑๐๕ จดหมาย ไปรษณียบัตร โทรเลข สิ่งพิมพ์หรือเอกสารอื่นซึ่งส่งทางไปรษณีย์และโทรเลข จากหรือถึงผู้ต้องหาหรือจำเลย และยังมีได้ส่ง ถ้าเจ้าหน้าที่ต้องการเพื่อประโยชน์แห่งการสอบสวน ได้สวนมูลฟ้อง พิจารณาหรือการกระทำอย่างอื่นตามประมวลกฎหมายนี้ ให้ขอคำสั่งจากศาลถึงเจ้าหน้าที่ไปรษณีย์โทรเลขให้ส่งเอกสารนั้นมา

ถ้าอธิบดีกรมตำรวจหรือข้าหลวงประจำจังหวัดเห็นว่าเอกสารนั้นต้องการใช้เพื่อการดังกล่าวแล้ว ระหว่างที่ขอคำสั่งต่อศาลมีอำนาจขอให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายไปรษณีย์โทรเลขเก็บเอกสารนั้นไว้ก่อน

บทบัญญัติแห่งมาตรานี้ไม่ใช้ถึงเอกสารโต้ตอบระหว่างผู้ต้องหาหรือจำเลยกับทนายความของผู้นั้น

Section 104.- The official searching with the warrant must send the note and inventory as specified by the foregoing Section with the seized things to authority issuing the warrant or the other official as designated by the warrant without delay as far as possible.

In case of a search without warrant made by an official other than an inquiry official, the said note, inventory and articles shall be sent to the inquiry official or any other authority that may require them.

Section 105.- If a letter, postcard, telegram, printed matter or any other document sent by or to the alleged offender or accused through a post and telegraph office and not yet delivered is wanted by the authority for the purpose of an inquiry, preliminary examination, trial or other proceedings under this Code, the order to the postal and telegraphic authority to deliver such document shall be applied for from the Court.

If any such document is, in the opinion of the Director-General of the Police Department or the Commissioner of Changvad, wanted for any such purpose, he may require the postal and telegraphic authority to detain such document pending an order from the Court.

The provisions of this Section shall not be applied to the correspondence of an alleged offender or accused with his counsel.

หมวด ๓
ปล่อยชั่วคราว

“มาตรา ๑๐๖ คำร้องขอให้ปล่อยผู้ต้องหาหรือจำเลยชั่วคราวโดยไม่ต้องมีประกันหรือมีประกัน หรือมีประกันและหลักประกัน ไม่ว่าผู้ต้องหาต้องควบคุมหรือขังตามหมายศาล ย่อมยื่นได้โดยผู้ต้องหา จำเลย หรือผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้องดังนี้

(๑) เมื่อผู้ต้องหาถูกควบคุมอยู่และยังมิได้ถูกฟ้องต่อศาล ให้ยื่นต่อพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการ แล้วแต่กรณี

(๒) เมื่อผู้ต้องหาต้องขังตามหมายศาลและยังมิได้ถูกฟ้องต่อศาล ให้ยื่นต่อศาลนั้น

(๓) เมื่อผู้ต้องหาถูกฟ้องแล้ว ให้ยื่นต่อศาลชั้นต้นที่ชำระคดีนั้น

“(๔) เมื่อศาลอ่านคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์แล้ว แม้ยังไม่มีการยื่นอุทธรณ์หรือฎีกา หรือมีการยื่นอุทธรณ์หรือฎีกาแล้วแต่ยังไม่ได้ส่งสำนวนไปยังศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกา ให้ยื่นต่อศาลชั้นต้นที่ชำระคดีนั้น

“มาตรา ๑๐๖” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๑๐)

พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓

มาตรา ๑๐๖ “(๔)” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา

(ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๓.

CHAPTER III
PROVISIONAL RELEASE

“Section 106.- An application for provisional release, without bail, or with bail, or with bail and security, of an alleged offender or accused, whether kept in custody or detained under a warrant of detention, may be filed by the alleged offender, accused or any interested person as follows:

(1) Where the alleged offender is kept in custody and has not yet been charged in Court, the application shall be filed with the inquiry official or the Public Prosecutor, as the case may be;

(2) Where the alleged offender is detained under a warrant of detention of a Court but has not yet been charged, the application shall be filed with such Court;

(3) Where the alleged offender has been charged, the application shall be filed with the Court of First Instance which tries the case;

“(4) When the Court has read the judgment of The Court of First Instance or The Appeal Court, and even so to be not filed with the application of the appeal or dika appeal, or having to file with the application of the appeal or dika appeal, but the files shall not yet be sent to The Appeal Court or Dika Court, it shall be filed with The Court of First Instance which tries such case.”

“Section 106” amended by Section 3 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 10), B.E. 2522.

Section 106 “(4)” amended by Section 3 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 13), B.E. 2525.

ในกรณีที่ศาลชั้นต้นเห็นสมควรให้ปล่อยชั่วคราว ให้ศาลชั้นต้น
สั่งอนุญาตมิฉะนั้นให้รีบส่งคำร้องพร้อมสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์หรือ
ศาลฎีกาเพื่อสั่ง แล้วแต่กรณี”

(๕) เมื่อศาลส่งสำนวนไปยังศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกาแล้ว จะยื่น
ต่อศาลชั้นต้นที่ชำระคดีนั้น หรือจะยื่นต่อศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกา
แล้วแต่กรณีก็ได้

ในกรณีที่ยื่นต่อศาลชั้นต้น ให้ศาลชั้นต้นรีบส่งคำร้องไปยังศาล
อุทธรณ์หรือศาลฎีกาเพื่อสั่ง แล้วแต่กรณี”

• “มาตรา ๑๐๗ เมื่อได้รับคำร้องให้ปล่อยชั่วคราว ให้เจ้าพนักงาน
หรือศาลรีบสั่งอย่างรวดเร็วและผู้ต้องหาหรือจำเลยทุกคนพึงได้รับ
อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว โดยอาศัยหลักเกณฑ์ตามที่บัญญัติไว้ใน
มาตรา ๑๐๘ มาตรา ๑๐๘/๑ มาตรา ๑๐๙ มาตรา ๑๑๐ มาตรา ๑๑๑
มาตรา ๑๑๒ มาตรา ๑๑๓ และมาตรา ๑๑๓/๑

คำสั่งให้ปล่อยชั่วคราวตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้เกี่ยวข้องดำเนินการตาม
คำสั่งดังกล่าวโดยทันที

• “มาตรา ๑๐๗” และ “มาตรา ๑๐๘” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม
ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๒๗

In case of the Court of First Instance thinks fit to provisional
release, The Court of First Instance must order the permission. But, if
the Court of First Instance does not permit it, the Court of First
Instance must send without delay the request of the provisional
release with the files to The Appeal Court or Dika Court for order, as
the case may be;”

(5) When the Court of First Instance has sent the files to The
Appeal Court or Dika Court, it shall be filed with The Court of First
Instance which tried such case, or with The Appeal Court or Dika
Court, as the case may be.

In case of it shall be the filed with The Court of First Instance,
The Court of First Instance sends without delay it to The Appeal Court
or Dika Court for order, as the case may be.”

• “Section 107.- To have received the petition to be released
for the time being, the government official or the Court enjoins without
delay, and all the alleged offenders or accused are granted
permission to be released for the time being by rule prescribed under
Section 108, Section 108/1, Section 109, Section 110, Section 111,
Section 112, Section 113 and Section 113/1;”

The order to release for the time being, the concerned person
shall proceed according to the order as aforesaid without delay;”

• “Section 107” and “Section 108” revised by the Act Amending
the Criminal Procedure Code (No. 22) B.E. 2547, Section 27.

“มาตรา ๑๐๘ ในการวินิจฉัยคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว ต้องพิจารณาข้อเหล่านี้ประกอบ

- (๑) ความหนักเบาแห่งข้อหา
- (๒) พยานหลักฐานที่ปรากฏแล้วมีเพียงใด
- (๓) พฤติการณ์ต่าง ๆ แห่งคดีเป็นอย่างไร
- (๔) เชื่อถือผู้ร้องขอประกันหรือหลักประกันได้เพียงใด
- (๕) ผู้ต้องหาหรือจำเลยน่าจะหลบหนีหรือไม่
- (๖) ภัยอันตราย หรือความเสียหายที่จะเกิดจากการปล่อยชั่วคราวมีเพียงใดหรือไม่
- (๗) ในกรณีที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยต้องขังตามหมายศาล ถ้ามีคำคัดค้านของพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ โจทก์ หรือผู้เสียหายแล้วแต่กรณี ศาลพึงรับประกอบการวินิจฉัยได้

เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง เจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจสั่งให้ปล่อยชั่วคราว หรือศาลอาจรับฟังข้อเท็จจริง รายงานหรือความเห็นของเจ้าพนักงานซึ่งกฎหมายกำหนดให้มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับกรณีนั้นเพื่อประกอบการพิจารณาสั่งคำร้องด้วยก็ได้

ในการอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว เจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจสั่งให้ปล่อยชั่วคราว หรือศาลจะกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับที่อยู่ของผู้ที่ถูกปล่อยชั่วคราว หรือกำหนดเงื่อนไขอื่นใดให้ผู้ถูกปล่อยชั่วคราวปฏิบัติเพื่อป้องกันการหลบหนีหรือเพื่อป้องกันภัยอันตราย หรือความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นจากการปล่อยชั่วคราวก็ได้”

“Section 108.- In case of adjudication of request to release for the time being, these matters must be tried as composition :

- (1) The drastic or abated charge ;
- (2) How is there evidence ? ;
- (3) How is there circumstance of case ? ;
- (4) How is there bail-requester or bail-principle ? ;
- (5) Is alleged offender or accused likely to evade or not ? ;
- (6) Will danger or injury occur from releasing for the time being or not ? ;
- (7) In case of the alleged offender or accused to be detained by warrant, if there are the protests of inquiry official, public prosecutor, prosecutor or injured person as the case may be, the Court receives to try;

In the interest of proceedings in accordance with paragraph 1, the government official empowered to order to release for the time being or the Court may listen the matter of facts, report or the government's opinion which the law has designated to have the power and duty in respect of such matter for trying the request.

In agreement to release for the time being, the government official empowered to release for the time being or the Court will designate the condition in respect of place of residence of the released person for the time being or designated any condition to let the released person for the time being perform for protection of evading or for protecting the danger or injury able to occur from the releasing for the time being.”

• "มาตรา ๑๐๘/๑ การสั่งไม่ให้ปล่อยชั่วคราว จะกระทำได้อต่อเมื่อ มีเหตุอันควรเชื่อเหตุใดเหตุหนึ่งดังต่อไปนี้

- (๑) ผู้ต้องหาหรือจำเลยจะหลบหนี
- (๒) ผู้ต้องหาหรือจำเลยจะไปยุ่งเหยิงกับพยาน หลักฐาน
- (๓) ผู้ต้องหาหรือจำเลยจะไปก่อเหตุอันตรายประการอื่น
- (๔) ผู้ร้องขอประกันหรือหลักประกันไม่น่าเชื่อถือ
- (๕) การปล่อยชั่วคราวจะเป็นอุปสรรคหรือก่อให้เกิดความเสียหาย ต่อการสอบสวนของเจ้าพนักงานหรือการดำเนินคดีในศาล

คำสั่งไม่ให้ปล่อยชั่วคราวต้องแสดงเหตุผล และต้องแจ้งเหตุ ดังกล่าวให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยและผู้ยื่นคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวทราบ เป็นหนังสือโดยเร็ว"

"มาตรา ๑๐๘/๒ ในกรณีที่พยานสำคัญในคดีอาจได้รับภัยอันตราย อันเนื่องมาแต่การปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลย พยานนั้นอาจคัดค้าน การปล่อยชั่วคราวนั้นได้ โดยยื่นคำร้องต่อพนักงานสอบสวน พนักงาน อัยการ หรือศาล แล้วแต่กรณี

ถ้ามีคำคัดค้านการปล่อยชั่วคราวตามวรรคหนึ่ง ให้พนักงานสอบสวน พนักงานอัยการหรือศาล แล้วแต่กรณี พิจารณาคำคัดค้านดังกล่าวทันที

• "มาตรา ๑๐๘/๑" แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๒๘

"มาตรา ๑๐๘/๒" เพิ่มโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๘) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๖

• "Section 108/1.- The order not to be released for the time being will be done upon there is any reasonable ground to be believed as follows:

- (1) The alleged or accused will evade;
- (2) The alleged or accused will go to tamper with evidence;
- (3) The alleged or accused will go to cause the danger else;
- (4) The insurer or bail-principle is not likely to be believed;
- (5) The releasing for the time being will be the objection or cause the injury to inquiry of the government or proceeding the case in the Court;

The order not to release for the time being must be shown the ground, and the ground as aforesaid must be notified to the alleged offender or accused and the applicant to let be released for the time being in writing without delay."

"Section 108/2.- In case where the principal witness of cases may receive the danger caused by Provisional release the accused person or defendant, the witness may object to such Provisional release by Submitting a motion to an inquisitor, a public prosecutor or Court as the case may be.

If there is an objection of Provisional release according to the first paragraph, the inquisitor, the public prosecutor or the Court, as the case may be, has to consider the objection immediately and shall be empowered to call the concerned persons of both parties to being

• "Section 108/1" revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 22) B.E. 2547, Section 28.

"Section 108/2" added by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 28) B.E. 2551, Section 6.

โดยให้มีอำนาจเรียกผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งสองฝ่ายมาสอบถามเพื่อประกอบการพิจารณาและมีคำสั่งตามที่เห็นสมควร"

"มาตรา ๑๐๙ ในกรณีที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยต้องหาหรือถูกฟ้องในความผิดมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกินสิบปี ถ้ามีคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว ในระหว่างสอบสวนหรือระหว่างการพิจารณาของศาลชั้นต้น ศาลจะต้องถามพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ หรือโจทก์ว่าจะคัดค้านประการใดหรือไม่ ถ้าไม่อาจถามได้โดยมีเหตุอันควรศาลจะงดการถามเสียก็ได้แต่ต้องบันทึกเหตุนั้นไว้"

"มาตรา ๑๑๐ ในคดีมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกินห้าปีขึ้นไป ผู้ที่ถูกปล่อยชั่วคราวต้องมีประกัน และจะมีหลักประกันด้วยหรือไม่ก็ได้

ในคดีอย่างอื่นจะปล่อยชั่วคราวโดยไม่มีประกันเลย หรือมีประกัน หรือมีประกันและหลักประกันด้วยก็ได้

การเรียกประกันหรือหลักประกันตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง จะเรียกจนเกินควรแก่กรณีมิได้ ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวงหรือข้อบังคับของประธานศาลฎีกาแล้วแต่กรณี"

"มาตรา ๑๐๙" แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๑๐)

พ.ศ. ๒๕๒๒ นัย มาตรา ๔

"มาตรา ๑๑๐" แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา

(ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๒๙

inquired for benefit of proceedings and giving an order, as it thinks fit."

"Section 109.- In case of the alleged offender or accused is alleged or charged with an offence punishable with imprisonment for the maximum rate which exceeds ten years, if there is the request of provisional release in during the examination of inquiry or procedure of the Court of First Instance, the Court must ask the inquiry official, Public Prosecutor or prosecutor whether he shall be any objection thereto or not. If the Court cannot ask him by the reasonable grounds, the Court shall stay to ask him and must record such reasonable grounds."

"Section 110.- In the case having the maximum imprisonment exceeding three years upwards, the person to be released provisionally must have with bail, and with or without security.

In the other case, the provisional release will be without the bail, or with bail and security.

The claim for bail or bail-principle according to paragraph 1 or 2, it will not be able to be claimed in excess of case, but all these, to let go according to rule, procedure and condition designated by Ministerial Regulation or regulation of President of the Supreme Court, as the case may be."

"Section 109" amended by Section 4 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 10), B.E. 2522.

"Section 110" revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 22) B.E. 2547, Section 29.

มาตรา ๑๑๑ เมื่อจะปล่อยชั่วคราวโดยไม่มีประกันเลย ก่อนที่จะปล่อยไป ให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยสาบานหรือปฏิญาณตนว่าจะมาตามนัดหรือหมายเรียก

มาตรา ๑๑๒ เมื่อจะปล่อยชั่วคราวโดยมีประกัน หรือมีประกันและหลักประกัน ก่อนปล่อยไปให้ผู้ประกันหรือผู้เป็นหลักประกันลงลายมือชื่อในสัญญาประกันนั้น

ในสัญญาประกันนอกจากข้อความอย่างอื่นอันพึงมี ต้องมีข้อความดังนี้ด้วย

(๑) ผู้ถูกปล่อยชั่วคราวหรือผู้ประกัน แล้วแต่กรณี จะปฏิบัติตามนัดหรือหมายเรียกของเจ้าพนักงานหรือศาล ซึ่งให้ปล่อยชั่วคราว

(๒) เมื่อผิดสัญญาจะใช้เงินจำนวนที่ระบุไว้

• "ในสัญญาประกันจะกำหนดภาระหน้าที่หรือเงื่อนไขให้ผู้ถูกปล่อยชั่วคราว หรือผู้ประกันต้องปฏิบัติเกินความจำเป็นแก่กรณีมิได้"

• "มาตรา ๑๑๓ เมื่อพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการสั่งปล่อยชั่วคราวไม่ว่าจะมีประกันหรือมีประกันและหลักประกันหรือไม่ การปล่อยชั่วคราวนั้นให้ใช้ได้ระหว่างการสอบสวนหรือจนกว่าผู้ต้องหาถูกศาลสั่งซึ่งระหว่างสอบสวนหรือจนถึงศาลประทับฟ้อง แต่มิให้เกินสาม

• "มาตรา ๑๑๒ วรรคสาม" แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๓๐

• "มาตรา ๑๑๓" แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๓๒ นัยมาตรา ๓

Section 111.- When there will be the provisional release without the bail, the alleged offender or accused, before to be released, shall take an oath or make an affirmation that oneself will appear as being appointed or in accordance with the summons.

Section 112.- When there will be the provisional release with the bail, or with the bail and security, before there is the release, the bailer or secured person shall sign the bail bond.

The bail bond, besides the other statements admissible, is to have the following statements:

(1) The person released provisionally or bailer, as the case may be, shall comply with the appointment or summons of the official or the Court to grant the provisional release;

(2) When there has been the breach of the bail bond, the sum of money as specified by the bail bond shall be paid.

"In security contract, it will be designated the burden and duty or condition to let the released person for the time being or bailor not to perform in excess of necessity to case."

"Section 113.- When provisional release is granted by an inquiry official or Public Prosecutor, whether it has the bail, or the bail and security, or not, the such provisional release shall be effective only during the inquiry, or until the alleged offender is ordered to detain during the inquiry by the Court, or up to the Court accepts the charge, but not exceeding the three months from the first date of

"Section 112 paragraph 3" revised by Section 30 of the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 22) B.E. 2547.

"Section 113" amended by Section 3 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 17), B.E. 2532.

เดือนนับแต่วันแรกที่มีการปล่อยชั่วคราว ไม่ว่าจะเป็นการปล่อยชั่วคราวโดยพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการ ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นทำให้ไม่อาจทำการสอบสวนได้เสร็จภายในกำหนดสามเดือนจะยืดเวลาการปล่อยชั่วคราวให้เกินสามเดือนก็ได้ แต่มิให้เกินหกเดือน

เมื่อการปล่อยชั่วคราวสิ้นสุดลงตามวรรคหนึ่งแล้ว ถ้ายังมีความจำเป็นที่จะต้องควบคุมผู้ต้องหาไว้ต่อไปให้ส่งผู้ต้องหามาศาล และให้นำบทบัญญัติมาตรา ๘๗ วรรคสี่ ถึงวรรคเก้า มาใช้บังคับ”

“มาตรา ๑๑๓/๑ ในกรณีที่มีการปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาในชั้นสอบสวนโดยมีการวางเงินสดหรือหลักทรัพย์อื่นเป็นประกันไม่ว่าต่อพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการ และยังไม่ได้รับคืน หากผู้ต้องหาหรือจำเลยประสงค์จะขอปล่อยชั่วคราวต่อไป ผู้ต้องหาหรือจำเลยหรือผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้องอาจยื่นคำร้องต่อพนักงานอัยการหรือศาล แล้วแต่กรณี โดยขอให้ถือเอาทรัพย์สินดังกล่าวเป็นหลักประกันต่อไปก็ได้ เมื่อพนักงานอัยการหรือศาลเห็นสมควรแล้วอาจมีคำสั่งอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว โดยถือว่าเงินสดหรือหลักทรัพย์ดังกล่าวนั้นเป็นหลักประกันในชั้นพนักงานอัยการหรือศาล แล้วแต่กรณีก็ได้ ให้พนักงานอัยการหรือศาลนั้นแจ้งพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการ แล้วแต่กรณี ให้ส่งหลักประกันเช่นว่านั้นต่อพนักงานอัยการหรือศาลภายในระยะเวลาที่พนักงานอัยการหรือศาลเห็นสมควร

“มาตรา ๑๑๓/๑” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๓๑

the provisional release of the inquiry official or of the Public Prosecutor. In case of necessary grounds where the inquiry cannot finish within the three months, it may be extended the time of provisional release exceeding three months, but not exceeding six months.

When the provisional release has finished according to the first paragraph and if it has necessary grounds to detain the alleged offender further, the alleged offender shall be sent to the Court and the provision of the fourth paragraph to ninth paragraph of Section 87 shall be applied.”

“Section 113/1.- In case of there is the provisional release, the alleged offender in the inquiry-stage by depositing cash or other securities as a guarantee in the presence of inquiry official or Public Prosecutor and such cash has not been returned, if the alleged offender or accused desires to be released for the time being more, the alleged offender or accused or interested person may file a petition to Public Prosecutor or the Court, as the case may be, by taking hold of property as aforesaid as guarantee thenceforward. When the Public Prosecutor or the Court to deem advisable may issue order to be released for the time being which is deemed that such cash or securities as aforesaid is guarantee in public prosecutor or the Court's stage, as the case may be, the Public Prosecutor or the Court shall notify the inquiry official or the Court, as the case may be, such securities shall be sent to Public Prosecutor or the Court within the period of time when Public Prosecutor or the Court deems expedient;

“Section 113/1” revised by Section 31 of the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 22) B.E. 2547.

ในกรณีปล่อยชั่วคราว โดยมีบุคคลเป็นประกันหรือหลักประกันต่อพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการ หากบุคคลเช่นนั้นร้องขอพนักงานอัยการหรือศาลอาจถือเอาบุคคลนั้นเป็นประกันหรือหลักประกันในการปล่อยชั่วคราวต่อไปก็ได้ กรณีเช่นว่านี้ พนักงานอัยการหรือศาลจะแจ้งให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการ แล้วแต่กรณี ส่งเอกสารเกี่ยวกับการประกันภายในระยะเวลาที่เห็นสมควร"

มาตรา ๑๑๔ เมื่อจะปล่อยชั่วคราวโดยให้มีประกันและหลักประกันด้วย ก่อนปล่อยตัวไป ให้ผู้ร้องขอประกันจัดหาหลักประกันมาดังต้องการ

หลักประกันมี ๓ ชนิด คือ

- (๑) มีเงินสดมาวาง
- (๒) มีหลักทรัพย์อื่นมาวาง
- (๓) มีบุคคลมาเป็นหลักประกัน โดยแสดงหลักทรัพย์

*"มาตรา ๑๑๕ โดยความปรากฏต่อมา หรือเนื่องจากกลฉ้อฉลหรือผิดหลง ปรากฏว่าสัญญาประกันต่ำไปหรือหลักประกันไม่เพียงพอหรือเงื่อนไขที่กำหนดไว้ไม่เหมาะสม ให้เจ้าพนักงานหรือศาลมีอำนาจสั่งเปลี่ยนสัญญาประกันให้จำนวนเงินสูงขึ้น หรือเรียกหลักประกันเพิ่ม หรือให้ดีกว่าเดิม หรือเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขที่กำหนดไว้ให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น

*"มาตรา ๑๑๕" แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา
(ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๓๒

In case of the provisional release by there is the person as guarantee or securities to the inquiry official or Public Prosecutor, if the person as aforesaid requests, Public Prosecutor or the Court may take hold of such person as guarantee or securities in the provisional release thenceforward. In case as aforesaid, Public Prosecutor or the Court will notify inquiry official or Public Prosecutor, as the case may be, to send document in respect of bail within the period of time deemed advisable."

Section 114.- When there will be the provisional release with the bail and security, before there is the release, the person making the request of bail shall manage the required securities.

There are three kinds of security:

- (1) The cash deposited;
- (2) The other securities deposited;
- (3) The person standing as the security by declaring one's securities.

"Section 115.- By appearance subsequently or on account of cunning or missed, it appears that the lower bail bond or no enough securities or condition designated unsuitable, the government official or the Court shall be empowered to enjoin to change the bail-contraction to add number of money highly or the bail shall be added or more than originally or change condition designated to be suitable more;

"Section 115" revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 22) B.E. 2547, Section 32.

ภายหลังที่มีคำสั่งปล่อยชั่วคราวแล้ว หากพฤติการณ์แห่งคดีเปลี่ยนแปลงไป ให้เจ้าพนักงานหรือศาลมีอำนาจสั่งลดหลักประกันได้ตามที่เห็นสมควร

ในกรณีที่ศาลปล่อยชั่วคราวและคดีขึ้นไปสู่ศาลสูง ศาลสูงมีอำนาจแก้ไขเปลี่ยนแปลงจำนวนเงินตามสัญญาประกันหรือเงื่อนไขที่ศาลล่างกำหนดไว้ได้ตามที่เห็นสมควร”

มาตรา ๑๑๖ การขอถอนสัญญาประกันหรือขอถอนหลักประกันย่อมทำได้เมื่อผู้ทำสัญญามอบตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยคืนต่อเจ้าพนักงานหรือศาล

“มาตรา ๑๑๗ เมื่อผู้ต้องหาหรือจำเลยหนีหรือจะหลบหนี ให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจที่พบการกระทำดังกล่าวมีอำนาจจับผู้ต้องหาหรือจำเลยนั้นได้ แต่ในกรณีที่บุคคลซึ่งทำสัญญาประกันหรือเป็นหลักประกันเป็นผู้พบเห็นการกระทำดังกล่าว อาจขอให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจที่ใกล้ที่สุดจับผู้ต้องหาหรือจำเลยได้ ถ้าไม่สามารถขอความช่วยเหลือจากเจ้าพนักงานได้ทันเวลาที่ ก็ให้มีอำนาจจับผู้ต้องหาหรือจำเลยได้เอง แล้วส่งไปยังพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจที่ใกล้ที่สุด และให้เจ้าพนักงานนั้นรีบจัดส่งผู้ต้องหาหรือจำเลยไปยังเจ้าพนักงานหรือศาล โดยคิดค่าพาหนะจากบุคคลซึ่งทำสัญญาประกันหรือเป็นหลักประกันนั้น”

“มาตรา ๑๑๗” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา
(ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๓๓

Subsequent to issue an order to release for the time being, if the case-circumstance changes, the government official or the Court shall be empowered to enjoin to reduce the securities as it may think fit;

In case of the Court's provisional release and the case goes to Supreme Court, and Supreme Court is empowered to alter the money a mount according to bail-contract or condition designated by The Court of first Instance as it may think fit.”

Section 116.- The discharge of the bond or the security is able to be made when the person making the bond has delivered the alleged offender or accused to the official or the Court.

“Section 117.- When the alleged offender or accused absconds or will evade, the government official or police official to see doing as aforesaid shall be empowered to arrest such alleged offender or accused. But in case of person to make a bond or to be security to see doing, as aforesaid, may let the administrative or police official at the nearest place arrests the alleged offender or accused. If one is not able to ask helping from the government official in due time, one shall be empowered to arrest the alleged offender or accused by oneself and then brings to the administrative or police official in the nearest place, and such government official shall take the alleged offender or accused to government offender or the Court by travelling expensed thought from such person making a bond or to be security.”

“Section 117” revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 22) B.E. 2547, Section 33.

มาตรา ๑๑๘ เมื่อคดีถึงที่สุด หรือความรับผิดชอบตามสัญญาประกันหมดไปตามมาตรา ๑๑๖ หรือโดยเหตุอื่น ให้คืนหลักประกันแก่ผู้ที่ควรรับไป

“มาตรา ๑๑๙ ในกรณีผิดสัญญาประกันต่อศาล ศาลมีอำนาจสั่งบังคับตามสัญญาประกันหรือตามที่ศาลเห็นสมควรโดยมีต้องฟ้อง เมื่อศาลสั่งประการใดแล้ว ฝ่ายผู้ถูกบังคับตามสัญญาประกันหรือพนักงานอัยการมีอำนาจอุทธรณ์ได้ คำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ให้เป็นที่สุด”

“เพื่อประโยชน์ในการบังคับคดี ให้ศาลชั้นต้นที่พิจารณาคดีขาดตัดสินคดีนั้น มีอำนาจออกหมายบังคับคดีเอกแก่ทรัพย์สินของบุคคลซึ่งต้องรับผิดชอบตามสัญญาประกันได้ เสมือนว่าเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษา และให้ถือว่าหัวหน้าสำนักงานประจำศาลยุติธรรมเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาในส่วนที่เกี่ยวกับหนี้ตามสัญญาประกันดังกล่าว”

•“มาตรา ๑๑๙ ทวิ ในกรณีที่ศาลสั่งไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวผู้ร้องขอมีสิทธิยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งนั้นได้ ดังต่อไปนี้”

“มาตรา ๑๑๙” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา

(ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๓๒ มาตรา ๔

มาตรา ๑๑๙ “วรรคสอง” เพิ่มโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม

ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๓๔

“มาตรา ๑๑๙ ทวิ” เพิ่มโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา

(ฉบับที่ ๑๕) พ.ศ. ๒๕๒๗ มาตรา ๔

Section 118.- When the case has been the final, or the liability has been brought to and end under Section 116 or by the ground otherwise, the security shall be returned to the person able to receive.

“**Section 119.-** In case of there is the breach of the bond to be made with the Court, the enforcement of full payment according to the bond or amount as far as it is deemed expedient without entering the claim in the Court may be ordered by the Court. The person ordered to pay the money or the Public Prosecutor may appeal such order of the Court. The decision of the Appeal Court shall be final.”

“For the information of execution, The Court of First Instance to try and adjudicate such case shall be empowered to issue a warrant of execution to property of person liable to bail bond like to be debtor in accordance with judgement, and Head of Office of Court of Justice shall be deemed as creditor in accordance with judgement in the part in respect of debt according bail bond as aforesaid.”

“**Section 119 bis.-** In case of provisional release has not been granted by the Court, the applicant has right to file the appeal motion against such order as follows:

“Section 119” amended by Section 4 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 17), B.E. 2532.

“Section 119 paragraph 2” revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 22) B.E. 2547, Section 34.

“Section 119 bis” added by Section 4 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 15), B.E. 2527.

(๑) คำสั่งของศาลชั้นต้น ให้อุทธรณ์ไปยังศาลอุทธรณ์

(๒) คำสั่งของศาลอุทธรณ์ ให้อุทธรณ์ไปยังศาลฎีกา

ให้ศาลชั้นต้นที่รับคำร้องอุทธรณ์คำสั่งรับส่งคำร้องดังกล่าวพร้อมด้วยสำนวนความ หรือสำเนาสำนวนความเท่าที่จำเป็นไปยังศาลอุทธรณ์ หรือศาลฎีกา แล้วแต่กรณี เพื่อพิจารณาและมีคำสั่งโดยเร็ว

คำสั่งของศาลอุทธรณ์ที่ไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวยื่นตามศาลชั้นต้นให้เป็นที่สุด แต่ทั้งนี้ ไม่ตัดสิทธิที่จะยื่นคำร้องให้ปล่อยชั่วคราวใหม่"

(1) If it is the order of the Court of First Instance, the applicant shall appeal to the Appeal Court;

(2) If it is the order the Appeal Court, the applicant shall appeal to the Dika Court.

The Court of First Instance accepting the appeal motion shall forthwith send up the aforesaid motion together with the files or copy of files as far as necessary to the Appeal Court or Dika Court, as the case may be, for the consideration and to issue the order immediately.

If the Appeal Court issues the order confirming the order of not granting provisional release of the Court of First Instance, such order of the Appeal Court shall be final. But, it shall not debar the right to apply again a new application for provisional release."

ภาค ๒
สอบสวน

ลักษณะ ๑
หลักทั่วไป

มาตรา ๑๒๐ ห้ามมิให้พนักงานอัยการยื่นฟ้องคดีต่อศาล โดยมิได้มีการสอบสวนในความผิดนั้นก่อน

มาตรา ๑๒๑ พนักงานสอบสวนมีอำนาจสอบสวนคดีอาญาทั้งปวง แต่ถ้าเป็นคดีความผิดต่อส่วนตัว ห้ามมิให้ทำการสอบสวน เว้นแต่จะมีคำร้องทุกข์ตามระเบียบ

มาตรา ๑๒๒ พนักงานสอบสวนจะไม่ทำการสอบสวนในกรณีต่อไปนี้ก็ได้

- (๑) เมื่อผู้เสียหายขอความช่วยเหลือ แต่ไม่ยอมร้องทุกข์ตามระเบียบ
- (๒) เมื่อผู้เสียหายฟ้องคดีเสียเองโดยมิได้ร้องทุกข์ก่อน
- (๓) เมื่อมีหนังสือกล่าวโทษเป็นบัตรสนเท่ห์ หรือบุคคลที่กล่าวโทษด้วยปากไม่ยอมบอกว่าเขาคือใคร หรือไม่ยอมลงลายมือชื่อในคำกล่าวโทษ หรือบันทึกคำกล่าวโทษ

DIVISION II
INQUIRY

TITLE I
GENERAL PROVISIONS

Section 120.- The Public Prosecutor shall be prohibited to enter an action on Court without the inquisition having previously been made.

Section 121.- The inquiry official is empowered to hold an inquiry of all criminal cases.

But in case of it is the compoundable offence, the inquiry shall be prohibited to hold unless there will have been the regular complaint.

Section 122.- The inquiry official may refrain from holding inquiry in the following cases:

- (1) When the injured person, after having requested assistance, refuses to make a regular complaint;
- (2) When the injured person himself has instituted a criminal prosecution without having previously made a complaint;
- (3) When a written denunciation is anonymous or when the person who makes an oral denunciation refuses to disclose his identity or refuses to affix his signature to the denunciation or the note recording the denunciation.

มาตรา ๑๒๓ ผู้เสียหายอาจร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนได้ คำร้องทุกข์นั้นต้องปรากฏชื่อและที่อยู่ของผู้ร้องทุกข์ ลักษณะแห่งความผิด พฤติการณ์ต่าง ๆ ที่ความผิดนั้นได้กระทำความเสียหายที่ได้รับและชื่อหรือรูปพรรณของผู้กระทำผิดเท่าที่จะบอกได้

คำร้องทุกข์นี้จะทำเป็นหนังสือหรือร้องด้วยปากก็ได้ ถ้าเป็นหนังสือต้องมีวันเดือนปีและลายมือชื่อของผู้ร้องทุกข์ ถ้าร้องด้วยปาก ให้พนักงานสอบสวนบันทึกไว้ ลงวันเดือนปีและลายมือชื่อผู้บันทึกกับผู้ร้องทุกข์ในบันทึกนั้น

มาตรา ๑๒๔ ผู้เสียหายจะร้องทุกข์ต่อพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ซึ่งมีตำแหน่งหน้าที่รองหรือเหนือพนักงานสอบสวน และเป็นผู้ซึ่งมีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยตามกฎหมายก็ได้

เมื่อมีหนังสือร้องทุกข์ยื่นต่อเจ้าพนักงานเช่นกล่าวแล้ว ให้รีบจัดการส่งไปยังพนักงานสอบสวน และจะจดหมายเหตุอะไรไปบ้างเพื่อประโยชน์ของพนักงานสอบสวนก็ได้

เมื่อมีคำร้องทุกข์ด้วยปากให้รีบจัดการให้ผู้เสียหายไปพบกับพนักงานสอบสวนเพื่อจดบันทึกคำร้องทุกข์นั้นดังบัญญัติในมาตราก่อน ในกรณีเร่งร้อนเจ้าพนักงานนั้นจะจดบันทึกเสียเองก็ได้ แต่แล้วให้รีบส่งไปยังพนักงานสอบสวน และจะจดหมายเหตุอะไรไปบ้างเพื่อประโยชน์ของพนักงานสอบสวนก็ได้

Section 123.- An injured person may lodge a complaint with the inquiry official.

Such complaint shall contain the name and address of the complainant, the nature of the offence, the various circumstances under which it was committed, the injury suffered and the name or description of the offender as may be possible.

It may be made in writing or orally. If it made in writing, it must bear the date and signature of the complainant. If it made orally, the inquiry official shall make a note of it, dated and signed by him and the complainant.

Section 124.- An injured person may also lodge a complaint with any administrative or police official who holds the official position subordinate or superior to that of the inquiry official, and who is vested by law with the duty to keep the peace.

When a written complaint is lodged with such official, he shall forthwith forward it to the inquiry official and he may add his observations for the information of the inquiry official.

When an oral complaint is made, he shall forthwith arrange to have the complainant appear before the inquiry official so that a note of the complaint may be made as provided in the foregoing Section. In case of emergency, the official may make the note himself and forthwith forward it to the inquiry official, and he may add his observations for the information of the inquiry official.

“มาตรา ๑๒๔/๑ ให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๓๓ ทวิ วรรคหนึ่ง วรรคสอง และวรรคสาม มาใช้บังคับโดยอนุโลมแก่การจดบันทึกคำร้องทุกข์ในคดีที่ผู้เสียหายเป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปี เว้นแต่มีเหตุจำเป็นไม่อาจหาหรือรอนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์บุคคลที่เด็กร้องขอ และพนักงานอัยการได้ และเด็กไม่ประสงค์จะให้มีหรือรอนบุคคลดังกล่าวต่อไป ทั้งนี้ ให้ผู้รับคำร้องทุกข์ ตามมาตรา ๑๒๓ หรือมาตรา ๑๒๔ แล้วแต่กรณี บันทึกเหตุดังกล่าวไว้ในบันทึกคำร้องทุกข์ด้วย”

มาตรา ๑๒๕ เมื่อพนักงานสอบสวน หรือพนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจ ได้กระทำการสืบสวนหรือสอบสวนไปทั้งหมด หรือแต่ส่วนหนึ่งส่วนใดตามคำขอร้องให้ช่วยเหลือ ให้ตกเป็นหน้าที่ของพนักงานนั้น จัดการให้มีคำร้องทุกข์ตามระเบียบตามบทบัญญัติแห่งมาตรา ๑๒๓ และ ๑๒๔

มาตรา ๑๒๖ ผู้ร้องทุกข์จะแก้คำร้องทุกข์ระยะใด หรือจะถอนคำร้องทุกข์เสียเมื่อใดก็ได้

ในคดีซึ่งมิใช่ความผิดต่อส่วนตัว การถอนคำร้องทุกข์เช่นนั้นย่อมไม่ตัดอำนาจพนักงานสอบสวนที่จะสอบสวน หรือพนักงานอัยการที่จะฟ้องคดีนั้น

มาตรา ๑๒๗ ให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๒๓ ถึง ๑๒๖ มาบังคับโดยอนุโลมในเรื่องคำกล่าวโทษ

มาตรา ๑๒๔/๑ เพิ่มโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๖)
พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๔

“Section 124/1.- The provisions of Section 133 bis, the first paragraph, the second paragraph and the third paragraph, shall be enforced *mutatis mutandis* to make the note of complaint in the case where the injured person is a child not over eighteen years of age, unless it is necessary due to being unable to find or wait for a psychologist or a social welfare worker, a person requested by a child and a public prosecutor and a child does not desire to get or wait for such persons any longer, all this, a recipient of complaint according to Section 123 or Section 124, as the case may be, must make the note of such a cause in the note of complaint.”

Section 125.- When the inquiry official or the administrative or police official has wholly or partly made the investigation inquiry according to the request to be assisted, it shall be the duty of such official to manage and cause the regular complaint according to the provisions of Section 123 and Section 124.

Section 126.- The complainant will be able to amend the complaint at any period of time or to withdraw the complaint at any time.

In the case of non-compoundable offence, that withdrawal of such complaint shall be without prejudice to the right of the inquiry official to hold an inquiry or of the Public Prosecutor to enter such action.

Section 127.- The provisions of Sections 123 to 126 shall be applied *mutatis mutandis* to denunciations.

“Section 124/1” added by Section 4 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 26), B.E. 2550.

เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่รับคำกล่าวโทษจะไม่บันทึกคำกล่าวโทษ
ในกรณีต่อไปนี้ก็ได้

- (๑) เมื่อผู้กล่าวโทษไม่ยอมแจ้งว่าเขาคือใคร
- (๒) เมื่อคำกล่าวโทษเป็นบัตรสนเท่ห์

คำกล่าวโทษซึ่งบันทึกแล้วแต่ผู้กล่าวโทษไม่ยอมลงลายมือชื่อ
เจ้าพนักงานผู้รับคำกล่าวโทษจะไม่จัดการแก่คำกล่าวโทษนั้นก็ได้

มาตรา ๑๒๘ พนักงานสอบสวนมีอำนาจให้เจ้าพนักงานอื่นทำ
การแทน ดังต่อไปนี้

- (๑) การใดในการสอบสวนอยู่นอกเขตอำนาจของตน มีอำนาจส่ง
ประเด็นไปให้พนักงานสอบสวนซึ่งมีอำนาจทำกรณนั้นจัดการได้
- (๒) การใดเป็นสิ่งเล็กน้อยในการสอบสวน ซึ่งอยู่ในเขตอำนาจของ
ตน ไม่ว่าจะทำเองหรือจัดการตามประเด็น มีอำนาจสั่งให้ผู้อยู่ได้บังคับ
บัญชาทำแทนได้ แต่ทั้งนี้เมื่อประมวลกฎหมายนี้หรือกฎหมายอื่นมิได้
เจาะจงให้ทำด้วยตนเอง

มาตรา ๑๒๙ ให้ทำการสอบสวนรวมทั้งการชันสูตรพลิกศพ ใน
กรณีที่มีความตายเป็นผลแห่งการกระทำผิดอาญาดังที่บัญญัติไว้ใน
ประมวลกฎหมายนี้อันว่าด้วยการชันสูตรพลิกศพ ถ้าการชันสูตรพลิกศพ
ยังไม่เสร็จ ห้ามมิให้ฟ้องผู้ต้องหาไปยังศาล

An official, who has the duty to receive denunciations, may
refrain from making a note of a denunciation in the following cases:

- (1) When the denunciator refuses to disclose his identity;
- (2) When the denunciation is anonymous.

The official may refrain from dealing with denunciation of which
a note has been made, if the denunciator refuses to affix his
signature thereto.

Section 128.- An inquiry official has the power to depute other
officials as follows:

- (1) As regards operations in the inquiry to be carried out
outside his territorial jurisdiction, to commission the competent inquiry
official to carry them out on his behalf;
- (2) As regards minor operations in the inquiry to be carried out
within his territorial jurisdiction, whether acting on his own account or
on commission, to have them carried out on his behalf by his
subordinate, provided that this Code or other laws do not expressly
require him to carry them out in person.

Section 129.- In case of the death is the result of criminal
offence, the inquiry including the post mortem inquest, as prescribed
by the Code dealing with post mortem inquest shall be made, if the
post mortem inquest has not been finished yet, the alleged offender
shall not be entered in Court.

ลักษณะ ๒

การสอบสวน

หมวด ๑

การสอบสวนสามัญ

มาตรา ๑๓๐ ให้เริ่มการสอบสวนโดยมิชักช้า จะทำการในที่ใด เวลาใด แล้วแต่จะเห็นสมควร โดยผู้ต้องหาไม่จำเป็นต้องอยู่ด้วย

"มาตรา ๑๓๑ ให้พนักงานสอบสวนรวบรวมหลักฐานทุกชนิด เท่าที่สามารถจะทำได้ เพื่อประสงค์จะทราบข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ ต่าง ๆ อันเกี่ยวกับความผิดที่ถูกกล่าวหา เพื่อจะรู้ตัวผู้กระทำผิดและ พิสูจน์ให้เห็นความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหา"

"มาตรา ๑๓๑/๑ ในกรณีที่ต้องใช้พยานหลักฐานทาง วิทยาศาสตร์ เพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงตามมาตรา ๑๓๑ ให้พนักงานสอบสวน มีอำนาจให้ทำการตรวจพิสูจน์บุคคล วัตถุ หรือเอกสารใดๆ โดยวิธีการ ทางวิทยาศาสตร์ได้

ในกรณีความผิดอาญาที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกินสามปี หากการตรวจพิสูจน์ตามวรรคหนึ่ง จำเป็นต้องตรวจเก็บตัวอย่างเลือด เนื้อเยื่อ ผิวหนัง เส้นผมหรือขน น้ำลาย ปัสสาวะ อุจจาระ สารคัดหลั่ง

"มาตรา ๑๓๑" แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๓๕

มาตรา ๑๓๑/๑ เพิ่มโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๘) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๗

TITLE II

PROCEEDINGS OF INQUIRY

CHAPTER I

ORDINARY PROCEEDINGS OF INQUIRY

Section 130.- The inquiry shall be commenced without delay, the act will be made at any place and any time as is deemed expedient without the need of having the alleged offender to be absent.

"Section 131.- The inquiry official shall collect all kinds of evidences as far as possible so as to know the matter of fact and various circumstances in respect. Of the alleged offence and so as to know the offender and to prove the guilt to be seen."

"Section 131/1.- In case where the scientific evidence is necessary to be used for proving a fact according to Section 131, the inquisitor shall be empowered to examine and prove any person, object or document by scientific method.

In use of criminal offence having the maximum imprisonment exceeding three years upwards, if examining and Proving according to the first paragraph are necessary to test and keep the sample of blood, tissue, skin, strand of hair or hair on body, spit, urine, stool,

"Section 131" revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 22), B.E. 2547, Section 35.

"Section 131/1" added by Section 7 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 28), B.E. 2551.

สารพันธุกรรมหรือส่วนประกอบของร่างกายจากผู้ต้องหา ผู้เสียหายหรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบมีอำนาจให้แพทย์หรือผู้เชี่ยวชาญดำเนินการตรวจดังกล่าวได้ แต่ต้องกระทำเพียงเท่าที่จำเป็นและสมควรโดยใช้วิธีการที่ก่อให้เกิดความเจ็บปวดน้อยที่สุดเท่าที่จะกระทำได้ ทั้งจะต้องไม่เป็นอันตรายต่อร่างกายหรืออนามัยของบุคคลนั้นและผู้ต้องหา ผู้เสียหาย หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องต้องให้ความยินยอม หากผู้ต้องหาหรือผู้เสียหายไม่ยินยอมโดยไม่มีเหตุอันสมควรหรือผู้ต้องหาหรือผู้เสียหายกระทำการป้องกันขัดขวางมิให้บุคคลที่เกี่ยวข้องให้ความยินยอมโดยไม่มีเหตุอันสมควร ให้สันนิษฐานไว้เบื้องต้นว่าข้อเท็จจริงเป็นไปตามผลการตรวจพิสูจน์ที่ได้ตรวจพิสูจน์แล้วจะเป็นผลเสียต่อผู้ต้องหาหรือผู้เสียหายนั้นแล้วแต่กรณี

ค่าใช้จ่ายในการตรวจพิสูจน์ตามมาตรา นี้ ให้ส่งจ่ายจากงบประมาณตามระเบียบที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กระทรวงมหาดไทย กระทรวงยุติธรรม หรือสำนักงานอัยการสูงสุด แล้วแต่กรณี กำหนดโดยได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง”

มาตรา ๑๓๒ เพื่อประโยชน์แห่งการรวบรวมหลักฐาน ให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจดังต่อไปนี้

(๑) ตรวจตัวผู้เสียหายเมื่อผู้นั้นยินยอม หรือตรวจตัวผู้ต้องหาหรือตรวจสิ่งของหรือที่ทางอันสามารถอาจใช้เป็นพยานหลักฐานได้ ให้รวมทั้งทำภาพถ่าย แผนที่ หรือภาพวาด จำลอง หรือพิมพ์ลายนิ้วมือลายมือหรือลายเท้า กับให้บันทึกรายละเอียดทั้งหลายซึ่งน่าจะกระทำให้คดีแจ่มกระจ่างขึ้น

ejaculating congestion substance, substance of heredity or components of the body of an alleged offender, an injured person or a concerned person, the inquisitor being in charge shall be empowered to let a physician or an expert to do the said examination, but it must be made just as it is necessary and reasonable, by the way causing the less pain as possible and it must not be dangerous to the body or health of such a person, and it must be under the consent of the alleged offender, the injured person or the concerned person. In case where they do not give the consent without reasonable ground or prevent the concerned person from giving the consent without reasonable ground, it shall be presumed that the fact goes along to the result of examination and provement which may give a bad effect to that alleged person or the injured person as the case may be.

The expenses for examination and proving according to this Section shall be drawn from the budget according to the regulation provided by the office of Royal Thai Police, the Ministry of Interior , the Ministry of Justice or the office of the Attorney General, as the case may be, with the approval of the ministry of Finance.”

Section 132.- For the purpose of collecting evidence, the inquiry official has the power as follows:

(1) To examine the person of the injured person with his consent or the person of the alleged offender, or any thing or place which may be used as evidence, including the taking of photographs, the drawing up of plans or sketches, the moulding or the taking of finger-prints, hand or foot-prints and the recording of any particulars likely to clarify the case;

"ในการตรวจตัวผู้เสียหายหรือผู้ต้องหาตามวรรคหนึ่ง หากผู้เสียหายหรือผู้ต้องหาเป็นหญิง ให้จัดให้เจ้าพนักงานซึ่งเป็นหญิงหรือหญิงอื่นเป็นผู้ตรวจ ทั้งนี้ ในกรณีที่มีเหตุอันสมควร ผู้เสียหายหรือผู้ต้องหาจะขอนำบุคคลใดมาอยู่ร่วมในการตรวจนั้นด้วยก็ได้"

(๒) ค้นเพื่อพบสิ่งของ ซึ่งมีไว้เป็นความผิด หรือได้มาโดยการกระทำผิด หรือได้ใช้หรือสงสัยว่าได้ใช้ในการกระทำผิด หรือซึ่งอาจใช้เป็นพยานหลักฐานได้ แต่ต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ว่าด้วยค้น

(๓) หมายเรียกบุคคลซึ่งครอบครองสิ่งของ ซึ่งอาจใช้เป็นพยานหลักฐานได้ แต่บุคคลที่ถูกหมายเรียกไม่จำเป็นต้องมาเอง เมื่อจัดส่งสิ่งของมาตามหมายแล้ว ให้ถือเสมือนว่าได้ปฏิบัติตามหมาย

(๔) ยึดไว้ซึ่งสิ่งของที่ค้นพบหรือส่งมา ดังกล่าวไว้ในอนุมาตรา (๒) และ (๓)

มาตรา ๑๓๓ พนักงานสอบสวนมีอำนาจออกหมายเรียกผู้เสียหายหรือบุคคลใดซึ่งมีเหตุอันควรเชื่อว่าถ้อยคำของเขาอาจเป็นประโยชน์แก่คดีให้มาตามเวลาและสถานที่ในหมาย แล้วให้ถามปากคำบุคคลนั้นไว้

วรรคสองของมาตรา ๑๓๒ (๑) เพิ่มโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๘) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๘

"In inspecting the body of a injured person or an alleged person according to the first paragraph, if such a injured person or alleged person is a female person, a female officer or other woman shall be an inspector, all this, in case where it thinks fit, the injured person or the alleged person can bring any person to be together in such inspection."

(2) To search for articles the possession of which constitutes an offence, or which are obtained through an offence or used or suspected of having been used for the commission of an offence or which may be used as evidence, but the provisions of this Code governing search must be complied with;

(3) To issue summons to a person who possesses any article which may be used as evidence, but the person so summoned needs not come in person and shall be deemed to have complied with the summons if the article as specified therein is produced;

(4) To detain all the articles found or produced as provided in sub-Section (2) and (3).

Section 133.- The inquiry official is empowered to issue a summons to the injured person or any person reasonable to believe that one's sayings may be useful to the ease, such person shall be interrogated.

"The second paragraph of Section 132(1)" added by Section 8 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 28), B.E. 2551.

การถามปากคำนั้นพนักงานสอบสวนจะให้ผู้ให้ถ้อยคำสาบานหรือปฏิญาณตัวเสียก่อนก็ได้ และต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ว่าด้วยพยานบุคคล

ห้ามมิให้พนักงานสอบสวนดักเตือน พุดให้ท้อใจหรือใช้กลอุบายอื่นเพื่อป้องกันมิให้บุคคลใดให้ถ้อยคำ ซึ่งอาจจะให้ด้วยความเต็มใจ

“ในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ การถามปากคำผู้เสียหายซึ่งเป็นหญิงให้พนักงานสอบสวนซึ่งเป็นหญิงเป็นผู้สอบสวน เว้นแต่ผู้เสียหายนั้นยินยอมหรือมีเหตุจำเป็นอย่างอื่น และให้บันทึกความยินยอมหรือเหตุจำเป็นนั้นไว้ ทั้งนี้ ผู้เสียหายจะขอให้บุคคลใดอยู่ร่วมในการถามปากคำนั้นด้วยก็ได้

ในกรณีที่มีความจำเป็นต้องจัดให้ผู้เสียหายหรือพยานยืนยันตัวผู้กระทำความผิดในชั้นจับกุมหรือชี้ตัวผู้ต้องหาในคดีอาญา ให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ หรือพนักงานสอบสวนจัดให้มีการยืนยันตัวผู้กระทำความผิดหรือชี้ตัวผู้ต้องหาในสถานที่ที่เหมาะสม และสามารถจะป้องกันมิให้ผู้กระทำความผิดหรือผู้ต้องหาเห็นตัวผู้เสียหายหรือพยาน โดยให้คำนึงถึงความปลอดภัยของผู้เสียหายหรือพยานเท่าที่เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งกรณี เว้นแต่ผู้เสียหายหรือพยานนั้นยินยอม และให้บันทึกความยินยอมนั้นไว้”

วรรคสี่และวรรคห้าของมาตรา ๑๓๓ เพิ่มโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม
ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๘) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๙

In such interrogation, the inquiry official is able to require to the person giving the sayings to have reported upon oath or made an affirmation before, and the inquiry official must also comply with the provisions of this Code dealing with oral evidence.

The inquiry official shall be prohibited advice, discourage or to use the other frauds to prevent any person from giving the sayings of one's free will.

“In the case of the offence relating to sexuality, inquiring the female injured person shall be made by a female inquiry officer, unless such an injured person gives consent or there is other cause of necessity and such consent or cause of necessity must be noted. All this, the injured person may apply for bringing any person to be together in the examination.

In case where it is necessary to let an injured person or a witness emphasize on an offender at arrest or showing up the accused person, an administrative or police official or an inquiry official shall hold emphasizing on the offender or showing up the accused person in the place which is proper and can prevent the offender or the accused person from seeing an injured person or a witness, by considering the safety of an injured, person or a witness, as the fitness of a case circumstance, unless such an injured person or a witness gives consent and the consent must be noted.”

“The fourth and the fifth paragraph of Section 133” added by Section 9
of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 28), B.E. 2551.

"มาตรา ๑๓๓ ทวิ ในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายอันมิใช่ความผิดที่เกิดจากการข่มขืนต่อผู้ ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพ ความผิดฐานกรรโชก ชิงทรัพย์และปล้นทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ หรือคดีความผิดอื่นที่มีอัตราโทษจำคุก ซึ่งผู้เสียหายหรือพยานที่เป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปีร้องขอ การถามปากคำผู้เสียหายหรือพยานที่เป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปี ให้พนักงานสอบสวนแยกกระทำเป็นส่วนลับในสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับเด็ก และให้มีนักจิตวิทยา หรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กร้องขอ และพนักงานอัยการร่วมอยู่ด้วยในการถามปากคำเด็กนั้น และในกรณีที่มีนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์เห็นว่า การถามปากคำเด็กคนใดหรือคำถามใด อาจจะมีผลกระทบต่อจิตใจเด็กอย่างรุนแรง ให้พนักงานสอบสวนถามผ่านนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์เป็นการเฉพาะตามประเด็นคำถามของพนักงานสอบสวน โดยมีให้เด็กได้ยินคำถามของพนักงานสอบสวน และห้ามมิให้ถามเด็กซ้ำซ้อนหลายครั้งโดยไม่มีเหตุอันสมควร

ให้เป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวนที่จะต้องแจ้งให้นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์บุคคลที่เด็กร้องขอ และพนักงานอัยการทราบ รวมทั้งแจ้งให้ผู้เสียหายหรือพยานที่เป็นเด็กทราบถึงสิทธิตามวรรคหนึ่งด้วย"

มาตรา ๑๓๓ ทวิ "วรรคหนึ่ง และวรรคสอง" แก้ไขโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๖) พ.ศ.๒๕๕๐ มาตรา ๕

"Section 133 bis.- In the case of the offence, relating to sexuality, life and body, which is not the offence arising from affray, the offence relating to liberty, the offence of extortion, robbery and gang-robbery according to the criminal code, the offence according to the law of prostitution protection and suppression, the offence according to the law of measurement of lady and child business protection and suppression, the offence according to the law of public place of entertainment or the case of other offence having the rate of punishment with imprisonment requested by an injured person or a witness who is a child not over eighteen years of age, an inquiring officer shall examine such an injured person or a witness who is a child not over eighteen years of age in proportion, in the place suitable for a child and a psychologist or a social welfare worker, a person requested by a child and a public prosecutor shall be together in examining such a child, and in case of a psychologist or a social welfare worker is of the opinion that examining any child or any question may have a strong mental effect on a child, an inquiring officer shall examine in particular, passing a psychologist or a social welfare worker, on the issue of inquiring officer's examination in the way which a child does not hear the inquiring officer's examination and many repeated questions shall not allowed to give to a child if it is not a reasonable cause.

It shall be the duty of the inquiry official to notify the psychologist or social welfare worker, the person requested by the child and the Public Prosecutor, and also inform an injured person or a witness who is a child of his right according to the first paragraph.

"The first and the second paragraph of Section 133 bis" added by Section 5 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No.26), B.E. 2550.

นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ หรือพนักงานอัยการที่เข้าร่วมในการถามปากคำอาจถูกผู้เสียหายหรือพยานซึ่งเป็นเด็กตั้งรังเกียจได้ หากมีกรณีดังกล่าวให้เปลี่ยนตัวผู้นั้น

ภายใต้บังคับแห่งมาตรา ๑๓๙ การถามปากคำเด็กตามวรรคหนึ่งให้พนักงานสอบสวนจัดให้มีการบันทึกภาพและเสียงการถามปากคำดังกล่าวซึ่งสามารถนำออกถ่ายทอดได้อย่างต่อเนื่องไว้เป็นพยาน

ในกรณีจำเป็นเร่งด่วนอย่างยิ่งซึ่งมีเหตุอันควรไม่อาจรอนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กร้องขอ และพนักงานอัยการเข้าร่วมในการถามปากคำพร้อมกันได้ ให้พนักงานสอบสวนถามปากคำเด็กโดยมีบุคคลใดบุคคลหนึ่งตามวรรคหนึ่งอยู่ร่วมด้วยก็ได้ แต่ต้องบันทึกเหตุที่ไม่อาจรอนบุคคลอื่นไว้ในสำนวนการสอบสวน และมีให้ถือว่าการถามปากคำผู้เสียหายหรือพยานซึ่งเป็นเด็กในกรณีดังกล่าวที่ได้กระทำไปแล้วไม่ชอบด้วยกฎหมาย

“มาตรา ๑๓๓ ตี” ในกรณีที่พนักงานสอบสวนมีความจำเป็นต้องจัดให้ผู้เสียหายหรือพยานที่เป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปีชี้ตัวบุคคลใดให้พนักงานสอบสวนจัดให้มีการชี้ตัวบุคคลในสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับเด็กและสามารถป้องกันมิให้บุคคลซึ่งจะถูกชี้ตัวนั้นเห็นตัวเด็ก โดยให้นักจิตวิทยา หรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กร้องขอ และพนักงานอัยการร่วมอยู่ด้วยในการชี้ตัวบุคคลนั้น เว้นแต่มีเหตุจำเป็นไม่อาจหาหรือรอนบุคคลใดบุคคลหนึ่งได้และเด็กไม่ประสงค์จะให้ชี้หรือรอนบุคคล

“มาตรา ๑๓๓ ตี” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๖) พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๖

The psychologist or social welfare worker or the Public Prosecutor participating in the examination may be challenged by the child injured person or witness. If such case occurs, such person shall be replaced.

Subject to the provision of Section 139, in the examination under the first paragraph, the inquiry official shall arrange to have the image and voice of such examination recorded as evidence in the manner that can be reproduced continuously.

In case of extreme emergency with reasonable cause where it is unable to wait for the psychologist or social welfare worker, the person requested by the child and the Public Prosecutor to participate in the examination simultaneously, the inquiry official may examine the child by just having any person in the first paragraph to participate with, but he has to write the cause of being unable to wait for other persons down in the file of inquiry, and it shall not be deemed that such examination of the child injured person or witness, which has already been made, is unlawful.”

“Section 133 ter.- In case of the inquiry official has necessity to let the child aged not more than eighteen years in one's capacity as the injured person or witness pointing to any person, the inquiry official shall procure pointing to person in the suitable place for a child and able to protect the pointed person from seeing such child. In case of pointing to person as aforesaid, there shall be psychologist, social welfare worker, the person as requested by child and the joined Public Prosecutor, in showing up such a person, unless there is a necessary cause that looking for or waiting for

“Section 133 ter” revised by Section 6 of the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 26) B.E. 2550

ดังกล่าวต่อไป ทั้งนี้ ให้พนักงานสอบสวนบันทึกเหตุดังกล่าวไว้ในสำนวนการสอบสวนด้วย

ในกรณีการชี้ตัวผู้ต้องหาที่เป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปี ให้พนักงานสอบสวนจัดให้มีการชี้ตัวในสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับเด็กและสามารถป้องกันมิให้ผู้ต้องหาที่เป็นเด็กนั้นเห็นตัวบุคคลที่จะทำการชี้ตัว

“มาตรา ๑๓๔ เมื่อผู้ต้องหาถูกเรียก หรือส่งตัวมา หรือเข้าหาพนักงานสอบสวนเอง หรือปรากฏว่าผู้ใดซึ่งมาอยู่ต่อหน้าพนักงานสอบสวนเป็นผู้ต้องหา ให้ถามชื่อตัว ชื่อรอง ชื่อสกุล สัญชาติ บิดามารดา อายุ อาชีพ ที่อยู่ ที่เกิด และแจ้งให้ทราบถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำที่กล่าวหาว่าผู้ต้องหาได้กระทำความผิด แล้วจึงแจ้งข้อหาให้ทราบ

การแจ้งข้อหาตามวรรคหนึ่ง จะต้องมีหลักฐานตามสมควรว่าผู้นั้นน่าจะได้กระทำความผิดตามข้อหา

ผู้ต้องหาที่มีสิทธิได้รับการสอบสวนด้วยความรวดเร็ว ต่อเนื่อง และเป็นธรรม

พนักงานสอบสวนต้องให้โอกาสผู้ต้องหาที่จะแก้ข้อหาและที่จะแสดงข้อเท็จจริงอันเป็นประโยชน์แก่ตนได้

“มาตรา ๑๓๔” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา
(ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๓๗

any person cannot be made and a child does not desire to have or wait for such a person. All this, an inquiry official shall have to note such cause in the file of inquiry.

In case of showing up a child not over eighteen years of age, an inquiry official shall hold showing up in a place suitable for a child and can protect the alleged child from seeing a person showing up.

“Section 134.- When the alleged offender is summoned or brought or appears voluntarily before the inquiry official or any person appearing before the inquiry official is the alleged offender, the inquiry official shall ask the name, surname, nationality, protection, parentage, age, profession, residence-place and birth-place of him, and inform the charged offence to him, and must tell him to have know before that the sayings told by the alleged offender may be used as evidence against him in his trial. When the alleged offender makes a statement with the consent of him, his statement shall be noted. If the alleged offender does not make any statement, that shall also be noted down.

In notice of charge according to the first paragraph, there shall be the evidence as may be reasonable as such person likely to have committed offence according to such charge;

The alleged offender is entitled to be inquired rapidly, consecutively and impartially;

The inquiry official must give the opportunity to the alleged offender to clear up the charge and to show the matter of facts as benefit to oneself;

“Section 134” revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 22), B.E. 2547, Section 37.

เมื่อได้มีการแจ้งข้อกล่าวหาแล้ว ถ้าผู้ต้องหาไม่ใช่ผู้ถูกจับและยังไม่ได้มีการออกหมายจับ แต่พนักงานสอบสวนเห็นว่ามีความผิดที่จะออกหมายจับผู้นั้นได้ตามมาตรา ๗๑ พนักงานสอบสวนมีอำนาจสั่งให้ผู้ต้องหาไปศาลเพื่อขอออกหมายจับโดยทันที แต่ถ้าขณะนั้นเป็นเวลาศาลปิดหรือใกล้จะปิดทำการ ให้พนักงานสอบสวนสั่งให้ผู้ต้องหาไปศาลในโอกาสแรกที่ศาลเปิดทำการ กรณีเช่นนี้ให้นำมาตรา ๘๗ มาใช้บังคับแก่การพิจารณาออกหมายจับโดยอนุโลม หากผู้ต้องหาไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานสอบสวนดังกล่าว ให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจจับผู้ต้องหานั้นได้ โดยถือว่าเป็นกรณีจำเป็นเร่งด่วนที่จะจับผู้ต้องหาได้โดยไม่มีหมายจับ และมีอำนาจปล่อยชั่วคราวหรือควบคุมตัวผู้ต้องหานั้นไว้

• "มาตรา ๑๓๔/๑ ในคดีที่มีอัตราโทษประหารชีวิต หรือในคดีที่ผู้ต้องหาไม่อายุไม่เกินสิบแปดปีในวันที่พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหา ก่อนเริ่มถามคำให้การให้พนักงานสอบสวนถามผู้ต้องหาว่ามีทนายความหรือไม่ ถ้าไม่มีให้รัฐจัดหาทนายความให้

ในคดีที่มีอัตราโทษจำคุก ก่อนเริ่มถามคำให้การให้พนักงานสอบสวนถามผู้ต้องหาว่ามีทนายความหรือไม่ ถ้าไม่มีและผู้ต้องหาต้องการทนายความ ให้รัฐจัดหาทนายความให้

• "มาตรา ๑๓๔/๑" แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๕๗ มาตรา ๓๘

When there has been notifying the charge, if the alleged offender is not the arrested person and there is not the issuance of arrest warrant, but the inquiry official deems that there is ground to issue the warrant of detention to such person under Section 71, and the inquiry official is empowered to order the alleged offender go to the Court with the order to ask the warrant of detention without delay, if that time is when the Court is closed or will be nearly closed to perform service, the inquiry official shall order the alleged official go to the Court at first time when the Court is opened to perform service. In case as aforesaid, Section 87 shall be enforced to trial issuing the warrant of detention *mutatis mutandis*. If the alleged offender does not perform at the order of the inquiry official as aforesaid, the inquiry official shall be empowered to arrest such alleged offender as deeming to be necessity exigent to arrest the alleged offender without the arrest-warrant, and empowered to release for the time being or superintended such alleged offender."

• "Section 134/1.- In the case of rate of punishment of death, or in the case of alleged offender aged not more than eighteen years on the date when the inquiry official to nitrify charge, Before beginning the quaere of plea, the inquiry official shall ask the alleged offender that there is lawyer or not, if there is not lawyer, the State shall procure lawyer to one;

In the case of rate of imprisonment, before being quaere of plea, the inquiry official shall ask the alleged offender that there is lawyer or not, if there is not lawyer, and the alleged offender wants lawyer, the State shall procure lawyer to one;

• "Section 134/1" revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (NO.22) B.E.2547, Section 38.

การจัดหาทนายความตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง ให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง และให้ทนายความที่รัฐจัดหาให้ได้รับเงินรางวัลและค่าใช้จ่ายตามระเบียบที่กระทรวงยุติธรรมกำหนดโดยได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง

เมื่อได้จัดหาทนายความให้แก่ผู้ต้องหาตามวรรคหนึ่ง วรรคสอง หรือวรรคสามแล้ว ในกรณีจำเป็นเร่งด่วน หากทนายความไม่อาจมาพบผู้ต้องหาได้ โดยไม่แจ้งเหตุขัดข้องให้พนักงานสอบสวนทราบหรือแจ้งแต่ไม่มาพบผู้ต้องหาภายในเวลาอันสมควร ให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนผู้ต้องหาไปได้โดยไม่ต้องรอทนายความ แต่พนักงานสอบสวนต้องบันทึกเหตุนี้ไว้ในสำนวนการสอบสวนด้วย

“มาตรา ๑๓๔/๒ ให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๓๓ ทวิ มาใช้บังคับโดยอนุโลมแก่การสอบสวนผู้ต้องหาที่เป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปี”

“มาตรา ๑๓๔/๓ ผู้ต้องหาที่มีสิทธิให้ทนายความหรือผู้ซึ่งตนไว้ใจเข้าฟังการสอบปากคำตนได้”

“มาตรา ๑๓๔/๔ ในการถามคำให้การผู้ต้องหา ให้พนักงานสอบสวนแจ้งให้ผู้ต้องหาทราบก่อนว่า

“มาตรา ๑๓๔/๒” แก้ไขโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๖) พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๗

“มาตรา ๑๓๔/๓” และ “มาตรา ๑๓๔/๔” เพิ่มโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๓๙

Procuring the lawyer according to paragraph 1 or 2, the inquiry official shall exercise the rule and procedure and condition as designated by Ministerial Regulation, the lawyer procured by the State shall receive the gratuity and expense according to routine as designated by Ministry of Justice with the consent of Ministry of Finance;

When the lawyer has been procured to the alleged offender according to paragraph 1, 2 and 3, in case of expeditious necessity, if the lawyer may not meet the alleged offender without notice of objection to the inquiry official or notifying, but not coming to meet the alleged offender within the suitable time, the inquiry official shall inquire the alleged offender go on without waiting the lawyer, the inquiry official must note such grounds in the file of the inquiry;

“Section 134/2.- The provision of Section 133 bis shall be enforced *mutatis mutandis* to inquire the alleged child aged not more than eighteen years.”

“Section 134/3.- The alleged offender is entitled to let the lawyer or the person as trusted by oneself to hear interrogation of oneself.”

“Section 134/4.- In asking the alleged offender's answer, the inquiry official shall notify the alleged offender before that:

“Section 134/2” revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (NO.26) B.E.2550, Section 7.

“Section 134/3” and “Section 134/4” revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (NO.22) B.E.2547, Section 39.

(๑) ผู้ต้องหาที่มีสิทธิที่จะให้การหรือไม่ก็ได้ ถ้าผู้ต้องหาให้การ
ด้วยคำที่ผู้ต้องหาให้การนั้นอาจใช้เป็นพยานหลักฐานในการพิจารณาคดี
ได้

(๒) ผู้ต้องหาที่มีสิทธิให้ทนายความหรือผู้ซึ่งตนไว้วางใจเข้าฟังการ
สอบปากคำตนได้

เมื่อผู้ต้องหาเต็มใจให้การอย่างใดก็ให้จดคำให้การไว้ ถ้าผู้ต้องหา
ไม่เต็มใจให้การเลยก็ให้บันทึกไว้

ถ้อยคำใด ๆ ที่ผู้ต้องหาให้ไว้ต่อพนักงานสอบสวนก่อนมีการแจ้ง
สิทธิตามวรรคหนึ่ง หรือก่อนที่จะดำเนินการตามมาตรา ๑๓๔/๑ มาตรา
๑๓๔/๒ และมาตรา ๑๓๔/๓ จะรับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์
ความผิดของผู้นั้นไม่ได้”

“มาตรา ๑๓๕ ในการถามคำให้การผู้ต้องหา ห้ามมิให้พนักงาน
สอบสวนทำหรือจัดให้ทำการใด ๆ ซึ่งเป็นการให้คำมั่นสัญญา ชูเชิญ
หลอกลวง ทรมาน ใช้กำลังบังคับ หรือกระทำโดยมิชอบประการใดๆ
เพื่อจูงใจให้เขาให้การอย่างใดๆ ในเรื่องที่ต้องการนั้น”

“มาตรา ๑๓๖(ยกเลิก).....”

“มาตรา ๑๓๕” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา
(ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๔๐

“มาตรา ๑๓๖” ยกเลิกโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา
(ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๔๑

(1) The alleged offender is entitled to make a statement or not.
If the alleged offender makes a statement, such sayings as made by
the alleged offender may exercise as evidence to try a case;

(2) The alleged offender is entitled to let the lawyer or the
trusted person hearing the interrogation of oneself;

When the alleged offender is willing to make any statement,
such plea shall be noted. If the alleged offender is not willing to make
any statement at all, it shall be noted;

Any of sayings, given by the alleged offender in the respect of
the inquiry official before having the notice of right according to
paragraph 1 or before proceedings under Section 134/1, Section
134/2 and Section 134/3, will not be able to admit as evidence in
proof of such person's offence.”

“Section 135.- The inquiry official shall be prohibited to make
or to be made any act as deception or threat or promise to the
alleged offender for inducing such person to make any particular
statement in the charge against him.”

“Section 136.-(revoke).....”

“Section 135” revised by the Act Amending the Criminal Procedure
Code (No.22), B.E. 2547, Section 40.

“Section 136” abolished by the Act Amending the Criminal
Procedure Code (No.22) B.E. 2547, Section 41.

มาตรา ๑๓๗ พนักงานสอบสวนขณะทำการอยู่ในบ้านเรือนหรือในสถานที่อื่น ๆ มีอำนาจสั่งมิให้ผู้ใดออกไปจากที่นั้น ๆ ชั่วคราวเท่าที่จำเป็น

มาตรา ๑๓๘ พนักงานสอบสวนมีอำนาจสอบสวนเองหรือส่งประเด็นไปสอบสวนเพื่อทราบความเป็นมาแห่งชีวิตและความประพฤติอันเป็นอาชญาของผู้ต้องหา แต่ต้องแจ้งให้ผู้ต้องหาทราบข้อความทุกข้อที่ได้มา

มาตรา ๑๓๙ ให้พนักงานสอบสวนบันทึกการสอบสวนตามหลักทั่วไปในประมวลกฎหมายนี้อันว่าด้วยการสอบสวน และให้เอาบันทึกเอกสารอื่นซึ่งได้มา อีกทั้งบันทึกและเอกสารทั้งหลายซึ่งเจ้าพนักงานอื่นผู้สอบสวนคดีเดียวกันนั้นส่งมารวมเข้าสำนวนไว้

เอกสารที่ยื่นเป็นพยานให้รวมเข้าสำนวน ถ้าเป็นสิ่งของอย่างอื่นให้ทำบัญชีรายละเอียดรวมเข้าสำนวนไว้

• “เพื่อประโยชน์ในการติดตามพยานให้ไปตามกำหนดนัดของศาลให้พนักงานสอบสวนบันทึกรายชื่อของพยานบุคคลทั้งหมดพร้อมที่อยู่หรือสถานที่ติดต่อ หมายเลขโทรศัพท์หรือช่องทางอื่นที่ใช้ในการติดต่อพยานเหล่านั้นเก็บไว้ ณ ที่ทำการของพนักงานสอบสวน”

• มาตรา ๑๓๙ “วรรคสาม” เพิ่มโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๔๒

Section 137.- The inquiry official whilst holding an inquiry in a house or an other place may be empowered to order any person not to leave such place for such time as may be necessary.

Section 138.- The inquiry official is empowered to inquire in person or by commission inquired to be aware of the former life and habitual conduct of the alleged offender, but all the statements as obtained must be notified to the alleged offender.

Section 139.- The inquiry official shall make notes of the proceedings of inquiry in accordance with the general provisions of this Code governing inquiry; and shall attach to the file such notes and other documents collected, as well as notes and documents forwarded by other inquiry officials making inquiry in the same case.

Documentary exhibits shall be attached to the file; as regards other exhibits, a detailed list thereof shall be attached.

• “For the sake of pursuing witness to go as time designated by the Court, the inquiry official shall note the list of all witness with address or the place to be communicated, number of telephone or other ways communicated with those witnesses to keep them at the inquiry official's house.”

• “Section 139 paragraph 3” added by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No.22) B.E. 2547, Section 42.

มาตรา ๑๔๐ เมื่อพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในการสอบสวน เห็นว่าการสอบสวนเสร็จแล้ว ให้จัดการอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้

(๑) ถ้าไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิดและความผิดนั้นมี อัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกินสามปี ให้พนักงานสอบสวนงดการ สอบสวนและบันทึกเหตุที่ตนนั้นไว้ แล้วให้ส่งบันทึกพร้อมกับสำนวนไปยัง พนักงานอัยการ

ถ้าอัตราโทษอย่างสูงเกินกว่าสามปี ให้พนักงานสอบสวนส่ง สำนวนไปยังพนักงานอัยการพร้อมทั้งความเห็นที่ควรให้งดการสอบสวน

ถ้าพนักงานอัยการสั่งให้งด หรือให้ทำการสอบสวนต่อไป ให้ พนักงานสอบสวนปฏิบัติตามนั้น

(๒) ถ้ารู้ตัวผู้กระทำความผิด ให้จับทนายผู้ผิดในสี่มาตราต่อไปนี้

มาตรา ๑๔๑ ถ้ารู้ตัวผู้กระทำความผิด แต่เรียกหรือจับตัวยัง ไม่ได้ เมื่อได้ความตามทางสอบสวนอย่างใด ให้ทำความเห็นว่าควรสั่ง ฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องส่งไปพร้อมกับสำนวนยังพนักงานอัยการ

ถ้าพนักงานอัยการเห็นชอบด้วยว่าควรสั่งไม่ฟ้อง ให้ยุติการ สอบสวนโดยสั่งไม่ฟ้อง และให้แจ้งคำสั่งนี้ให้พนักงานสอบสวนทราบ

ถ้าพนักงานอัยการเห็นว่าควรสอบสวนต่อไป ก็ให้ส่งพนักงาน สอบสวนปฏิบัติเช่นนั้น

ถ้าพนักงานอัยการเห็นว่าควรสั่งฟ้อง ก็ให้จัดการอย่างหนึ่งอย่าง ใดเพื่อให้ได้ตัวผู้ต้องหา มา ถ้าผู้ต้องหาอยู่ต่างประเทศ ให้พนักงาน อัยการจัดการเพื่อขอให้ส่งตัวข้ามแดนมา

Section 140.- When the responsible inquiry official is of opinion that the inquiry is complete, he shall act as follows:

(1) If it has not been ascertained who has committed the offence, and the maximum punishment provided for such offence does not exceed three years' imprisonment, the inquiry official shall stay the inquiry and make a note thereof; he shall then forward the note together with the file to the Public Prosecutor;

If the maximum punishment exceeds three years' imprisonment, the inquiry official shall forward the file to the Public Prosecutor together with his opinion as to the advisability of staying the inquiry;

If the Public Prosecutor orders the inquiry to be stayed or to be continued, the inquiry official shall comply with the order;

(2) If the offender is known, the provisions of the following four Sections shall be applied.

Section 141.- If the offender is known, but could not be summoned or could not be arrested, the inquiry official shall, according to the results of the inquiry, submit an opinion whether a prosecution or non-prosecution order should be made and send the opinion, together with the file, to the Public Prosecutor.

If the Public Prosecutor agrees that a non-prosecution order should be made, he shall close the inquiry by a non-prosecution order, and the inquiry official shall be informed to that effect.

If the Public Prosecutor considers further inquiry necessary, he shall order the inquiry official to carry it out.

If the Public Prosecutor considers that a prosecution order should be made, he shall take any measures necessary to obtain the person of the alleged offender. If the alleged offender resides in a foreign country, the Public Prosecutor shall take measures to obtain his extradition.

มาตรา ๑๔๒ ถ้ารู้ตัวผู้กระทำความผิดและผู้นั้นถูกควบคุม หรือ รั้งอยู่ หรือปล่อยชั่วคราวหรือเชื่อว่าคงได้ตัวมาเมื่อออกหมายเรียก ให้ พนักงานสอบสวนทำความเห็นตามท้องสำนวนการสอบสวน ว่าควรสั่ง ฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องส่งไปยังพนักงานอัยการพร้อมด้วยสำนวน

ในกรณีที่เสนอความเห็นควรสั่งไม่ฟ้อง ให้ส่งแต่สำนวนพร้อมด้วย ความเห็นไปยังพนักงานอัยการ ส่วนตัวผู้ต้องหาให้พนักงานสอบสวนมี อำนาจปล่อยหรือปล่อยชั่วคราว ถ้าผู้ต้องหาถูกรั้งอยู่ให้ขอเองหรือขอให้ พนักงานอัยการขอต่อศาลให้ปล่อย

ในกรณีที่เสนอความเห็นควรสั่งฟ้อง ให้พนักงานสอบสวนส่ง สำนวนพร้อมกับผู้ต้องหาไปยังพนักงานอัยการ เว้นแต่ผู้ต้องหานั้นถูกรั้ง อยู่แล้ว

แต่ถ้าเป็นความผิด ซึ่งพนักงานสอบสวนเปรียบเทียบได้ และ ผู้กระทำความผิดได้ปฏิบัติตามเปรียบเทียบนั้นแล้ว ให้บันทึกการ เปรียบเทียบนั้นไว้ แล้วส่งไปให้พนักงานอัยการพร้อมด้วยสำนวน

“มาตรา ๑๔๓ เมื่อได้รับความเห็นและสำนวนจากพนักงาน สอบสวนดังกล่าวในมาตราก่อน ให้พนักงานอัยการปฏิบัติดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่มีความเห็นควรสั่งไม่ฟ้อง ให้ออกคำสั่งไม่ฟ้อง แต่ ถ้าไม่เห็นชอบด้วย ก็ให้สั่งฟ้องและแจ้งให้พนักงานสอบสวนส่งผู้ต้องหา มาเพื่อฟ้องต่อไป

“มาตรา ๑๔๓” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๖

Section 142.- If the offender is known and kept in custody, or detained, or has been granted provisional release, or it is believed that he will appear when summoned, the inquiry official shall, according to the results of the inquiry, submit an opinion whether a prosecution or non-prosecution order should be made and send the opinion together with the file to the Public Prosecutor.

In case of the opinion submitted is for a non-prosecution order, only the file together with the opinion shall be sent to the Public Prosecutor, as regards the alleged offender, the inquiry official has the power to set him at liberty or grant him provisional release. If the alleged offender is detained, the inquiry official shall apply or request the Public Prosecutor to apply to the Court for his release.

In case of the opinion submitted is for a prosecution order, the inquiry official shall send to the Public Prosecutor both the file and the alleged offender, unless the alleged offender is already under detention.

If the offence is one which may be settled by the inquiry official, and the offender has complied with a settlement, a note thereof shall be made and sent with the file to the Public Prosecutor.

“Section 143.- Upon receipt of the opinion and file from the inquiry official as mentioned in the foregoing Section, the Public Prosecutor shall act as follows:

(1) In case of the opinion submitted is for a non-prosecution order: issue a non-prosecution order; if he disagrees, issue a prosecution order and direct the inquiry official to send him the alleged offender to be prosecuted;

“Section 143” amended by Section 6 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 6), B.E. 2499.

(๒) ในกรณีที่มีความเห็นควรสั่งฟ้อง ให้ออกคำสั่งฟ้องและฟ้องผู้ต้องหาต่อศาล ถ้าไม่เห็นชอบด้วย ก็ให้สั่งไม่ฟ้อง

ในกรณีหนึ่งกรณีใดข้างต้น พนักงานอัยการมีอำนาจ

(ก) สั่งตามที่เห็นควร ให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติม หรือส่งพยานคนใดมาให้ซักถามเพื่อสั่งต่อไป

(ข) วินิจฉัยว่าควรปล่อยผู้ต้องหา ปล่อยชั่วคราว ควบคุมไว้ หรือขอให้ศาลชั่ง แล้วแต่กรณี และจัดการหรือสั่งการให้เป็นไปตามนั้น

ในคดีฆาตกรรม ซึ่งผู้ตายถูกเจ้าพนักงานซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ฆ่าตาย หรือตายในระหว่างอยู่ในความควบคุมของเจ้าพนักงานซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ อธิบดีกรมอัยการหรือผู้รักษาการแทนเท่านั้นมีอำนาจออกคำสั่งฟ้องหรือไม่ฟ้อง"

มาตรา ๑๔๔ ในกรณีที่พนักงานอัยการมีคำสั่งฟ้อง ถ้าความผิดนั้นเป็นความผิดซึ่งอาจเปรียบเทียบได้ ถ้าเห็นสมควรพนักงานอัยการมีอำนาจดังต่อไปนี้

(๑) สั่งให้พนักงานสอบสวนพยายามเปรียบเทียบคดีนั้น แทนการที่จะส่งผู้ต้องหาไปยังพนักงานอัยการ

(๒) เมื่อผู้ต้องหาถูกส่งมายังพนักงานอัยการแล้ว สั่งให้ส่งผู้ต้องหาพร้อมด้วยสำนวนกลับไปยังพนักงานสอบสวนให้พยายามเปรียบเทียบคดีนั้น หรือถ้าเห็นสมควรจะสั่งให้พนักงานสอบสวนอื่นที่มีอำนาจจัดการเปรียบเทียบให้ก็ได้

(2) In case of the opinion submitted is for a prosecution order: issue a prosecution order and prefer a charge against the alleged offender in Court; if he disagrees: issue a non-prosecution order.

In either case mentioned above, the Public Prosecutor has the power:

(a) To direct the inquiry official to make additional inquiry or to send him for examination any witness as is deemed expedient for the purpose of making further order;

(b) To decide whether the alleged offender should be set at liberty, granted provisional release, kept in custody or detained by the Court, as the case may be, and to take measures or make an order to that effect.

In the case of murder where a person is killed by an official alleged to be on account of carrying out his duty, or has died while being kept in custody by an official alleged to be on account of carrying out his duty, the prosecution or non-prosecution order may be given only by the Director-General of the Public Prosecution Department or the person in charge of his functions."

Section 144.- In case of the Public Prosecutor issues the prosecution order, if such offence is one to be settled, the Public Prosecutor, if it deemed expedient, shall be empowered as follows:

(1) To order the inquiry official to try and settle such case on behalf of sending the alleged offender to the Public Prosecutor;

(2) When the alleged offender has already been sent to the Public Prosecutor, and then such alleged offender is ordered to be sent back with the file to the inquiry official to try and settle the case, or, if it is deemed expedient, the other inquiry official to have the power shall be ordered to procure and settle.

มาตรา ๑๔๕ ในกรณีที่มีคำสั่งไม่ฟ้อง และคำสั่งนั้นไม่ใช่ของอธิบดีกรมอัยการ ถ้าในนครหลวงกรุงเทพธนบุรี ให้รีบส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมกับคำสั่งไปเสน่ออธิบดีกรมตำรวจ รองอธิบดีกรมตำรวจ หรือผู้ช่วยอธิบดีกรมตำรวจ ถ้าในจังหวัดอื่น ให้รีบส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมกับคำสั่งไปเสน่อผู้ว่าราชการจังหวัด แต่ทั้งนี้มิได้ตัดอำนาจพนักงานอัยการที่จะจัดการอย่างใดแก่ผู้ต้องหาตั้งบัญญัติไว้ในมาตรา ๑๔๓

ในกรณีที่อธิบดีกรมตำรวจ รองอธิบดีกรมตำรวจหรือผู้ช่วยอธิบดีกรมตำรวจในนครหลวงกรุงเทพธนบุรี หรือผู้ว่าราชการจังหวัดในจังหวัดอื่นแย้งคำสั่งของพนักงานอัยการ ให้ส่งสำนวนพร้อมกับความเห็นที่แย้งกันไปยังอธิบดีกรมอัยการเพื่อชี้ขาด แต่ถ้าคดีจะขาดอายุความหรือมีเหตุอย่างอื่นอันจำเป็นจะต้องรีบฟ้อง ก็ให้ฟ้องคดีนั้นตามความเห็นของอธิบดีกรมตำรวจ รองอธิบดีกรมตำรวจ ผู้ช่วยอธิบดีกรมตำรวจ หรือผู้ว่าราชการจังหวัดไปก่อน

บทบัญญัติในมาตรานี้ให้นำมาบังคับในการที่พนักงานอัยการจะอุทธรณ์ ฎีกา หรือถอนฟ้อง ถอนอุทธรณ์และถอนฎีกาโดยอนุโลม

มาตรา ๑๔๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๓
ประกาศ ณ วันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๕

"Section 145.- In case of there is an issue of a non-prosecution order other than that of the Director-General of the Public Prosecution Department, if it is in the Nakorn Luang Krungtep Dhonburi, the file of the inquiry together with the order shall forthwith be submitted to the Director-General, Deputy Director-General or Assistant Director-General of the Police Department. If it is in the other Changvad, the file of the inquiry together with the order shall forthwith be submitted to the Governor of such Changvad. However, in neither case the Public Prosecutor shall be debarred from dealing with the alleged offender as provided in Section 143.

In case of the Director-General, Deputy Director-General or Assistant Director-General of the Police Department or the Governor of the other Changvad disagrees with the order of the Public Prosecutor, the file together with conflicting opinions shall be sent to the Director-General of Public Prosecution Department for decision. But if the prescription for that case is nearing completion or there is the other reason by which it is necessary to expedite prosecution, the prosecution shall, in the meantime, be instituted in accordance with the opinion of the Director-General, Deputy Director-General or Assistant Director-General of the Police Department, or the Governor of Changvad.

The provisions of this Section shall be applied *mutatis mutandis* appeal, dika appeal, or the withdrawal of a charge or of the appeal or dika appeal by the Public Prosecutor."

"Section 145" amended by the Article 1 of the Decree (No. 333),
B.E. 2515 of the National Executive Council.

มาตรา ๑๔๖ ให้แจ้งคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีให้ผู้ต้องหาและผู้ร้องทุกข์ทราบ ถ้าผู้ต้องหาถูกควบคุมหรือขังอยู่ ให้จัดการปล่อยตัวไปหรือขอให้ศาลปล่อยแล้วแต่กรณี

“เมื่อพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องแล้ว ผู้เสียหายผู้ต้องหา หรือผู้มีส่วนได้เสียมีสิทธิร้องขอต่อพนักงานอัยการเพื่อขอทราบสรุปพยาน หลักฐานพร้อมความเห็นของพนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการในการสั่งคดี ทั้งนี้ ภายในกำหนดอายุความฟ้องร้อง”

มาตรา ๑๔๗ เมื่อมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีแล้ว ห้ามมิให้มีการสอบสวนเกี่ยวกับบุคคลนั้นในเรื่องเดียวกันนั้นอีก เว้นแต่จะได้พยานหลักฐานใหม่อันสำคัญแก่คดี ซึ่งน่าจะทำให้ศาลลงโทษผู้ต้องหา นั้นได้

หมวด ๒

การชันสูตรพลิกศพ

“มาตรา ๑๔๘ เมื่อปรากฏแน่ชัดหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าบุคคลใดตายโดยผิดธรรมชาติ หรือตายในระหว่างอยู่ในความควบคุมของเจ้าพนักงาน ให้มีการชันสูตรพลิกศพ เว้นแต่ตายโดยการประหารชีวิตตามกฎหมาย”

• มาตรา ๑๔๖ “วรรคสอง” เพิ่มโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๔๓

• มาตรา ๑๔๘ “วรรคแรก” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๙ มาตรา ๗

Section 146.- The alleged offender and the inquired person shall be notified to the final non-prosecution order, if the alleged offender is superintended or detained, such alleged offender shall be taken to set at liberty, or to ask the Court releasing oneself as the case may be.

“When the Public Prosecutor issue the absolute order not to implead, the injured person, alleged offender or interested person is entitled to make a request to the Public Prosecutor for knowing the synopsis of evidence with the opinion of inquiry official and Public Prosecutor in the case, but all these, within Period of Prescription of bringing an action.”

Section 147.- When there has been the final non-prosecution order, the inquiry dealing with such person in the same matter shall be prohibited to be re-inquired, unless there will be fresh evidence material to the case which will likely lead to the conviction of the alleged offender.

CHAPTER II

POST MORTEM INQUEST

“Section 148.- Whenever it is definitely evident or there is reasonable ground to suspect that any person has died an unnatural death or has died while being kept in custody by the official, an inquest shall be held, except in case of execution according to law.”

• “The first Paragraph” of Section 146”, added by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No.22), B.E.2547, Section 43.

• “The first Paragraph” of Section 148 amended by Section 7 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 6), B.E. 2499.

การตายโดยผิดธรรมชาตินั้น คือ

- (๑) ฆ่าตัวตาย
- (๒) ถูกผู้อื่นทำให้ตาย
- (๓) ถูกสัตว์ทำร้ายตาย
- (๔) ตายโดยอุบัติเหตุ
- (๕) ตายโดยยังมีปรากฏเหตุ

มาตรา ๑๔๙ ความตายผิดธรรมชาติเกิดขึ้น ณ ที่ใด ให้เป็นหน้าที่ของสามีภริยา ญาติ มิตรสหายหรือผู้ปกครองของผู้ตายที่รู้เรื่อง การตายเช่นนั้นจัดการดังต่อไปนี้

- (๑) เก็บศพไว้ ณ ที่ซึ่งพบนั้นเองเพียงเท่าที่จะทำได้
 - (๒) ไปแจ้งความแก่พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจโดยเร็วที่สุด
- หน้าที่ดังกล่าวในวรรคต้นนั้นมีตลอดถึงผู้อื่น ซึ่งได้พบศพในที่ซึ่งไม่มีสามีภริยา ญาติ มิตรสหายหรือผู้ปกครองของผู้ตายอยู่ในที่นั้นด้วย

“ผู้ใดละเลยไม่กระทำหน้าที่ดังบัญญัติไว้ในมาตรานี้ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท”

“มาตรา ๑๕๐ ในกรณีที่จะต้องมีการชันสูตรพลิกศพ ให้พนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ที่ศพนั้นอยู่กับแพทย์ทางนิติเวชศาสตร์ซึ่งได้รับวุฒิมิตร

• มาตรา ๑๔๙ “วรรคสาม” แก้ไขโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม
ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๑) พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓

• “มาตรา ๑๕๐” แก้ไขโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา
(ฉบับที่ ๒๑) พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔

Unnatural deaths are as follows:

- (1) Suicide;
- (2) Death by the act of another person;
- (3) Death caused by an animal;
- (4) Death by accident;
- (5) Death from a cause not yet known.

Section 149.- Wherever an unnatural death occurs, it shall be the duty of the spouse, relative, friend or guardian of the deceased having knowledge of such death to act as follows:

(1) Keep the corpse as far as possible at the very place where it has been discovered;

(2) Notify an administrative or police official as quickly as possible. Such duties as specified in the foregoing paragraph extend to other persons who discover the corpse in the place where neither the spouse, relative, friend nor guardian of the deceased is present.

“Whoever neglects such duties as provided in this Section shall be punished with fine not exceeding one thousand baths.”

“Section 150.- In case of a post-mortem inquest shall be held, the inquiry official of the locality where the corpse is and the physician specialized in forensic medicine who has received a certificate or a letter of approval from the Medical Council shall make

• “The third paragraph” of Section 149 amended by Section 3 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 21), B.E. 2542.

• “Section 150” amended by Section 4 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 21), B.E. 2542.

หรือได้รับหนังสืออนุมัติจากแพทยสภา ทำการชันสูตรพลิกศพโดยเร็ว ถ้าแพทย์ทางนิติเวชศาสตร์ดังกล่าวไม่มีหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้แพทย์ประจำโรงพยาบาลของรัฐปฏิบัติหน้าที่ ถ้าแพทย์ประจำโรงพยาบาลของรัฐไม่มีหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้แพทย์ประจำสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดปฏิบัติหน้าที่ ถ้าแพทย์ประจำสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดไม่มีหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้แพทย์ประจำโรงพยาบาลของเอกชนหรือแพทย์ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมที่ขึ้นทะเบียนเป็นแพทย์อาสาสมัครตามระเบียบของกระทรวงสาธารณสุขปฏิบัติหน้าที่ และในการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว ให้แพทย์ประจำโรงพยาบาลของเอกชนหรือแพทย์ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมผู้นั้น เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา ทั้งนี้ให้พนักงานสอบสวนและแพทย์ดังกล่าวทำบันทึกรายละเอียดแห่งการชันสูตรพลิกศพทันที และให้แพทย์ดังกล่าวทำรายงานแนบท้ายบันทึกรายละเอียดแห่งการชันสูตรพลิกศพด้วยภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับความแจ้งเรื่อง ถ้ามีความจำเป็นให้ขยายระยะเวลาออกไปได้ไม่เกินสองครั้ง ครั้งละไม่เกินสามสิบวัน แต่ต้องบันทึกเหตุผลและความจำเป็นในการขยายระยะเวลาทุกครั้งไว้ในสำนวนชันสูตรพลิกศพ รายงานดังกล่าวให้ถือเป็นส่วนหนึ่งของสำนวนชันสูตรพลิกศพ และในกรณีที่ความตายมิได้เป็นผลแห่งการกระทำผิดอาญา ให้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนชันสูตรพลิกศพไปยังพนักงานอัยการเมื่อเสร็จสิ้นการชันสูตรพลิกศพโดยเร็วและให้พนักงานอัยการดำเนินการต่อไปตามมาตรา ๑๕๖

the inquest as soon as possible. If no physician specialized in forensic medicine exists, or he is unable to perform his duty, a physician attached to a public hospital shall perform it. If no physician attached to a public hospital exists, or he is unable to perform his duty, a physician attached to the Provincial Office of Public Health shall perform it. If no physician attached to the Provincial Office of Public Health exists, or he is unable to perform his duty, a physician attached to a private hospital or a physician practicing in medical treatment who has registered as a voluntary physician according to the Rule of the Ministry of Public Health shall perform it, and in performing such duty, such physician attached to a private hospital or physician practicing in medical treatment shall be an official under the Criminal Code, Such inquiry official and physician shall promptly make a note of all particulars of such inquest, and such physician shall also make a report annexed to the note within seven days from the date of receiving the notice. If there are arises necessity, the period of time may be extended not more than twice for the period not exceeding thirty days each, but the grounds for the extension of time and the necessity thereof have to be written down in the file of inquest. Such report shall be deemed to be a part of the file of inquest. And, in case of death is not the result of an offence, the inquiry official shall send the file of inquest to the Public Prosecutor upon the completion of the inquest as quickly as possible and the Public Prosecutor shall further proceed according to Section 156.

ให้เป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวนแจ้งแก่ผู้มีหน้าที่ไปทำการชันสูตรพลิกศพทราบ และก่อนการชันสูตรพลิกศพ ให้พนักงานสอบสวนแจ้งให้สามี ภริยา ผู้บุพการี ผู้สืบสันดาน ผู้แทนโดยชอบธรรม ผู้อนุบาล หรือญาติของผู้ตายอย่างน้อยหนึ่งคนทราบเท่าที่จะทำได้

ในกรณีที่มีความตายเกิดขึ้นโดยการกระทำของเจ้าพนักงานซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ หรือตายในระหว่างอยู่ในความควบคุมของเจ้าพนักงานซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ ให้พนักงานอัยการและพนักงานฝ่ายปกครองตำแหน่งตั้งแต่ระดับปลัดอำเภอหรือเทียบเท่าขึ้นไปแห่งท้องที่ที่ศพนั้นอยู่เป็นผู้ชันสูตรพลิกศพร่วมกับพนักงานสอบสวนและแพทย์ตามวรรคหนึ่ง และให้นำบทบัญญัติในวรรคสองมาใช้บังคับ

“เมื่อได้มีการชันสูตรพลิกศพตามวรรคสามแล้ว ให้พนักงานสอบสวนแจ้งให้พนักงานอัยการเข้าร่วมกับพนักงานสอบสวนทำสำนวนชันสูตรพลิกศพให้เสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง ถ้ามีความจำเป็นให้ขยายระยะเวลาออกไปได้ไม่เกินสองครั้ง ครั้งละไม่เกินสามสิบวันแต่ต้องบันทึกเหตุผลและความจำเป็นในการขยายระยะเวลาทุกครั้งไว้ในสำนวนชันสูตรพลิกศพ”

มาตรา ๑๕๐ “วรรคสี่” แก้ไขโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา
(ฉบับที่ ๒๗) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔

It shall be the duty of the inquiry official to notify those person who have the duty to hold the inquest, and before the inquest, the inquiry official shall inform each of the husband, wife, ascendant, descendant, legal representative or custodian of the deceased as may be possible.

In case of death caused by the act of an official alleged to be on account of carrying out his duty, or a person has died whilst being kept in custody by an official alleged to be on account of carrying out of his duty, the Public Prosecutor and the administrative official who has the rank of the Palad Amphur (the Deputy District Officer) or its equivalent upwards of the locality where such corpse is, shall hold the inquest together with the inquiry official and physician according to the first paragraph, and the provision of the second paragraph shall be applied.

“After the inquest has been held according to the third paragraph, an inquiring officer shall give notification to a public prosecutor to joint him for finishing the file of inquest within thirty days from the date of knowing the matter. If there arises necessity, the period of time may be extended not more than twice for the period not exceeding thirty days each, but the grounds for the extensions of time and the necessity thereof have to be written down in the file of inquest.”

“The fourth paragraph of Section 150” amended by Section 4 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 27), B.E. 2551.

เมื่อได้รับสำนวนชั้นสูตรพลิกศพแล้ว ให้พนักงานอัยการทำการคำร้องขอต่อศาลชั้นต้นแห่งท้องที่ที่ศพนั้นอยู่ เพื่อให้ศาลทำการไต่สวนและทำการคำสั่งแสดงว่าผู้ตายคือใคร ตายที่ไหน เมื่อใด และถึงเหตุและพฤติการณ์ที่ตาย ถ้าตายโดยคนทำร้ายให้กล่าวว่าเป็นผู้กระทำร้ายเท่าที่จะทราบได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับสำนวน ถ้ามีความจำเป็น ให้ขยายระยะเวลาออกไปได้ไม่เกินสองครั้ง ครั้งละไม่เกินสามสิบวัน แต่ต้องบันทึกเหตุผลและความจำเป็นในการขยายระยะเวลาทุกครั้งไว้ในสำนวนชั้นสูตรพลิกศพ

ในการปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง วรรคสาม วรรคสี่ และวรรคห้า ให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานอัยการ

ในการไต่สวนตามวรรคห้า ให้ศาลปิดประกาศแจ้งกำหนดวันที่จะทำการไต่สวนไว้ที่ศาล และให้พนักงานอัยการยื่นคำร้องต่อศาลขอให้ศาลส่งสำเนาคำร้องและแจ้งกำหนดวันนัดไต่สวนให้สามี ภริยา ผู้บุพการี ผู้สืบสันดาน ผู้แทนโดยชอบธรรม ผู้อนุบาล หรือญาติของผู้ตายตามลำดับอย่างน้อยหนึ่งคนเท่าที่จะทำได้ทราบก่อนวันนัดไต่สวนไม่น้อยกว่าสิบห้าวันและให้พนักงานอัยการนำพยานหลักฐานทั้งปวงที่แสดงถึงการตายมาสืบ

เมื่อศาลได้ปิดประกาศแจ้งกำหนดวันที่จะทำการไต่สวนแล้ว และก่อนการไต่สวนเสร็จสิ้น สามี ภริยา ผู้บุพการี ผู้สืบสันดาน ผู้แทนโดยชอบธรรม ผู้อนุบาล หรือญาติของผู้ตายมีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลขอเข้ามาซักถามพยานที่พนักงานอัยการนำสืบและนำสืบพยานหลักฐานอื่นได้ด้วย เพื่อการนี้ สามี ภริยา ผู้บุพการี ผู้สืบสันดาน ผู้แทนโดยชอบ

Where having received the file of inquest, the Public Prosecutor shall apply by motion to the Court of First Instance of the locality where such corpse is for an examination and order as to who the deceased was, the place, time, cause and circumstances of such death, if death was caused by the act of any person, it shall be stated, as far as it could be ascertained, who was the alleged offender, within thirty days from the date of receiving the file. If there are arises necessity, the period of time may be extended not more than twice for the period not exceeding thirty days each, but the grounds for the extensions of time and the necessity thereof have to be written down in the file of inquest.

In performing the duties according to the first, third, forth and fifth paragraph, the inquiry official shall perform in pursuance of the order of the Public Prosecutor.

In the examination according to the fifth paragraph, the Court shall post up a notice fixing the date on which the examination will be held at the Courthouse, and the Public Prosecutor shall apply by motion to the Court to send a copy of the motion and inform the date of examination to each of the husband, wife, ascendant, descendant, legal representative or custodian of the deceased, at least one person respectively as may be possible, not less than fifteen days before the date of examination, and the Public Prosecutor shall adduce the evidence relating to death for the prosecution.

After the Court has posted up the notice fixing the date on which the examination will be held, and before the completion of such examination, the husband, wife, ascendant, descendant, legal representative or custodian of the deceased is entitled to apply by motion to the Court for examining the witnesses adduced by the Public Prosecutor and adducing other witnesses. For this purpose, the husband, wife, ascendant, descendant, legal representative or

ธรรม ผู้อนุบาล หรือญาติของผู้ตายมีสิทธิแต่งตั้งทนายความดำเนินการแทนได้ หากไม่มีทนายความที่ได้รับการแต่งตั้งจากบุคคลดังกล่าวเข้ามาในคดี ให้ศาลตั้งทนายความขึ้นเพื่อทำหน้าที่ทนายความฝ่ายญาติผู้ตาย

เมื่อศาลเห็นสมควรเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม ศาลจะเรียกพยานที่น่าสืบมาแล้วมาสืบเพิ่มเติมหรือเรียกพยานหลักฐานอื่นมาสืบก็ได้ และศาลอาจขอให้ผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญมาให้ความเห็นเพื่อประกอบการไต่สวนและทำคำสั่ง แต่ทั้งนี้ ไม่ตัดสิทธิของผู้นำสืบพยานหลักฐานตามวรรคแปดที่จะขอให้เรียกผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญอื่นมาให้ความเห็นได้แย้งหรือเพิ่มเติมความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญดังกล่าว

คำสั่งของศาลตามมาตรานี้ให้ถึงที่สุด แต่ไม่กระทบ กระเทือนถึงสิทธิฟ้องร้อง และการพิจารณาพิพากษาคดีของศาล หากพนักงานอัยการหรือบุคคลอื่นได้ฟ้องหรือจะฟ้องคดีเกี่ยวกับการตายนั้น

เมื่อศาลได้มีคำสั่งแล้ว ให้ส่งสำนวนการไต่สวนของศาลไปยังพนักงานอัยการ เพื่อส่งแก่พนักงานสอบสวนดำเนินการต่อไป

แพทย์ตามวรรคหนึ่ง เจ้าพนักงานผู้ได้ทำการชันสูตรพลิกศพ และผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญที่ศาลขอให้มาให้ความเห็นตามมาตรานี้มีสิทธิได้รับค่าตอบแทน หรือค่าบวการ ค่าพาหนะเดินทางและค่าเช่าที่พัก ตามระเบียบที่กระทรวงยุติธรรมกำหนดโดยความเห็นชอบของกระทรวง การคลัง ส่วนทนายความที่ศาลตั้งตามมาตรา นี้ มีสิทธิได้รับเงินรางวัลและค่าใช้จ่ายเช่นเดียวกับทนายความที่ศาลตั้งตามมาตรา

๑๗๓"

custodian of the deceased is entitled to appoint a counsel to act their behalf. If no counsel appointed from those persons enters to the case, the Court shall appoint a counsel to act as the counsel of the relatives of the deceased.

When the Court deems expedient for the sake of justice, it may recall the witnesses for additional examination or require other witnesses to be examined, and it may ask a knowledgeable person or an expert to give an opinion into consideration of the Court for holding the examination and giving the order. However, in neither case the persons adducing evidence according to the eighth paragraph shall be debarred from applying to the Court to call other knowledgeable person or expert to give a dissenting or additional opinion to the opinion of such knowledgeable person or expert.

The order of the Court under this Section shall be final, but shall not prejudice the right to institute a prosecution and the trial and judgment of the Court if the Public Prosecutor or other persons has instituted or will institute the prosecution relating to such death.

After the Court has given the order, the file of examination of the Court shall be forwarded to the Public Prosecutor so as to be sent to the inquiry official for further proceedings.

The physician according to the first paragraph, the official having held the inquest and the knowledgeable person or expert having been invited by the Court to give the opinion under this Section shall have the right to receive allowances or fees, travelling and accommodation expenses in accordance with the Rule prescribed by the Ministry of Justice with the approval of the Ministry of Finance. The counsel appointed by the Court under this Section shall also have the right to compensation and expenses in the same manner as the counsel appointed by the Court under Section 173."

• "มาตรา ๑๕๐ ทวิ ผู้ใดกระทำการใด ๆ แก่ศพหรือสภาพแวดล้อมในบริเวณที่พบศพก่อนการชันสูตรพลิกศพเสร็จสิ้น ในประการที่น่าจะทำให้การชันสูตรพลิกศพหรือผลทางคดีเปลี่ยนแปลงไป เว้นแต่จำเป็นต้องกระทำเพื่อป้องกันอันตรายแก่อนามัยของประชาชนหรือเพื่อประโยชน์สาธารณะอย่างอื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสองปี หรือปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำโดยทุจริตหรือเพื่ออำพรางคดี ผู้กระทำต้องระวางโทษเป็นสองเท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น"

มาตรา ๑๕๑ ในเมื่อมีการจำเป็นเพื่อพบเหตุของการตาย เจ้าพนักงานผู้ทำการชันสูตรพลิกศพมีอำนาจสั่งให้ผ่าศพแล้วแยกธาตุส่วนใด หรือจะให้ส่งทั้งศพหรือบางส่วนไปยังแพทย์หรือพนักงานแยกธาตุของรัฐบาลก็ได้

มาตรา ๑๕๒ ให้แพทย์หรือพนักงานแยกธาตุของรัฐบาลปฏิบัติดังนี้

- (๑) ทำรายงานถึงสภาพของศพ หรือส่วนของศพตามที่พบเห็น หรือตามที่ปรากฏจากการตรวจพร้อมทั้งความเห็นในเรื่องนั้น
- (๒) แสดงเหตุที่ตายเท่าที่จะทำได้
- (๓) ลงวันเดือนปีและลายมือชื่อในรายงาน แล้วจัดการส่งไปยังเจ้าพนักงานผู้ทำการชันสูตรพลิกศพ

• "มาตรา ๑๕๐ ทวิ" บัญญัติเพิ่มเติมโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๑) พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕

• "Section 150 bis.- Whoever does any means to a corpse or a surrounding area where a corpse is found before the completion of post-mortem inquest in the manner likely to have the post mortem inquest or the result of the case changed unless it is necessary to protect public health or other public interests, shall be punished with imprisonment of six months to two years and fine of ten thousand to forty thousand baht, or both.

If the commission of the offence mentioned in the first paragraph is done dishonestly or in order to conceal the case, the alleged offender shall be punished double the punishment prescribed for such offence."

Section 151.- Whenever there is the necessity to find the cause of death, the official holding the post mortem inquest shall be able to have the power ordering the dissection of the corpse and then the analysis of any portion thereof, or send the corpse or any portion thereof to the Government medical officer or analyst.

Section 152.- The Government medical official or analyst shall perform as follows:

- (1) To report the condition of the corps or parts of the corps as seen or as appeared by inspection together with the opinion thereon;
- (2) To show the cause of death as far as possible;
- (3) To date and sign the report and then sent to the official holding the post mortem inquest.

• "Section 150 bis" added by Section 5 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 21), B.E. 2542.

มาตรา ๑๕๓ ถ้าศพฝังไว้แล้ว ให้ผู้ชันสูตรพลิกศพจัดให้ชุดศพขึ้นเพื่อตรวจดู เว้นแต่จะเห็นว่าไม่จำเป็นหรือจะเป็นอันตรายแก่อนามัยของประชาชน

มาตรา ๑๕๔ ให้ผู้ชันสูตรพลิกศพทำความเห็นเป็นหนังสือแสดงเหตุและพฤติการณ์ที่ตาย ผู้ตายคือใคร ตายที่ไหน เมื่อใด ถ้าตายโดยคนทำร้าย ให้กล่าวหาใครหรือสงสัยว่าใครเป็นผู้กระทำผิดเท่าที่จะทราบได้

มาตรา ๑๕๕ ให้นำบทบัญญัติในประมวลกฎหมายนี้อันว่าด้วยการสอบสวนมาใช้แก่การชันสูตรพลิกศพโดยอนุโลม

“ให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๗๒ ตี มาใช้บังคับโดยอนุโลมแก่การไต่สวนของศาลตามมาตรา ๑๕๐ ในคดีที่พยานเป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปี”

“มาตรา ๑๕๕/๑ การสอบสวนในกรณีที่มีความตายเกิดขึ้นโดยการกระทำของเจ้าพนักงานซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ หรือตายในระหว่างอยู่ในความควบคุมของเจ้าพนักงานซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ หรือในกรณีที่ผู้ตายถูกกล่าวหาว่าต่อสู้ขัดขวางเจ้าพนักงานซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ ให้พนักงานสอบสวนแจ้งให้พนักงานอัยการเข้าร่วมกับพนักงานสอบสวนในการทำสำนวนสอบสวน

มาตรา ๑๕๕ “วรรคสอง” เพิ่มโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๐) พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๗

มาตรา ๑๕๕/๑ เพิ่มโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๗) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕

Section 153.- If the corps to have been buried, the official holding the post mortem inquest shall manage to have corps lifted for being inspected, unless there will the opinion that it is unnecessary or dangerous to the public health.

Section 154.- The official holding the post mortem inquest shall make their opinions in writing to show the causes and circumstances of death, the deceased was anyone, died at which place and whenever, if to be died by the danger from person, it shall be stated that the offender was anyone, or suspected that the anyone was the offender as for as to be known.

Section 155.- The provisions of this Code dealing with the inquiry shall be exercised to the official holding the post mortem inquest *mutatis mutandis*.

“The provision of Section 172 ter shall be applied to the examination of the Court in the case that has a witness to be a child not yet over eighteen years of age *mutatis mutandis*.”

Section 155/1.- Inquiry in case of the death caused by the act of an officer alleged to be on account of carrying out his duty, or in case of the dead person is accused of fighting or hindering the officer alleged to be on account of carrying out his duty, an inquiring officer shall give notification to a public prosecutor to join an inquiring officer in producing a file of Inquiry.

“The second paragraph” of Section 155 added by Section 7 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 20), B.E. 2542.

“Section 155/1” added by Section 5 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 27), B.E. 2551.

การทำสำนวนสอบสวนตามวรรคหนึ่ง ให้พนักงานสอบสวนเป็นผู้รับผิดชอบโดยพนักงานอัยการอาจให้คำแนะนำ ตรวจสอบพยานหลักฐาน ถามปากคำ หรือสั่งให้ถามปากคำบุคคลที่เกี่ยวข้องได้ตั้งแต่เริ่มการทำสำนวนสอบสวนนับแต่โอกาสแรกเท่าที่จะพึงกระทำได้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

ในกรณีจำเป็นเร่งด่วนและมีเหตุอันควรไม่อาจรอพนักงานอัยการเข้าร่วมในการทำสำนวนสอบสวน ให้พนักงานสอบสวนทำสำนวนต่อไปได้ แต่ต้องบันทึกเหตุที่ไม่อาจรอพนักงานอัยการไว้ในสำนวนและถือว่าเป็นการทำสำนวนสอบสวนที่ชอบด้วยกฎหมาย”

มาตรา ๑๕๖ ให้ส่งสำนวนชั้นสูตรพลิกศพในกรณีที่มีความตายมิได้เป็นผลแห่งการกระทำผิดอาญาไปยังข้าหลวงประจำจังหวัด

An inquiry officer shall be responsible for producing the file of inquiry according to the first paragraph, a public prosecutor may give advice, examine the evidence, make oral examination or order to make oral examination of concerning person from the beginning of producing a file of inquiry since the first chance as it is possible to do, all this is under the rule and method prescribed in the ministerial regulation.

In case of necessity, urgency and having a reasonable cause and inability of waiting for a public prosecutor to join producing a file of inquiry, an inquiring officer shall be able to proceed with producing a file of inquiry, but the cause of inability to wait for a public prosecutor must be note in the file and it is deemed as a legal file of inquiry.”

Section 156.- The file of the post mortem inquest of the death, which is not result of commission of criminal offence, shall be sent to Commissioner of Province.

ภาค ๓
วิธีพิจารณาในศาลชั้นต้น

ลักษณะ ๑

ฟ้องคดีอาญาและไต่สวนมูลฟ้อง

มาตรา ๑๕๗ การฟ้องคดีอาญาให้ยื่นฟ้องต่อศาลใดศาลหนึ่งที่มีอำนาจตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้หรือกฎหมายอื่น

มาตรา ๑๕๘ ฟ้องต้องทำเป็นหนังสือ และมี

- (๑) ชื่อศาลและวันเดือนปี
- (๒) คดีระหว่างผู้ใดโจทก์ผู้ใดจำเลย และฐานความผิด
- (๓) ตำแหน่งพนักงานอัยการผู้เป็นโจทก์ ถ้าราษฎรเป็นโจทก์ให้ใส่ชื่อตัว นามสกุล อายุ ที่อยู่ ชาติและบังคับ
- (๔) ชื่อตัว นามสกุล ที่อยู่ ชาติและบังคับของจำเลย
- (๕) การกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำความผิด ข้อเท็จจริงและรายละเอียดที่เกี่ยวกับเวลาและสถานที่ซึ่งเกิดการกระทำนั้น ๆ อีกทั้งบุคคลหรือสิ่งของที่เกี่ยวข้องด้วยพอสมควรเท่าที่จะให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดี

ในคดีหมิ่นประมาท ถ้อยคำพูด หนังสือ ภาพขีดเขียนหรือสิ่งอื่นอันเกี่ยวกับข้อหมิ่นประมาท ให้กล่าวไว้โดยบริบูรณ์หรือติดมาท้ายฟ้อง

DIVISION III
PROCEDURE IN THE COURTS
OF FIRST INSTANCE

TITLE I

ENTRY OF CHARGE AND PRELIMINARY EXAMINATION

Section 157.- Prosecution of criminal cases shall be preferred a charge before any of the Courts competent according to the provisions of this Code or the other laws.

Section 158.- A charge must be made in writing and contain:

- (1) The name of the Court and date;
- (2) The names of the parties in the case and the offence charged;
- (3) The official position of the Public Prosecutor or, in case of private prosecution, the name, surname, age, place of residence, nationality and protection;
- (4) The name, surname, place of residence, nationality and protection of the accused;
- (5) All the acts alleged to have been committed by the accused, all the facts and particulars regarding the time and place of such acts, and the persons or articles concerned which are reasonably sufficient to give the accused a clear understanding of the charge;

In a charge for defamation, the words, writings, sketches or other matters pertaining to the alleged defamation shall be fully stated or attached to the charge;

(๖) อ้างมาตราในกฎหมายซึ่งบัญญัติว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นความผิด

(๗) ลายมือชื่อโจทก์ ผู้เรียง ผู้เขียนหรือพิมพ์ฟ้อง

มาตรา ๑๕๙ ถ้าจำเลยเคยต้องคำพิพากษาให้ลงโทษเพราะได้กระทำความผิดมาแล้ว เมื่อโจทก์ต้องการให้เพิ่มโทษจำเลยฐานไม่เช็ดหลาบ ให้กล่าวมาในฟ้อง

ถ้ามิได้ขอเพิ่มโทษมาในฟ้อง ก่อนมีคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์จะยื่นคำร้องขอเพิ่มเติมฟ้อง เมื่อศาลเห็นสมควรจะอนุญาตก็ได้

มาตรา ๑๖๐ ความผิดหลายกระทงจะรวมในฟ้องเดียวกันก็ได้ แต่ให้แยกกระทงเรียงเป็นลำดับกันไป

ความผิดแต่ละกระทงจะถือว่าเป็นข้อหาแยกจากข้อหาอื่นก็ได้ ถ้าศาลเห็นสมควรจะสั่งให้แยกสำนวนพิจารณาความผิดกระทงใดหรือหลายกระทงต่างหาก และจะสั่งเช่นนี้ก่อนพิจารณาหรือในระหว่างพิจารณาก็ได้

มาตรา ๑๖๑ ถ้าฟ้องไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ให้ศาลสั่งโจทก์แก้ฟ้องให้ถูกต้อง หรือยกฟ้องหรือไม่ประทับฟ้อง

โจทก์มีอำนาจอุทธรณ์คำสั่งเช่นนั้นของศาล

(6) A reference to the Section of the law which enacts that such act constitutes an offence;

(7) The signature of the prosecutor, the drawer and the writer or typist of the charge.

Section 159.- If the accused has been previously convicted by the committed offence, when the prosecutor desires to the punishment to be increased to the accused on the condition of recidivist which shall be stated the charge.

If in the action, the increase of punishment is not asked for, before having the judgment of the Court of first Instance, the prosecutor will file the application of the charge to be increased and when the Court deems it expedient and will be able to grant such action.

Section 160.- The distinct offences will be able to be joined in the same action, but they shall be separated and stated in consecutive order.

Each count of offences will be able to deem as charges separated from the other charges. If the Court deeming expedient will order to separate the file of trying any count or several counts of offences, and the Court will be able to have such order before either before or during the trial.

Section 161.- If enforcing an action does not be lawless, the Court shall order the prosecutor to correct the charge or to dismiss a plaint or to refuse to accept the charge.

The prosecutor has the power to appeal against such order of the Court.

มาตรา ๑๖๒ ถ้าฟ้องถูกต้องตามกฎหมายแล้ว ให้ศาลจัดการสั่งต่อไปนี้

(๑) ในคดีราษฎรเป็นโจทก์ ให้ไต่สวนมูลฟ้อง แต่ถ้าคดีนั้น พนักงานอัยการได้ฟ้องจำเลยโดยข้อหาอย่างเดียวกันด้วยแล้ว ให้จัดการตามอนุมาตรา (๒)

(๒) ในคดีพนักงานอัยการเป็นโจทก์ ไม่จำเป็นต้องไต่สวนมูลฟ้อง แต่ถ้าเห็นสมควรจะสั่งให้ไต่สวนมูลฟ้องก่อนก็ได้

ในกรณีที่มีการไต่สวนมูลฟ้องดังกล่าวแล้ว ถ้าจำเลยให้การรับสารภาพ ให้ศาลประทับฟ้องไว้พิจารณา

มาตรา ๑๖๓ เมื่อมีเหตุอันควร โจทก์มีอำนาจยื่นคำร้องต่อศาลขอแก้หรือเพิ่มเติมฟ้องก่อนมีคำพิพากษาศาลชั้นต้น ถ้าศาลเห็นสมควรจะอนุญาตหรือจะสั่งให้ไต่สวนมูลฟ้องเสียก่อนก็ได้ เมื่ออนุญาตแล้วให้ส่งสำเนาแก้ฟ้องหรือฟ้องเพิ่มเติมแก่จำเลยเพื่อแก้ และศาลจะสั่งแยกสำนวนพิจารณาฟ้องเพิ่มเติมนั้นก็ได้

เมื่อมีเหตุอันควร จำเลยอาจยื่นคำร้องขอแก้หรือเพิ่มเติมคำให้การของเขาต่อศาลพิพากษา ถ้าศาลเห็นสมควรอนุญาต ก็ให้ส่งสำเนาแก้โจทก์

Section 162.- Where the charge is found to conform with the law, the Court shall act as follows:

(1) In the case where a private person is the prosecutor, the Court shall make a preliminary examination, but, if the Public Prosecutor has also instituted a criminal prosecution with the same charge, sub-section (2) shall apply;

(2) In the case entered by the Public Prosecutor, the Court need not hold a preliminary examination, but it may do so if it thinks fit.

In case of there is a preliminary examination as aforesaid, if the accused pleads guilty, the Court shall accept the charge for trial.

Section 163.- Where there is reasonable ground, the prosecutor may apply to the Court for leave to amend or supplement a charge before the judgment of the Court of First Instance is given. If the Court thinks fit, it may grant the application or order a preliminary examination to be held first. After the granting of the application, a copy of the amendment or supplement to the charge shall be served on the accused for a reply, and the Court may direct that the supplementary charge be tried separately.

Where there is reasonable ground, the accused may file an application to amend or supplement his plea before the Court gives judgment. If the Court thinks fit and grant the application, a copy thereof shall be served of the prosecutor.

มาตรา ๑๖๔ คำร้องขอแก้หรือเพิ่มเติมฟ้องนั้น ถ้าจะทำให้จำเลยเสียเปรียบในการต่อสู้คดี ห้ามมิให้ศาลอนุญาต แต่การแก้ฐานความผิดหรือรายละเอียดซึ่งต้องแถลงในฟ้องก็ดี การเพิ่มเติมฐานความผิดหรือรายละเอียดซึ่งมิได้กล่าวไว้ก็ดี ไม่ว่าจะทำเช่นนี้ในระยะเวลาว่างพิจารณาในศาลชั้นต้น มิให้ถือว่าทำให้จำเลยเสียเปรียบ เว้นแต่จำเลยได้หลงต่อสู้ในข้อที่ผิดหรือที่มิได้กล่าวไว้แล้ว

• "มาตรา ๑๖๕ ในคดีซึ่งพนักงานอัยการเป็นโจทก์ ในวันไต่สวนมูลฟ้อง ให้จำเลยมาหรือคุมตัวมาศาล ให้ศาลส่งสำเนาฟ้องแก่จำเลยรายตัวไป เมื่อศาลเชื่อว่าเป็นจำเลยจริงแล้ว ให้อ่านและอธิบายฟ้องให้ฟัง และถามว่าได้กระทำความผิดจริงหรือไม่ จะให้การต่อสู้อย่างไรบ้าง คำให้การของจำเลยให้จดไว้ ถ้าจำเลยไม่ยอมให้การ ก็ให้ศาลจกรายงานไว้ และดำเนินการต่อไป

จำเลยไม่มีอำนาจนำพยานมาสืบในชั้นไต่สวนมูลฟ้อง แต่ทั้งนี้ไม่เป็นการตัดสิทธิในการที่จำเลยจะมีทนายมาช่วยเหลือ

• "มาตรา ๑๖๕" แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๔๙๙ มาตรา ๙

Section 164.- The application to amend or supplement a charge, if it would prejudice the defence of the accused, shall not be granted by the Court; but neither the correction of the mistake made in specifying the offence or the particulars required to be stated in the charge, nor the addition as regards the offence or the particulars which have not been specified or stated, shall be considered, at any stage of the trial in the Court of First Instance, as prejudicial to the defence of the accused, unless the accused has been actually missed by the error or omission.

• "Section 165.- In the case where the charge is entered by the Public Prosecutor, the accused shall, on the day fixed for holding the preliminary examination, appear or be brought before the Court. The Court shall serve a copy of the charge on each of the accused; and, after the Court has been satisfied as to the identity of the accused, the charge shall be read out and explained to him, and he shall then be asked whether or not he has committed the offence and whether he wishes to make any statement in defence. The statement made by the accused shall be written down. If the accused refuses to make any statement, this shall be written down in a memorandum and the preliminary examination shall then proceed.

The accused is not entitled to adduce evidence in the course of the preliminary examination, but this shall not debar him from having the assistance of a counsel.

• "Section 165" revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No.6) B.E. 2499, Section 9.

ในคดีราษฎรเป็นโจทก์ ศาลมีอำนาจไต่สวนมูลฟ้องลับหลังจำเลย ให้ศาลส่งสำเนาฟ้องแก่จำเลยรายตัวไป กับแจ้งวันนัดไต่สวนให้จำเลยทราบ จำเลยจะมาฟังการไต่สวนมูลฟ้อง โดยตั้งทนายให้ซักค้านพยานโจทก์ด้วยหรือไม่ก็ได้ หรือจำเลยจะไม่มาแต่ตั้งทนายมาซักค้านพยานโจทก์ก็ได้ ห้ามมิให้ศาลถามคำให้การจำเลย และก่อนที่ศาลประทับฟ้องมิให้ถือว่าจำเลยอยู่ในฐานะเช่นนั้น"

มาตรา ๑๖๖ ถ้าโจทก์ไม่มาตามกำหนดนัด ให้ศาลยกฟ้องเสีย แต่ถ้าศาลเห็นว่าเหตุสมควรจึงมาไม่ได้ จะสั่งเลื่อนคดีไปก็ได้

คดีที่ศาลไต่ยกฟ้องดังกล่าวแล้ว ถ้าโจทก์มาร้องภายในสิบห้าวัน นับแต่วันศาลยกฟ้องนั้น โดยแสดงให้ศาลเห็นได้ว่ามีเหตุสมควรจึงมาไม่ได้ ก็ให้ศาลยกคดีนั้นขึ้นไต่สวนมูลฟ้องใหม่

ในคดีที่ศาลยกฟ้องดังกล่าวแล้ว จะฟ้องจำเลยในเรื่องเดียวกันนั้นอีกไม่ได้ แต่ถ้าศาลยกฟ้องเช่นนี้ในคดีซึ่งราษฎรเท่านั้นเป็นโจทก์ ไม่ตัดอำนาจพนักงานอัยการฟ้องคดีนั้นอีก เว้นแต่จะเป็นคดีความผิดต่อส่วนตัว

มาตรา ๑๖๗ ถ้าปรากฏว่าคดีมีมูล ให้ศาลประทับฟ้องไว้พิจารณาต่อไปเฉพาะกระธงที่มีมูล ถ้าคดีไม่มีมูล ให้พิพากษายกฟ้อง

In the case where the charge is entered by a private prosecutor, the Court has the power to hold the preliminary examination in the absence of the accused; the Court shall serve on each accused a copy of the charge and notify him of the date fixed for the preliminary examination. The accused may attend the examination with or without a counsel to cross-examine the witnesses for the prosecution. If he will not attend, he may appoint a counsel to cross-examine the witnesses for the prosecution. The accused shall not be asked by the Court to make a statement, and, before acceptance of the charge, the accused shall not be treated as such."

Section 166.- If the prosecutor does not appear at the time fixed for the hearing, the charge shall be dismissed, but, if the Court is of opinion that there are reasonable grounds for his non-appearance, it may order the adjournment of the case.

In the case where the Court dismisses the charge as aforesaid, if the prosecutor, within fifteen days from the date of such dismissal, applies to the Court by showing reasonable grounds for his non-appearance, the Court shall resume the preliminary examination of the case.

In the case where the Court dismisses the charge as aforesaid, the accused shall not be again liable to prosecution on the same charge, but, if the Court orders such dismissal in a case where only a private person is the prosecutor, it shall not debar the Public Prosecutor from the right to re-enter the charge; unless the case is of a compoundable nature.

Section 167.- If it appears that there is a prima facie case, the Court shall accept the charge only count of a prima facie case for the trial, if the case is not prima facie case, the lawsuit shall be dismissed.

มาตรา ๑๖๘ เมื่อศาลประทับฟ้องแล้ว ให้ส่งสำเนาฟ้องให้แก่จำเลยรายตัวไป เว้นแต่จำเลยจะได้รับสำเนาฟ้องไว้ก่อนแล้ว

มาตรา ๑๖๙ เมื่อศาลประทับฟ้องแล้ว แต่ยังไม่ได้นำตัวจำเลยมาให้ศาลออกหมายเรียกหรือหมายจับมาแล้วแต่ควรอย่างไรเพื่อพิจารณาต่อไป

มาตรา ๑๗๐ คำสั่งของศาลที่ให้คดีมีมูลย่อมเด็ดขาด แต่คำสั่งที่ว่าคดีไม่มีมูลนั้นโจทก์มีอำนาจอุทธรณ์ฎีกาได้ตามบทบัญญัติว่าด้วยลักษณะอุทธรณ์ฎีกา

ถ้าโจทก์ร้องขอศาลจะขังจำเลยไว้หรือปล่อยชั่วคราวระหว่างอุทธรณ์ฎีกาก็ได้

มาตรา ๑๗๑ ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยการสอบสวนและการพิจารณา เว้นแต่มาตรา ๑๗๕ มาบังคับแก่การไต่สวนมูลฟ้องโดยอนุโลม

• "ให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๓๓ ทวิ และมาตรา ๑๗๒ ตริ มาใช้บังคับโดยอนุโลมแก่การไต่สวนมูลฟ้องในคดีที่พยานเป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปี ทั้งในคดีที่ราษฎรเป็นโจทก์และในคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์"

• มาตรา ๑๗๑ "วรรคสอง" เพิ่มโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๐) พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๘

Section 168.- When the Court has accepted the charge, the copy thereof shall be sent for each of the accused, unless such accused has already taken a copy.

Section 169.- When the Court already accepted the charge, but the accused oneself has not been brought yet before the Court, the Court shall issue the summons or arrest-warrant to the accused, as is deemed expedient, for trial.

Section 170.- The order of the Court to the effect that there is a *prima facie* case is final, but the order to the effect that there is no *prima facie* case may be appealed or dika appealed against by the prosecutor in accordance with the provisions of this Code governing appeal and dika appeal.

Upon the application by the prosecutor, the Court may order the detention of the accused or grant him provisional release pending appeal or dika appeal.

Section 171.- The provisions governing inquiry and trial, except Section 175, shall be applied to preliminary examination *mutatis mutandis*.

• "The provisions of Section 133 bis and Section 172 ter shall be applied to preliminary examination in the case having a witness to be a child not yet over eighteen years of age in both cases where the charges are entered by the Public Prosecutor and a private prosecutor *mutatis mutandis*."

• "The second paragraph" of Section 171 added by Section 8 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 20), B.E. 2542.

ลักษณะ ๒ การพิจารณา

มาตรา ๑๗๒ การพิจารณาและสืบพยานในศาล ให้ทำโดยเปิดเผยต่อหน้าจำเลย เว้นแต่บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น

เมื่อโจทก์หรือทนายโจทก์และจำเลยมาอยู่ต่อหน้าศาลแล้ว และศาลเชื่อว่าเป็นจำเลยจริง ให้อ่านและอธิบายฟ้องให้จำเลยฟัง และถามว่าได้กระทำความผิดจริงหรือไม่ จะให้การต่อสู้อย่างไรบ้าง คำให้การของจำเลยให้จดไว้ ถ้าจำเลยไม่ยอมให้การ ก็ให้ศาลจดรายงานไว้และดำเนินการพิจารณาต่อไป

“ในการสืบพยาน เมื่อได้พิจารณาถึงเพศ อายุ สถานะ สุขภาพ อนามัย ภาวะแห่งจิตของพยานหรือความเกรงกลัวที่พยานมีต่อจำเลยแล้ว จะดำเนินการโดยไม่ให้พยานเผชิญหน้าโดยตรงกับจำเลยก็ได้ ซึ่งอาจกระทำโดยการใช้อุปกรณ์วงจรปิด สื่ออิเล็กทรอนิกส์ หรือวิธีอื่นตามที่กำหนดในข้อบังคับของประธานศาลฎีกา และจะให้สอบถามผ่านนักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ หรือบุคคลอื่นที่พยานไว้วางใจด้วยก็ได้

วรรคสาม วรรคสี่และวรรคห้าของมาตรา ๑๗๒ เพิ่มโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๘) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๐

TITLE II TRIAL

Section 172.- Unless otherwise provided, the trial and the taking of evidence shall be conducted in open Court and in the presence of the accused.

When the prosecutor or his counsel and the accused are before the Court, and, after the Court has been satisfied as to the identity of the accused, the charge shall be read out and explained to the accused and he shall then be asked whether or not he has committed the offence and what will be his defence. The statement made by the accused shall be written down. If he accused refuses to make a statement, this fact shall be written down in the memorandum and the trial shall then proceed.

“In the taking of evidence, where the consideration of sexuality, age, status, health and mental state of a witness or his afraidness to the accused person has been made, a procedure may be made without direct confronting of a witness and the accused person. This may be made by applying a closed circuit television, electronic media or the other way as prescribed in the rule of the chief justice and it may be inquired through a psychologist, a social worker or other person whom the witness has confidence in.

“The third, the fourth and the fifth paragraph of Section 172” added by Section 10 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 28), B.E. 2551.

ในการสืบพยาน ให้มีการบันทึกคำเบิกความพยานโดยใช้วิธีการบันทึกลงในวัสดุ ซึ่งสามารถถ่ายทอดออกเป็นภาพและเสียงซึ่งสามารถตรวจสอบถึงความถูกต้องของการบันทึกได้ และให้ศาลอุทธรณ์ศาลฎีกาใช้การบันทึกดังกล่าวประกอบการพิจารณาคดีด้วย ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในข้อบังคับของประธานศาลฎีกา

ข้อบังคับของประธานศาลฎีกาตามวรรคสามและวรรคสี่ เมื่อได้รับความเห็นชอบจากที่ประชุมใหญ่ของศาลฎีกาและประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้”

“มาตรา ๑๗๒ ทวิ ภายหลังจากที่ศาลได้ดำเนินการตามมาตรา ๑๗๒ วรรค ๒ แล้ว เมื่อศาลเห็นเป็นการสมควร เพื่อให้การดำเนินการพิจารณาเป็นไปโดยไม่ชักช้า ศาลมีอำนาจพิจารณาและสืบพยานลับหลังจำเลยได้ในกรณีดังต่อไปนี้

“(๑) ในคดีมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกินสิบปี จะมีโทษปรับด้วยหรือไม่ก็ตาม หรือในคดีมีโทษปรับสถานเดียว เมื่อจำเลยมีทนายและจำเลยได้รับอนุญาตจากศาลที่จะไม่มาฟังการพิจารณาและการสืบพยาน”

* “มาตรา ๑๗๒ ทวิ” เพิ่มโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๔๙๙ มาตรา ๑๐

มาตรา ๑๗๒ ทวิ “(๑)” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๑๕) พ.ศ. ๒๕๒๗ มาตรา ๕

In the taking of evidence, noting testimony shall be made by recording it in material which can be transmitted into a picture and sound by which the veracity of note can be verified and the Appeal Court and Dika Court shall use the said note for judicial proceedings, all this, under the regulation, method and condition prescribed in the rule of the chief justice.

The rule of the chief justice according to the third paragraph and the fourth paragraph shall be enforced after it has been approved by the general meeting of Dika Court and has been published in the government gazette.”

“Section 172 bis.- After the proceedings under Section 172, second paragraph, has been taken by the Court, and the Court deems expedient that the trial shall be proceeded without delay, it has the power to conduct the trial and the taking of evidence in the absence of the accused in the following cases:

“(1) In the case of offences punishable with imprisonment the maximum of which does not exceed ten years, irrespective of any punishment with fine is imposed or not, or in the case of offences punishable with fine only, the accused has a counsel and has been granted permission from the Court not to attend the trial and the taking of evidence;”

* “Section 172 bis” added by Section 10 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 6), B.E. 2499.

“Section 172 bis (1)” revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No.15), B.E. 2527, Section 5.

(๒) ในคดีที่มีจำเลยหลายคน ถ้าศาลพอใจตามคำแถลงของโจทก์ว่า การพิจารณาและการสืบพยานตามที่โจทก์ขอให้กระทำไม่เกี่ยวแก่จำเลยคนใด ศาลจะพิจารณาและสืบพยานลับหลังจำเลยคนนั้นก็ได้

(๓) ในคดีที่มีจำเลยหลายคน ถ้าศาลเห็นสมควรจะพิจารณาและสืบพยานจำเลยคนหนึ่ง ๆ ลับหลังจำเลยคนอื่นก็ได้

ในคดีที่ศาลพิจารณาและสืบพยานตาม (๒) หรือ (๓) ลับหลังจำเลยคนใด ไม่ว่ากรณีจะเป็นประการใด ห้ามมิให้ศาลรับฟังการพิจารณา และการสืบพยาน ที่กระทำลับหลังนั้นเป็นผลเสียหายแก่จำเลยคนนั้น”

• “มาตรา ๑๗๒ ตีริ เว้นแต่ในกรณีที่จำเลยอ้างตนเองเป็นพยานในการสืบพยานที่เป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปี ให้ศาลจัดให้พยานอยู่ในสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับเด็ก และศาลอาจปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

(๑) ศาลเป็นผู้ถามพยานเอง โดยแจ้งให้พยานนั้นทราบประเด็นและข้อเท็จจริงซึ่งต้องการสืบ แล้วให้พยานเบิกความในข้อนั้น ๆ หรือศาลจะถามผ่านนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ก็ได้

(๒) ให้คู่ความถาม ถ้ามค้าน หรือถามตึงผ่านนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์

• “มาตรา ๑๗๒ ตีริ” เพิ่มโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๐) พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙

(2) In the case of several accused persons, if the Court has been satisfied to the statement of the prosecutor that the trial and the taking of evidence applied by the prosecutor do not involve any accused, it may conduct the trial and the taking of evidence in the absence of such accused;

(3) In the case of several accused persons, the Court may, if it thinks fit, conduct the trial and the taking of evidence upon each accused in the absence of any other accused.

In the case where the Court has conducted the trial and the taking of evidence according to (2) or (3) in the absence of any accused, no Court shall, in any case whatever, be bound by the trial and the taking of evidence conducted in the absence of, and to be detrimental to, such accused.”

• “Section 172 ter.- Unless in case of where an accused person refers himself as a witness, In the taking of evidence in the case having a witness to be a child not yet over eighteen years of age, if the Court thinks fit after it has already arranged the witness to be in a suitable place for a child, the Court may then apply either as follows:

(1) Submit the witness to examination itself, that is to state the points in issue and the facts with regard to which the testimony of the witness is wanted and require him to give testimony with regard to such facts, or put any questions to the witness through a psychologist or social welfare worker;

(2) Allow the parties to proceed with the examination- in-chief, cross-examination and re-examination through a psychologist or social welfare worker.

• “Section 172 ter” added by the Section 9 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 20), B.E. 2542.

ในการเบิกความของพยานดังกล่าวตามวรรคหนึ่ง ให้มีการถ่ายทอดภาพและเสียงไปยังห้องพิจารณาดำวย และเป็นหน้าที่ของศาลที่จะต้องแจ้งให้นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ทราบ

ก่อนการสืบพยานตามวรรคหนึ่ง ถ้าศาลเห็นสมควรหรือถ้าพยานที่เป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปี หรือคู่ความฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งร้องขอโดยมีเหตุผลอันสมควรซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่าจะเป็นผลร้ายแก่เด็ก ถ้าไม่อนุญาตตามที่ร้องขอ ให้ศาลจัดให้มีการถ่ายทอดภาพและเสียงคำให้การของผู้เสียหายหรือพยานที่เป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปีที่ได้บันทึกไว้ในชั้นสอบสวนตามมาตรา ๑๓๓ ทวิ หรือชั้นไต่สวนมูลฟ้องตามมาตรา ๑๗๑ วรรคสอง ต่อหน้าคู่ความและในกรณีเช่นนี้ให้ถือสื่อภาพและเสียงคำให้การของพยานดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของคำเบิกความของพยานนั้นในชั้นพิจารณาของศาล โดยให้คู่ความถามพยานเพิ่มเติม ถามค้านหรือถามติงพยานได้ ทั้งนี้ เท่าที่จำเป็นและภายในขอบเขตที่ศาลเห็นสมควร

ในกรณีที่ไม่ได้ตัวพยานมาเบิกความตามวรรคหนึ่งเพราะมีเหตุจำเป็นอย่างยิ่งให้ศาลรับฟังสื่อภาพและเสียงคำให้การของพยานนั้นในชั้นสอบสวนตามมาตรา ๑๓๓ ทวิ หรือชั้นไต่สวนมูลฟ้องตามมาตรา ๑๗๑ วรรคสอง เสมือนหนึ่งเป็นคำเบิกความของพยานนั้นในชั้นพิจารณาของศาล และให้ศาลรับฟังประกอบพยานอื่นในการพิจารณาพิพากษาคดีได้"

In the testimony of witness according to the first paragraph, the Court may arrange to reproduce the image and voice through courtroom, and the psychologist or social welfare worker may be notified by the Court.

Before taking of evidence according to the first paragraph, if it thinks fit or if a child witness is not over eighteen years of age or any party requests with reasonable cause which is considered that it may be detrimental to a child if permission is not given as requested, the Court may arrange to reproduce before the parties the image and voice of an injured person or a witness who is a child not more than eighteen years of age having been recorded in the stage of inquiry under Section 133 bis or the stage of preliminary examination under Section 171 paragraph two, and it may, if it thinks fit, deem the preserved image and voice of the testimony as a part of his testimony in the stage of trial, by allowing the parties to proceed with more witness examination cross-examination or re-examination, all this must be made as it is necessary and within extent which the Court thinks fit.

In case of being unable to bring the witness to give testimony according to the first paragraph due to extremely necessary cause, the Court shall admit the preserved image and voice of his testimony in the stage of inquiry under Section 133 bis or the stage of preliminary examination under Section 171 paragraph two as if it is his testimony in the stage of trial of the Court, and the Court may admit it to accompany with other witnesses in the trial and judgement of the case."

• “มาตรา ๑๗๒ จัตวา” ให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๗๒ ดั้งเดิมมาใช้บังคับโดยอนุโลมแก่การสืบพยานนอกศาลในคดีที่พยานเป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปี”

• “มาตรา ๑๗๓ ในคดีที่มีอัตราโทษประหารชีวิต หรือในคดีที่จำเลยมีอายุไม่เกินสิบแปดปีในวันที่ถูกฟ้องต่อศาล ก่อนเริ่มพิจารณาให้ศาลถามจำเลยว่ามีทนายความหรือไม่ ถ้าไม่มีก็ให้ศาลตั้งทนายความให้”

ในคดีที่มีอัตราโทษจำคุก ก่อนเริ่มพิจารณาให้ศาลถามจำเลยว่ามีทนายความหรือไม่ ถ้าไม่มีและจำเลยต้องการทนายความ ก็ให้ศาลตั้งทนายความให้

ให้ศาลจ่ายเงินรางวัลและค่าใช้จ่ายแก่ทนายความที่ศาลตั้งตามมาตรา ๑๗๓ โดยคำนึงถึงสภาพแห่งคดี และสภาวะทางเศรษฐกิจ ทั้งนี้ ตามระเบียบที่คณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรมกำหนดโดยความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง”

• “มาตรา ๑๗๒ จัตวา” เพิ่มโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๐) พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙

• “มาตรา ๑๗๓” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๔๔

• “Section 172 quarter.- The provision of Section 172 ter shall be applied *mutatis mutandis* to the taking of evidence outside the Court in the case having a witness to be a child not yet over eighteen years of age.”

• “Section 173.- In the case of the rate of punishment of death, or in the case of accused aged not more than eighteen years on the date entered an action in Court, before beginning to take into the consideration, the Court shall ask the accused that there is lawyer or not, if there is not lawyer, the Court shall appoint the lawyer for one;

In the case of the rate of imprisonment, before beginning to take into the consideration, the Court shall ask the accused that there is the lawyer or not, if there is not lawyer, and the accused want the lawyer, the Court shall appoint the lawyer for one;

The Court shall pay the gratuity and expense to the lawyer as appointed by the Court under this Section by taking into consideration of case-condition and economic-condition, but all these, as rule designated by, but all these, as rule designated by Administrative Committee of Court of Justice with agreement of Ministry of Finance.”

• “Section 172 quarter” added by the Section 9 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 20), B.E. 2542.

• “Section 173” revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No.22), B.E. 2547, Section 44.

“มาตรา ๑๗๓/๑ เพื่อให้การพิจารณาเป็นไปด้วยความรวดเร็ว ต่อเนื่อง และเป็นธรรมในคดีที่จำเลยไม่ให้การหรือให้การปฏิเสธ เมื่อคู่ความฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งร้องขอหรือศาลเห็นสมควรศาลอาจกำหนดให้มีวันตรวจพยานหลักฐานก่อนกำหนดวันนัดสืบพยานก็ได้ โดยแจ้งให้คู่ความทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสิบสี่วัน

ก่อนวันตรวจพยานหลักฐานตามวรรคหนึ่งไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน ให้คู่ความยื่นบัญชีระบุพยานต่อศาลพร้อมสำเนาในจำนวนที่เพียงพอ เพื่อให้คู่ความฝ่ายอื่นรับไปจากเจ้าพนักงานศาลและถ้าคู่ความฝ่ายใดมีความจำนงจะยื่นบัญชีระบุพยานเพิ่มเติม ให้ยื่นต่อศาลก่อนการตรวจพยานหลักฐานเสร็จสิ้น

การยื่นบัญชีระบุพยานเพิ่มเติมเมื่อล่วงพ้นระยะเวลาตามวรรคสอง จะกระทำได้อีกเมื่อได้รับอนุญาตจากศาล เมื่อผู้ร้องขอแสดงเหตุอันสมควรว่าไม่สามารถทราบถึงพยาน หลักฐานนั้นหรือเป็นกรณีจำเป็นเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม หรือเพื่อให้โอกาสแก่จำเลยในการต่อสู้คดีอย่างเต็มที่

ถ้าพยานเอกสารหรือพยานวัตถุได้อยู่ในความครอบครองของบุคคลภายนอก ให้คู่ความที่ประสงค์จะอ้างอิงขอให้ศาลมีคำสั่งเรียกพยานเอกสารหรือพยานวัตถุดังกล่าวมาจากผู้ครอบครองโดยยื่นคำขอต่อศาลพร้อมกับการยื่นบัญชีระบุพยาน เพื่อให้ได้พยานเอกสารหรือพยานวัตถุนั้นมาก่อนวันตรวจพยานหลักฐานหรือวันที่ศาลกำหนด

• “มาตรา ๑๗๓/๑” เพิ่มโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๔๕

• “Section 173/1.- For the trial to go rapidly, consecutively and impartially in the case of accused not to make a statement or to make a negative statement, when any of parties makes a request or the Court deems suitable, the Court may designate the date for the evidence inspected before the date as designated for taking of evidence by notice of parties before not less than ten days;

Before the date of inspecting the evidence according to paragraph one not less than seven day, the parties shall file the list specifying the witness to the Court with copy in enough amount for other party receiving such copy from government official of Court, and any of parties to want to file the list specifying witness additionally shall file to the Court before inspecting evidence;

In case of filing the list specifying the witness additionally, in case of period of time according to paragraph 2 padded, will be made upon the Court gives leave. When requisitioner indicates the ground suitable that it is not able to know the evidence or it is necessity for the benefit of fair or for giving the time to accused in resistance of the case completely;

If any of documentary evidence or real evidence in third person's possess, the party to want to rally the Court issuing order the documentary evidence or real document as aforesaid from the possessor by filing a request to the Court with list specifying witness for taking the documentary evidence or real evidence before the date inspected evidence or the date designated by the Court;

• “Section 173/1” added by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No.22), B.E. 2547, Section 45.

"มาตรา ๑๗๓/๒ ในวันตรวจพยานหลักฐาน ให้คู่ความส่งพยาน เอกสารและพยานวัตถุที่ยังอยู่ในความครอบครองของตนต่อศาลเพื่อให้ คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งตรวจสอบ เว้นแต่ศาลจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่นอัน เนื่องจากสภาพและความจำเป็นแห่งพยานหลักฐานนั่นเอง หรือ พยานหลักฐานนั้นเป็นบันทึกคำให้การของพยาน หลังจากนั้นให้คู่ความ แต่ละฝ่ายแถลงแนวทางการเสนอพยานหลักฐานต่อศาล และให้ศาล สอบถามคู่ความถึงความเกี่ยวข้องกับประเด็นและความจำเป็น ที่ต้องสืบพยานหลักฐานที่อ้างอิงตลอดจนการยอมรับพยาน หลักฐานของ อีกฝ่ายหนึ่ง เสร็จแล้วให้ศาลกำหนดวันสืบพยาน และแจ้งให้คู่ความ ทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวันในกรณีที่โจทก์ไม่มาศาลในวันตรวจ พยานหลักฐาน ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๑๖๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ในกรณีจำเป็นเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม เมื่อศาล เห็นสมควรหรือคู่ความฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดร้องขอ ศาลจะมีคำสั่งให้สืบ พยานหลักฐานที่เกี่ยวกับประเด็นสำคัญในคดีไว้ล่วงหน้าก่อนถึงกำหนด วันนัดสืบพยานก็ได้"

มาตรา ๑๗๔ ก่อนนำพยานเข้าสืบ โจทก์มีอำนาจเปิดคดีเพื่อให้ ศาลทราบคดีโจทก์ คือแถลงถึงลักษณะของฟ้อง อีกทั้งพยานหลักฐานที่ จะนำสืบเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลย เสร็จแล้วให้โจทก์นำพยานเข้าสืบ

"มาตรา ๑๗๓/๒" เพิ่มโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๒)
พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๔๕

"Section 173/2.- In the date of inspecting the evidence, the parties shall send the documentary evidence and real evidence in one's possess to the Court for other party inspects, unless the Court will issue the order as otherwise on account of condition and necessity of such evidence or the evidence is note of plea of witness, after that each party makes a statement the way of offering the evidence to the Court, and the Court shall inquire the parties to relation with issue and necessity to take of evidence relied upon including the admission of other party's evidence, and then the Court shall designate the date taking of evidence, and notify parties before not less than seven days. In case of prosecutor does not appear to the Court in the date inspecting the evidence, the provision of Section 166 shall be forced *mutatis mutandis*;

In case of necessity, for the benefit of fair, when the Court deems suitably or any of parties make a request, the Court will issue order to take of evidence in respect of important issue in the case before the date as designated to take of evidence."

Section 174.- Before adducing evidence, the prosecutor is entitled to open the case for the purpose of stating to the Court the case for the prosecution, that is to say, by setting forth the nature of the charge and the evidence which he proposes to bring in order to prove the guilt of the accused. The Prosecutor shall then adduce the evidence for the prosecution.

"Section 173/2" added by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No.22), B.E. 2547, Section 45.

เมื่อสืบพยานโจทก์แล้ว จำเลยมีอำนาจเปิดคดีเพื่อให้ศาลทราบคดีจำเลย โดยแถลงข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายซึ่งตั้งใจอ้างอิง ทั้งแสดงพยานหลักฐานที่จะนำสืบ เสร็จแล้วให้จำเลยนำพยานเข้าสืบ

เมื่อสืบพยานจำเลยเสร็จแล้ว โจทก์และจำเลยมีอำนาจแถลงปิดคดีของตนด้วยปาก หรือหนังสือหรือทั้งสองอย่าง

ในระหว่างพิจารณา ถ้าศาลเห็นว่าไม่จำเป็นต้องสืบพยานหรือทำการอะไรอีก จะสั่งงดพยานหรือการนั้นเสียก็ได้

มาตรา ๑๗๕ เมื่อโจทก์สืบพยานเสร็จแล้ว ถ้าเห็นสมควรศาลมีอำนาจเรียกสำนวนการสอบสวนจากพนักงานอัยการมาเพื่อประกอบการวินิจฉัยได้

***มาตรา ๑๗๖** ในชั้นพิจารณา ถ้าจำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้อง ศาลจะพิพากษาโดยไม่สืบพยานหลักฐานต่อไปก็ได้ เว้นแต่คดีที่มีข้อหาในความผิดซึ่งจำเลยรับสารภาพนั้นกฎหมายกำหนดอัตราโทษอย่างต่ำไว้ให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปหรือโทษสถานหนักกว่านั้น ศาลต้องฟังพยานโจทก์จนกว่าจะพอใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริง

***มาตรา ๑๗๖** แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๑๑

After the witness for the prosecution has been taken, the accused is entitled to open the case for the purpose of stating to the Court the case for the defence, by setting forth the facts or provisions of law upon which he proposes to rely, and the evidence which he proposes to bring. The accused shall then adduce the witness for the defence.

After the witness for the defence has been taken, the prosecutor and the accused are entitled to close their respective cases either orally or in writing, or both.

In the course of the trial, if the Court is of opinion that it is not necessary to take further evidence or to carry out any further proceedings, it may issue an order dispensing with the taking of such evidence or the carrying out of such proceedings.

Section 175.- When the prosecutor has already taken evidence, if it is deemed expedient, the Court is empowered to demand the file of the inquiry from the Public Prosecutor for consideration of deciding such case.

***Section 176.-** In the trial of a case, if the accused pleads guilty to the charge, the Court may give judgment without taking any further evidence, provided that if the minimum punishment in the case where the accused pleads guilty to the charge is imprisonment from five years upwards or heavier, the Court must hear the witness for the prosecution until it is satisfied that the accused is guilty.

***Section 176** revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No.6), B.E. 2499, Section 11.

ในคดีที่มีจำเลยหลายคน และจำเลยบางคนรับสารภาพ เมื่อศาลเห็นสมควรจะสั่งจำหน่ายคดี สำหรับจำเลยที่ปฏิเสธเพื่อให้โจทก์ฟ้องจำเลยที่ปฏิเสธนั้น เป็นคดีใหม่ภายในเวลาที่ศาลกำหนดก็ได้"

มาตรา ๑๗๗ ศาลมีอำนาจสั่งให้พิจารณาเป็นการลับ เมื่อเห็นสมควรโดยพลการหรือโดยคำร้องขอของคู่ความฝ่ายใด แต่ต้องเพื่อประโยชน์แห่งความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือเพื่อป้องกันความลับอันเกี่ยวกับความปลอดภัยของประเทศมิให้ล่วงรู้ถึงประชาชน

มาตรา ๑๗๘ เมื่อมีการพิจารณาเป็นการลับ บุคคลเหล่านี้เท่านั้นมีสิทธิอยู่ในห้องพิจารณาได้ คือ

- (๑) โจทก์และทนาย
- (๒) จำเลยและทนาย
- (๓) ผู้ควบคุมตัวจำเลย
- (๔) พยานและผู้ชำนาญการพิเศษ
- (๕) ล่าม
- (๖) บุคคลผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้องและได้รับอนุญาตจากศาล
- (๗) พนักงานศาลและเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยแก่ศาล

แล้วแต่จะเห็นสมควร

มาตรา ๑๗๙ ภายใต้งบบังคับแห่งประมวลกฎหมายนี้หรือกฎหมายอื่น ศาลจะดำเนินการพิจารณาคดีไปจนเสร็จโดยไม่เลื่อนก็ได้

ถ้าพยานไม่มา หรือมีเหตุอื่นอันควรต้องเลื่อนการพิจารณา ก็ให้ศาลเลื่อนคดีไปตามที่เห็นสมควร

In the case of several accused, and only some accused have pleaded guilty to the charge, the Court may, if it thinks fit, dispose of the case for those who refuse guilty in order that the prosecutor may institute the prosecution against such accused as another case within the period fixed by the Court."

Section 177.- The Court may, of its own motion or on the application of either party, issue an order that the trial be held within closed doors, provided that it is in the interest of public order or good morals, or in order to prevent secrets concerning the security of the State from being disclosed to the public.

Section 178.- Where the trial is held within closed doors, only the following persons are entitled to be present in the Court room:

- (1) The prosecutor and his counsel;
- (2) The accused and his counsel;
- (3) The guard having charge of the accused;
- (4) Witnesses and experts;
- (5) The interpreter;
- (6) Interested persons with permission from the Court;
- (7) Officers of the Court and officials preserving order in Court, as the Court think fit.

Section 179.- Subject to the provisions of this Code or other laws, the Court may proceed with the trial without adjournment until the trial is over.

If the witnesses do not appear or there is any other reasonable ground for the adjournment of the trial, the Court shall adjourn the case as it thinks fit.

มาตรา ๑๘๐ ให้นำบทบัญญัติเรื่องรักษาความเรียบร้อยในศาล
ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาบังคับแก่การพิจารณาคดีอาญาโดยอนุโลม แต่ห้ามมิให้สั่งให้จำเลยออกจากห้องพิจารณ
เว้นแต่จำเลยขัดขวางการพิจารณา

มาตรา ๑๘๑ ให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๓๙ และ ๑๖๖ มา
บังคับแก่การพิจารณาโดยอนุโลม

Section 180.- The rules governing preservation of order in
Court as provided in the Civil Procedure Code shall be applied to
criminal cases *mutatis mutandis*, provided that the accused shall not
be ordered out of the Court room unless he obstructs the
proceedings.

Section 181.- The provisions of Section 139 and Section 166
shall be brought to be enforced for trial *mutatis mutandis*.

ลักษณะ ๓ คำพิพากษาและคำสั่ง

"มาตรา ๑๘๒ คดีที่อยู่ในระหว่างไต่สวนมูลฟ้องหรือพิจารณา
ถ้ามีคำร้องระหว่างพิจารณาขึ้นมา ให้ศาลสั่งตามที่เห็นควร เมื่อการ
พิจารณาเสร็จแล้ว ให้พิพากษาหรือสั่งตามรูปความ
ให้อ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งในศาลโดยเปิดเผยในวันเสร็จการ
พิจารณา หรือภายในเวลาสามวันนับแต่เสร็จคดี ถ้ามีเหตุอันสมควร
จะเลื่อนไปอ่านวันอื่นก็ได้ แต่ต้องจดรายงานเหตุนั้นไว้

"มาตรา ๑๘๒" แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา
(ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๔๙๙ มาตรา ๑๒

TITLE III JUDGMENTS AND ORDERS

"Section 182.- In the course of a preliminary examination or
trial, if there is any interlocutory motion, the Court shall give such
order as it thinks fit. After the trial is over, a judgment or order shall be
given in accordance with the merits of the case.

A judgment or order shall be read in open Court either on the
day the trial is over or within three days from such date. If there is
reasonable ground, the Court may postpone the reading to a later
date, but the ground for the postponement shall be written down in
the memorandum.

"Section 182" revised by the Act Amending the Criminal
Procedure Code (No.6), B.E. 2499, Section 12.

เมื่อศาลอ่านให้คู่ความฟังแล้ว ให้คู่ความลงลายมือชื่อไว้ ถ้าเป็นความผิดของโจทก์ที่ไม่มา จะอ่านโดยโจทก์ไม่อยู่ก็ได้ ในกรณีที่จำเลยไม่อยู่ โดยไม่มีเหตุสงสัยว่าจำเลยหลบหนีหรือจงใจไม่มาฟัง ก็ให้ศาลรอการอ่านไว้จนกว่าจำเลยจะมาศาล แต่ถ้ามีเหตุสงสัยว่าจำเลยหลบหนีหรือจงใจไม่มาฟังให้ศาลออกหมายจับจำเลย เมื่อได้ออกหมายจับแล้วไม่ได้ตัวจำเลยมาภายในหนึ่งเดือน นับแต่วันออกหมายจับ ก็ให้ศาลอ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งลับหลังจำเลยได้ และให้ถือว่าโจทก์หรือจำเลยแล้วแต่กรณีได้ฟังคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นแล้ว

ในกรณีที่คำพิพากษาหรือคำสั่งต้องเลื่อนอ่านไปโดยขาดจำเลยบางคน ถ้าจำเลยที่อยู่จะถูกปล่อย ให้ศาลมีอำนาจปล่อยชั่วคราวระหว่างรออ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้น"

มาตรา ๑๘๓ คำพิพากษา หรือคำสั่งหรือความเห็นแย้งต้องทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อผู้พิพากษาซึ่งนั่งพิจารณา ผู้พิพากษาใดที่นั่งพิจารณา ถ้าไม่เห็นพ้องด้วย มีอำนาจทำความเห็นแย้ง คำแย้งนี้ให้รวมเข้าสำนวนไว้

มาตรา ๑๘๔ ในการประชุมปรึกษาเพื่อมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้อธิบดีผู้พิพากษา ข้าหลวงยุติธรรม หัวหน้าผู้พิพากษาในศาลนั้นหรือเจ้าของสำนวนเป็นประธาน ถามผู้พิพากษาที่นั่งพิจารณาทีละคนให้ออกความเห็นทุกประเด็นที่จะวินิจฉัย ให้ประธานออกความเห็นสุดท้าย การวินิจฉัยให้ถือตามเสียงข้างมาก ถ้าในปัญหาใดมีความเห็นแย้งกันเป็นสองฝ่ายหรือเกินกว่าสองฝ่ายขึ้นไป จะหาเสียงข้างมากมิได้

When the Court has read the judgment or order to the parties, it shall require them to sign their names. If the prosecutor is not present through his own fault, the judgment or order may be read in his absence. In case of the accused is not present without reasonable ground to suspect that he will evade or intentionally not to attend the reading, the Court shall suspend the reading until the accused has appeared in Court. If there is reasonable ground to suspect that the accused will evade or intentionally not to attend the reading, the Court shall issue a warrant of arrest. However, if the accused cannot be procured within one month from the date of issue of a warrant of arrest. The Court shall read the judgment or order in the absence of the accused, and it shall be regarded that the prosecutor or accused, as the case may be, has attended the reading of such judgment or order.

In case of the reading of a judgment or order has to be postponed on account of the absence of some of the accused, if any of the accused present is to be acquitted, the Court may grant him provisional release pending the reading of such judgment or order."

Section 183.- A judgment, order or dissenting opinion shall be made in writing and signed by the judges who sat in the case. Any such judge disagreeing with the judgment or order may give a dissenting opinion which shall be attached to the file.

Section 184.- When consulting together in order to give judgment or order, the Chief Judge, the Commissioner of Justice, the Judge-in-Charge of the Court or the judge in charge of the case shall preside and ask in turn for the opinion of each of the judges who sat in the case on every point to be adjudicated, and shall give his opinion last. Decision shall be given according to the majority of

ให้ผู้พิพากษาซึ่งมีความเห็นเป็นผลร้ายแก่จำเลยมากยอมเห็นด้วย
ผู้พิพากษาซึ่งมีความเห็นเป็นผลร้ายแก่จำเลยน้อยกว่า

มาตรา ๑๘๕ ถ้าศาลเห็นว่าจำเลยมิได้กระทำความผิดก็ดี การกระทำ
ของจำเลยไม่เป็นความผิดก็ดี คดีขาดอายุความแล้วก็ดี มีเหตุตาม
กฎหมายที่จำเลยไม่ควรต้องรับโทษก็ดี ให้ศาลยกฟ้องโจทก์ปล่อยจำเลย
ไป แต่ศาลจะสั่งขังจำเลยไว้หรือปล่อยชั่วคราวระหว่างคดียังไม่ถึงที่สุด
ก็ได้

เมื่อศาลเห็นว่าจำเลยได้กระทำความผิด และไม่มีการยกเว้นโทษตามกฎหมาย
ให้ศาลลงโทษแก่จำเลยตามความผิด แต่เมื่อเห็นสมควรศาล
จะปล่อยจำเลยชั่วคราวระหว่างคดียังไม่ถึงที่สุดก็ได้

มาตรา ๑๘๖ คำพิพากษาหรือคำสั่งต้องมีข้อสำคัญเหล่านี้เป็น
อย่างน้อย

- (๑) ชื่อศาลและวันเดือนปี
- (๒) คดีระหว่างใครโจทก์ใครจำเลย
- (๓) เรื่อง
- (๔) ข้อหาและคำให้การ
- (๕) ข้อเท็จจริงซึ่งพิจารณาได้ความ
- (๖) เหตุผลในการตัดสินทั้งในปัญหาข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย
- (๗) บทมาตราที่ยกขึ้นปรับ

votes. If on any point there are two or more conflicting opinions and
decision by a majority cannot be reached, any judge whose opinion
is more unfavourable to the accused shall agree to the opinion of the
judge whose opinion is less unfavourable.

Section 185.- If the Court is of opinion that the accused has not
committed the offence, or that the acts done by him do not constitute
an offence, or that the case is barred by prescription, or that there
are legal grounds upon which the accused ought not to be punished,
the Court shall dismiss the case and release the accused; but
pending final judgment, the Court may detain or grant the accused
provisional release.

When the Court is of opinion that the accused has committed
the offence without any lawful exemption from punishment, the Court
shall inflict punishment on the accused suitable to his offence; but
pending final judgment, the Court may, if it thinks fit, grant the
accused provisional release.

Section 186.- A judgment or order shall contain at least the
following essentials:

- (1) The name of the Court and the date;
- (2) The names of the parties in the case;
- (3) The offence;
- (4) The charge and the statement of defence;
- (5) The facts as found in the trial;
- (6) The grounds for decision both on questions of fact and of
law;
- (7) The provisions of law applying to the case;

(๘) คำชี้ขาดให้ยกฟ้องหรือลงโทษ

(๙) คำวินิจฉัยของศาลในเรื่องของกลางหรือในเรื่องฟ้องทางแพ่ง คำพิพากษาในคดีที่เกี่ยวกับความผิดลหุโทษไม่จำต้องมีอนุมาตรา

(๔) (๕) และ (๖)

มาตรา ๑๘๗ คำสั่งระหว่างพิจารณาย่างน้อยต้องมี

(๑) วันเดือนปี

(๒) เหตุผลตามกฎหมายในการสั่ง

(๓) คำสั่ง

มาตรา ๑๘๘ คำพิพากษาหรือคำสั่งมีผลตั้งแต่วันที่ได้อ่านในศาลโดยเปิดเผยเป็นต้นไป

มาตรา ๑๘๙ เมื่อจำเลยซึ่งต้องคำพิพากษาให้ลงโทษเป็นคนยากจนขอสำเนาคำพิพากษาซึ่งรับรองว่าถูกต้อง ให้ศาลคัดสำเนาให้หนึ่งฉบับโดยไม่คิดค่าธรรมเนียม

มาตรา ๑๙๐ ห้ามมิให้แก้ไขคำพิพากษาหรือคำสั่งซึ่งอ่านแล้ว นอกจากแก้ไขคำที่เขียนหรือพิมพ์ผิดพลาด

มาตรา ๑๙๑ เมื่อเกิดสงสัยในการบังคับตามคำพิพากษาหรือคำสั่ง ถ้าบุคคลใดที่มีประโยชน์เกี่ยวข้องกับร้องต่อศาลซึ่งพิพากษาหรือสั่งให้ศาลนั้นอธิบายให้แจ่มแจ้ง

(8) The decision dismissing the charge or convicting the accused;

(9) The decision of the Court as to the exhibits, or as to the civil claim.

Judgments relating to petty offences need not contain the essentials as provided in sub-sections 4, 5 and 6.

Section 187.- An interlocutory order shall contain at least:

(1) The date;

(2) The grounds according to law for issuing the order;

(3) The order.

Section 188.- The judgment or order has been affected as from the date of its reading openly in the Court.

Section 189.- When the accused having been adjudged to be convicted is the pauper asking the certified copy of the judgment, the Court shall make one copy to him without free of costs.

Section 190.- The judgment or order, which has been pronounced, is prohibited to be altered unless for correcting the mistake words.

Section 191.- When any doubt arises as to the execution of a judgment or order, on the application of any interested person to the Court which has pronounced the judgment or order, such Court shall give an explicit explanation.

• "มาตรา ๑๙๒ ห้ามมิให้พิพากษา หรือสั่ง เกินคำขอ หรือที่มีได้กล่าวในฟ้อง

ถ้าศาลเห็นว่าข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในการพิจารณาแตกต่างกับข้อเท็จจริงดังที่กล่าวในฟ้อง ให้ศาลยกฟ้องคดีนั้น เว้นแต่ข้อแตกต่างนั้นมีใช้ในข้อสาระสำคัญและทั้งจำเลยมิได้หลงต่อสู้ ศาลจะลงโทษจำเลยตามข้อเท็จจริงที่ได้ความนั้นก็ได้

• "ในกรณีข้อแตกต่างนั้นเป็นเพียงรายละเอียด เช่น เกี่ยวกับเวลาหรือสถานที่กระทำความผิดหรือต่างกันระหว่างการกระทำผิดฐานลักทรัพย์ กรรโชก ริดเอาทรัพย์ ฉ้อโกง โกงเจ้าหนี้ ยักยอก รับของโจร และทำให้เสียทรัพย์ หรือต่างกันระหว่างการกระทำผิดโดยเจตนา กับประมาท มิให้ถือว่าต่างกันข้อสาระสำคัญ ทั้งนี้ให้ถือว่าข้อที่พิจารณาได้ความนั้นเป็นเรื่องเกินคำขอหรือเป็นเรื่องที่โจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษ เว้นแต่จะปรากฏแก่ศาลว่าการที่ฟ้องผิดไปเป็นเหตุให้จำเลยหลงต่อสู้ แต่ทั้งนี้ศาลจะลงโทษจำเลยเกินอัตราโทษที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดที่โจทก์ฟ้องไม่ได้"

• "มาตรา ๑๙๒" แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕

• มาตรา ๑๙๒ "วรรคสาม" แก้ไขโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๓๒ มาตรา ๖

• "Section 192.- No judgment or order shall be pronounced for any thing in excess of, or not included in, the charge.

If the Court is of opinion that the facts as appeared in the trial differ from the facts as stated in the charge, the Court shall dismiss the case, except such differences are not the essential elements, and the accused has not been actually misled in defence, the Court may inflict punishment on the accused upon the facts as found in the trial.

• "In case of such differences to be only the particulars, such as concerning the time or place of commission of offence, or differences between the commission of theft, extortion, blackmail, cheating and fraud, cheating against creditors, misappropriation, receiving stolen property and mischief, or differences between the offences committed by intention and negligence, it shall not be regarded that such differences are the essential elements and shall not be regarded that the facts, as found in the trial, shall be the subject in excess of the application or shall be the subjects on which the prosecutor does not seek conviction, unless it appears the Court that such erroneous charge causes the accused to mist actually in defence, but the Court shall not inflict punishment the accused in excess of the rate of punishment as determined by the law for such offences to be charged by the prosecutor."

• "Section 192" revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No.10), B.E. 2522, Section 5.

• "The third paragraph of Section 192 amended by Section 6 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 17); B.E. 2532.

ถ้าศาลเห็นว่าข้อเท็จจริงบางข้อดังกล่าวในฟ้อง และตามที่ปรากฏในทางพิจารณาไม่ใช่เป็นเรื่องที่โจทก์ประสงค์ให้ลงโทษ ห้ามมิให้ศาลลงโทษจำเลยในข้อเท็จจริงนั้น ๆ

ถ้าศาลเห็นว่าข้อเท็จจริงตามฟ้องนั้นโจทก์สืบสม แต่โจทก์อ้างฐานความผิดหรือบทมาตราผิด ศาลมีอำนาจลงโทษจำเลยตามฐานความผิดที่ถูกต้องได้

ถ้าความผิดตามที่ฟ้องนั้นรวมการกระทำหลายอย่าง แต่ละอย่างอาจเป็นความผิดได้อยู่ในตัวเอง ศาลจะลงโทษจำเลยในการกระทำผิดอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่พิจารณาได้ความก็ได้”

If the Court is of opinion that some facts as stated in the charge and as appeared in the trial are not the subject on which the prosecution seeks conviction, the Court shall not punish the accused upon those facts.

If the Court is of opinion that the facts as stated in the charge have been proved by the prosecution, but the prosecution mentioned a wrong offence or quoted wrong provisions of law, the Court has the power to inflict punishment on the accused according to the actual offence committed.

If the offence as charged consists of many acts, each of which may constitute an offence by itself, the Court may inflict punishment on the accused upon any of the acts as found in the trial.”

ภาค ๔
อุทธรณ์และฎีกา

ลักษณะ ๑
อุทธรณ์

หมวด ๑
หลักทั่วไป

มาตรา ๑๙๓ คดีอุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่งศาลชั้นต้นในข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายให้อุทธรณ์ไปยังศาลอุทธรณ์ เว้นแต่จะถูกห้ามอุทธรณ์โดยประมวลกฎหมายนี้หรือกฎหมายอื่น

อุทธรณ์ทุกฉบับต้องระบุข้อเท็จจริงโดยย่อหรือข้อกฎหมายที่ยกขึ้นอ้างอิงเป็นลำดับ

• "มาตรา ๑๙๓ ทวิ ห้ามมิให้อุทธรณ์คำพิพากษาศาลชั้นต้นในปัญหาข้อเท็จจริงในคดีซึ่งอัตราโทษอย่างสูงตามที่กฎหมายกำหนดไว้ให้จำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เว้นแต่กรณีต่อไปนี้ให้จำเลยอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงได้

• "มาตรา ๑๙๓ ทวิ" แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๓๒ มาตรา ๗

DIVISION IV
APPEAL AND DIKA APPEAL

TITLE I
APPEAL

CHAPTER I
GENERAL PROVISIONS

Section 193.- An appeal on questions of fact and questions of law shall lie to the Appeal Court against any judgment or order of a Court of First Instance, except where such appeal is prohibited by this Code or other laws.

Every appeal must set forth in order a summary of the facts or the points of law relied upon.

• "Section 193 bis.- No appeal shall be against the judgment of the Court of First Instance on the questions of fact in the case where the maximum rate of imprisonment does not exceed three years or fine not exceeding sixty thousand bath, or both. Unless:

• "Section 193 bis" revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No.17) B.E. 2532, Section 7.

- (๑) จำเลยต้องคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกหรือให้ลงโทษกักขังแทนโทษจำคุก
- (๒) จำเลยต้องคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุก แต่ศาลรอกการลงโทษไว้
- (๓) ศาลพิพากษาว่าจำเลยมีความผิด แต่รอกการกำหนดโทษไว้หรือ
- (๔) จำเลยต้องคำพิพากษาให้ลงโทษปรับเกินหนึ่งพันบาท"

"มาตรา ๑๙๓ ตริ ในคดีซึ่งต้องห้ามอุทธรณ์ตามมาตรา ๑๙๓ ทวิ ถ้าผู้พิพากษาคนใดซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษา หรือทำความเห็นแย้งในศาลชั้นต้นพิเคราะห์เห็นว่าข้อความที่ตัดสินนั้นเป็นปัญหาสำคัญอันควรสู่ศาลอุทธรณ์และอนุญาตให้อุทธรณ์หรืออธิบดีกรมอัยการหรือพนักงานอัยการซึ่งอธิบดีกรมอัยการได้มอบหมายลงลายมือชื่อรับรองในอุทธรณ์ว่า มีเหตุอันควรที่ศาลอุทธรณ์จะได้วินิจฉัยก็ให้รับอุทธรณ์นั้นไว้พิจารณาต่อไป"

มาตรา ๑๙๔ ถ้ามีอุทธรณ์แต่ในปัญหาข้อกฎหมาย ในการวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายนั้น ๆ ศาลอุทธรณ์จะต้องฟังข้อเท็จจริงตามที่ศาลชั้นต้นวินิจฉัยมาแล้วจากพยานหลักฐานในสำนวน

"มาตรา ๑๙๓ ตริ" เพิ่มโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๑๗ มาตรา ๓

- (1) The accused has been sentenced by the judgment of Court to punish with the imprisonment or confinement in lieu of the imprisonment;
- (2) The accused has been sentenced by the judgment of Court to punish with the imprisonment, but the Court suspends the infliction of punishment;
- (3) The Court passes the judgment that the accused is guilty, but determination of the punishment is suspended, or
- (4) The accused has been sentenced by the judgment to inflicted the punishment of fine exceeding one thousand bath."

"Section 193 ter.- In the case where no appeal according to Section 193 bis, if any judge, who tried or set the signature in the judgment or given the dissenting opinion in the Court of First Instance, examines deeply that such matter is important question to be decided by the Appeal Court and permits to appeal, or the Director-General of the Public Prosecution Department or the Public Prosecutor received the power from the Director-General of the Public Prosecution Department sets the signature to certify in the appeal that there are reasonable grounds to decided from the Appeal Court, such appeal shall be accepted for decision further."

Section 194.- If there is the appeal in the question of only law, the Appeal Court shall be bound by the matter of facts as found by the Court of first Instance under the evidence in the file for deciding such questions of the law.

"Section 193 ter" added by Section 3 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 8), B.E. 2517.

มาตรา ๑๙๕ ข้อกฎหมายทั้งปวงอันคู่ความอุทธรณ์ร้องอ้างอิงให้แสดงไว้โดยชัดเจนในฟ้องอุทธรณ์ แต่ต้องเป็นข้อที่ได้ยกขึ้นมาก่อนมาแล้วแต่ในศาลชั้นต้น

ข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย หรือที่เกี่ยวกับการไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้อันว่าด้วยอุทธรณ์เหล่านี้ ผู้อุทธรณ์หรือศาลยกขึ้นอ้างได้ แม้ว่าจะไม่ได้ยกขึ้นในศาลชั้นต้นก็ตาม

มาตรา ๑๙๖ คำสั่งระหว่างพิจารณาที่ไม่ทำให้คดีเสร็จสิ้นลงห้ามมิให้อุทธรณ์คำสั่งนั้นจนกว่าจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งในประเด็นสำคัญและมีอุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นด้วย

มาตรา ๑๙๗ เหตุที่มีอุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่งฉบับหนึ่งแล้วหาเป็นผลตัดสิทธิผู้อื่นซึ่งมีสิทธิอุทธรณ์ จะอุทธรณ์ด้วยไม่

“มาตรา ๑๙๘ การยื่นอุทธรณ์ ให้ยื่นต่อศาลชั้นต้นในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันอ่าน หรือถือว่าได้อ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งให้คู่ความฝ่ายที่อุทธรณ์ฟัง”

ให้เป็นหน้าที่ศาลชั้นต้นตรวจอุทธรณ์ว่าควรจะรับส่งขึ้นไปยังศาลอุทธรณ์หรือไม่ ตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ ถ้าเห็นว่าไม่ควรรับให้จดเหตุผลไว้ในคำสั่งของศาลนั้นโดยชัดเจน”

“มาตรา ๑๙๘” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๑๗ มาตรา ๔” และมาตรา ๑๙๘ “วรรคหนึ่ง” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๓๒ มาตรา ๔

Section 195.- All points of law relied upon by the party lodging the appeal shall be clearly stated in the petition of appeal and they must have been raised in the Court of First Instance.

Points of law involving public order or relating to non-compliance with the provisions of this Code governing appeal may be relied upon by the appellant or taken up by the Court, even though they have not been raised in the Court of First Instance.

Section 196.- Where an interlocutory order does not entail the conclusion of a trial, no appeal can be lodged against it until there is a judgment or order on the main issue and an appeal is also lodged against such judgment or order.

Section 197.- The fact that an appeal has already been lodged against a judgment or order does not debar any other person from exercising also his right of appeal.

“Section 198.- The Appeal shall be filed with the Court of First Instance within one month from the date of judgment or order has been read or has been regarded as having been read to the party lodging the Appeal.”

It shall be the duty of the Court of First Instance to examine an appeal, whether it should be accepted and sent to the Appeal Court according to the provision of this Code or not. If the Court is of opinion that it should not be accepted, the Court shall write down reasons expressly in the order of such Court.”

“Section 198” revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 8) B.E. 2517, Section 4, and Section 198 “paragraph 1” revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No.17) B.E. 2532, Section 8.

“มาตรา ๑๙๘ ทวิ เมื่อศาลชั้นต้นปฏิเสธไม่ยอมรับอุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์อาจอุทธรณ์เป็นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลนั้นต่อศาลอุทธรณ์ได้ คำร้องเช่นนี้ให้ยื่นที่ศาลชั้นต้นภายในกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันฟังคำสั่ง แล้วให้ศาลนั้นรับส่งคำร้องเช่นว่านั้นไปยังศาลอุทธรณ์พร้อมด้วยอุทธรณ์ และคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลชั้นต้น”

เมื่อศาลอุทธรณ์เห็นสมควรตรวจสำนวนเพื่อสั่งคำร้องเรื่องนั้นก็ให้ส่งศาลชั้นต้นส่งมาให้

ให้ศาลอุทธรณ์พิจารณาคำร้องนั้นแล้วมีคำสั่งยื่นตามคำปฏิเสธของศาลชั้นต้นหรือมีคำสั่งให้รับอุทธรณ์ คำสั่งนี้ให้เป็นที่สุดแล้วส่งไปให้ศาลชั้นต้นอ่าน”

มาตรา ๑๙๙ ผู้อุทธรณ์ซึ่งต้องขังหรือต้องจำคุกอยู่ในเรือนจำอาจยื่นอุทธรณ์ต่อพิศตภายในกำหนดอายุอุทธรณ์ เมื่อได้รับอุทธรณ์นั้นแล้ว ให้พิศตออกใบรับให้แก่ผู้ยื่นอุทธรณ์ แล้วให้รับส่งอุทธรณ์นั้นไปยังศาลชั้นต้น

อุทธรณ์ฉบับใดที่ยื่นต่อพิศตไปถึงศาลเมื่อพ้นกำหนดอายุอุทธรณ์แล้ว ถ้าหากปรากฏว่าการส่งชั้ช้านั้นมิใช่เป็นความผิดของผู้ยื่นอุทธรณ์ ให้ถือว่าเป็นอุทธรณ์ที่ได้ยื่นภายในกำหนดอายุอุทธรณ์

“มาตรา ๑๙๘ ทวิ” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๑๗ มาตรา ๕ และมาตรา ๑๙๘ ทวิ วรรคหนึ่ง” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๓๒ มาตรา ๙

“Section 198 bis.- If the Court or First Instance refuses to accept an appeal, the appellant may appeal by way of motion against the order of such Court to the Appeal Court. This motion shall be filed with the Court of First Instance within the fifteen days from the date of hearing the order, and then such Court shall forthwith send up the motion to the Appeal Court together with the appeal and judgment or order of the Court of First Instance.

When the Appeal Court thinks fit to examine the file for the purpose of making an order in regard to such motion, it shall issue directing order the Court of First Instance to send it up.

The Appeal Court shall consider such motion and then issue an order confirming the refusal of the Court of First Instance, or an order accepting the appeal. This order shall be final and shall then be forwarded to the Court of First Instance for pronouncement.”

Section 199.- An appellant who is detained or imprisoned may hand his petition of appeal to the chief gaoler within the period allowed for appeal. Such official, after the receipt of the petition, shall give the appellant a receipt thereof and forward the petition without delay to the Court of First Instance.

Any petition of appeal handed to the chief gaoler, which reaches the Court after the expiration of the period allowed for appeal, shall be deemed to have been lodged within such period, if the delay in forwarding is not due to the fault of the appellant.

“Section 198 bis” revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 8), B.E. 2517, Section 5. And “Section 198 bis paragraph 1” revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No.17), B.E. 2532, Section 9.

• "มาตรา ๒๐๐ ให้ศาลส่งสำเนาอุทธรณ์ให้แก่อีกฝ่ายหนึ่งแก่ภายในกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับสำเนาอุทธรณ์"

• "มาตรา ๒๐๑ เมื่อศาลส่งสำเนาอุทธรณ์แก่อีกฝ่ายหนึ่งไม่ได้เพราะหาตัวไม่พบหรือหลบหนี หรือจงใจไม่รับสำเนาอุทธรณ์ หรือได้รับแก้อุทธรณ์แล้ว หรือพ้นกำหนดแก้อุทธรณ์แล้ว ให้ศาลรีบส่งสำนวนไปยังศาลอุทธรณ์เพื่อทำการพิจารณาพิพากษาต่อไป"

มาตรา ๒๐๒ ผู้อุทธรณ์มีอำนาจยื่นคำร้องขอถอนอุทธรณ์ต่อศาลชั้นต้นก่อนส่งสำนวนไปศาลอุทธรณ์ ในกรณีเช่นนี้ศาลชั้นต้นสั่งอนุญาตได้ เมื่อส่งสำนวนไปแล้วให้ยื่นต่อศาลอุทธรณ์หรือต่อศาลชั้นต้นเพื่อส่งไปยังศาลอุทธรณ์เพื่อสั่ง ทั้งนี้ต้องก่อนอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

เมื่อถอนไปแล้ว ถ้าคู่ความอีกฝ่ายหนึ่งมิได้อุทธรณ์ คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลชั้นต้นย่อมเด็ดขาดเฉพาะผู้ถอน ถ้าอีกฝ่ายหนึ่งอุทธรณ์จะเด็ดขาดต่อเมื่อคดีถึงที่สุดโดยไม่มีการแก้คำพิพากษาหรือคำสั่งศาลชั้นต้น

• "มาตรา ๒๐๐" แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๑๗)

พ.ศ. ๒๕๓๒ มาตรา ๑๐

• "มาตรา ๒๐๑" แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา

(ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๑๕

"Section 200.- The Court shall serve a copy of the petition of appeal on the other party to make a reply within fifteen days from the date of the receipt thereof."

"Section 201.- When the Court cannot serve a copy of the petition of appeal on the other party on account of being unable to find him, or he evades or willfully refuses such service, or it is in receipt of the reply, or the time allowed for sending in a reply has elapsed, the Court shall without delay send the file to the Appeal Court for trial and giving judgment further."

Section 202.- An appellant may file an application to withdraw his appeal with the Court of First Instance before the file has been sent up to the Appeal Court; in such case the Court of First Instance may grant the application. After the file has been sent up, the application shall be filed with the Appeal Court or with the Court of First Instance for transmission to the Appeal Court for an order; but all these must be carried out before the reading of the judgment of the Appeal Court.

After the appeal has been withdrawn, if the other party did not appeal, the judgment or order of the Court of First Instance becomes final only as regards the appellant who withdrew his appeal. If the other party appealed, such judgment or order is final only when the case becomes final and there is no amendment of the judgment or order of the Court of First Instance.

"Section 200" revised by Section 10 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 17), B.E. 2532, and "Section 201" revised by Section 15 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 6), B.E. 2499.

หมวด ๒

การพิจารณา คำพิพากษาและคำสั่งชั้นศาลอุทธรณ์

มาตรา ๒๐๓ ให้ศาลอุทธรณ์พิจารณาโดยเปิดเผยเฉพาะแต่ในกรณีที่มีนัดหรืออนุญาตให้คู่ความมาพร้อมกัน หรือมีการสืบพยาน

มาตรา ๒๐๔ เมื่อจะพิจารณาในศาลโดยเปิดเผย ให้ศาลอุทธรณ์ออกหมายนัดกำหนดวันพิจารณาไปยังคู่ความให้ทราบล่วงหน้าอย่างน้อยไม่ต่ำกว่าห้าวัน

การฟังคำแถลงการณ์นั้นห้ามมิให้กำหนดช้ากว่าสิบห้าวันนับแต่วันรับสำนวน ถ้ามีเหตุพิเศษจะช้ากว่านั้นก็ได้แต่อย่าให้เกินสองเดือน เหตุที่ต้องช้าให้ศาลรายงานไว้

มาตรา ๒๐๕ คำร้องขอแถลงการณ์ด้วยปากให้ติดมากับฟ้องอุทธรณ์หรือแก้อุทธรณ์

คำแถลงการณ์เป็นหนังสือให้ยื่นก่อนวันศาลอุทธรณ์พิพากษา

คำแถลงการณ์ด้วยปากหรือหนังสือก็ตาม มิให้ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของอุทธรณ์ ให้นำว่าเป็นแต่คำอธิบายข้ออุทธรณ์หรือแก้อุทธรณ์เท่านั้น

คำแถลงการณ์เป็นหนังสือจะยื่นต่อศาลชั้นต้นหรือต่อศาลอุทธรณ์ก็ได้

CHAPTER II

TRIAL, JUDGMENTS AND ORDERS IN THE APPEAL COURT

Section 203.- The Appeal Court shall try the case openly in the Court only in case of the parties to be made an appointment or premised to appear before the Court or evident is to be taken.

Section 204.- If there is to be a trial in open Court, the Appeal Court shall issue a notice fixing the day of such trial, and have it served on the parties at least five days before such date.

The hearing of the arguments shall not be fixed later than fifteen days from the date of the receipt of the file. If there is special reason, the hearing may be fixed at a later date, but not later than two months. The reason for such delay shall be written down by the Court in the memorandum.

Section 205.- Any application to present an oral argument must accompany the petition of appeal or the reply.

Any written argument must be filed before the day of judgment of the Appeal Court.

The argument, whether oral or written, shall not be deemed to be part of the appeal itself. It shall be regarded only as an explanation on the points of appeal or reply.

A written argument may be filed either with the Court of First Instance or with the Appeal Court.

มาตรา ๒๐๖ ระเบียบแถลงการณ์ด้วยปากมีดังนี้

- (๑) ถ้าคู่ความฝ่ายใดขอแถลงการณ์ ให้ฝ่ายนั้นแถลงก่อน แล้วให้อีกฝ่ายหนึ่งแถลงแก้ เสร็จแล้วฝ่ายแถลงก่อนแถลงแก้ได้อีก
- (๒) ถ้าคู่ความทั้งสองฝ่ายขอแถลงการณ์ ให้ผู้อุทธรณ์แถลงก่อน แล้วให้อีกฝ่ายหนึ่งแถลงแก้ เสร็จแล้วให้ผู้อุทธรณ์แถลงแก้ได้อีก
- (๓) ถ้าคู่ความทั้งสองฝ่ายขอแถลงการณ์และเป็นผู้อุทธรณ์ทั้งคู่ ให้โจทก์แถลงก่อน แล้วให้จำเลยแถลง เสร็จแล้วโจทก์แถลงแก้ได้อีก

มาตรา ๒๐๗ เมื่อมีอุทธรณ์คำพิพากษา ศาลอุทธรณ์มีอำนาจสั่งให้ศาลชั้นต้นออกหมายเรียกหรือจับจำเลย ซึ่งศาลชั้นต้นปล่อยตัวไปแล้ว มาขังหรือปล่อยชั่วคราวระหว่างอุทธรณ์ก็ได้ หรือถ้าจำเลยถูกขังอยู่ระหว่างอุทธรณ์จะสั่งให้ศาลชั้นต้นปล่อยจำเลยหรือปล่อยชั่วคราวก็ได้

มาตรา ๒๐๘ ในการพิจารณาคดีอุทธรณ์ตามหมวดนี้

- (๑) ถ้าศาลอุทธรณ์เห็นว่าควรสืบพยานเพิ่มเติม ให้มีอำนาจเรียกพยานมาสืบเอง หรือสั่งศาลชั้นต้นสืบให้ เมื่อศาลชั้นต้นสืบพยานแล้ว ให้ส่งสำนวนมายังศาลอุทธรณ์เพื่อวินิจฉัยต่อไป
- (๒) ถ้าศาลอุทธรณ์เห็นเป็นการจำเป็น เนื่องจากศาลชั้นต้นมิได้ปฏิบัติให้ถูกต้องตามกระบวนการพิจารณา ก็ให้พิพากษาสั่งให้ศาลชั้นต้นทำการพิจารณาและพิพากษาหรือสั่งใหม่ตามรูปคดี

Section 206.- Rules governing oral arguments are as follows:

- (1) If one party applies to be heard, such party shall be heard first; the other party shall be heard second and the former party may then reply;
- (2) If both parties apply to be heard, the appellant shall be heard first, the respondent second and the appellant may then reply;
- (3) If both parties apply to be heard and both are appellants, the prosecutor shall be heard first, the accused second and the prosecutor may then reply.

Section 207.- When an appeal is lodged against a judgment, the Appeal Court may order the Court of First Instance to issue a summons to, or a warrant of arrest against the accused whom that Court has released, in order that he be detained or granted provisional release pending appeal; or if the accused is detained pending appeal, the Appeal Court may order the Court of First Instance to release the accused or to grant him provisional release.

Section 208.- In trying cases on appeal under this Chapter:

- (1) If the Appeal Court thinks fit to take additional evidence, it may either take such evidence itself or direct the Court of First Instance to do so; after the evidence has been taken by the Court of First Instance, it shall send the file back to the Appeal Court for decision;
- (2) If the Appeal Court deems it necessary on account of non-compliance with the proper legal proceedings by the Court of First Instance, it shall give judgment ordering the Court of First Instance to carry out a new trial and to give a new judgment or order according to the merits of the case.

*"มาตรา ๒๐๘ ทวิ ถ้าอธิบดีผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์เห็นสมควร จะให้มีการวินิจฉัยปัญหาใด ในคดีเรื่องใด โดยที่ประชุมใหญ่ก็ได้

ที่ประชุมใหญ่ให้ประกอบด้วยผู้พิพากษาทุกคนซึ่งอยู่ปฏิบัติหน้าที่ แต่ต้องไม่น้อยกว่ากึ่งจำนวนผู้พิพากษาศาลนั้น และให้อธิบดีผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์เป็นประธาน

การวินิจฉัยในที่ประชุมใหญ่ให้ถือเสียงข้างมาก ถ้าในปัญหาใดมีความเห็นแย้งกันเป็นสองฝ่าย หรือเกินสองฝ่ายขึ้นไป จะหาเสียงข้างมากมิได้ ให้ผู้พิพากษาซึ่งมีความเห็นเป็นผลร้ายแก่จำเลยมากยอมเห็นด้วยผู้พิพากษาซึ่งมีความเห็นเป็นผลร้ายแก่จำเลยน้อยกว่า

ในคดีซึ่งที่ประชุมใหญ่ได้วินิจฉัยปัญหาแล้ว คำพิพากษาหรือคำสั่งต้องเป็นไปตามคำวินิจฉัยของที่ประชุมใหญ่ และต้องระบุไว้ด้วยว่า ปัญหาข้อใดได้วินิจฉัยโดยที่ประชุมใหญ่ ผู้พิพากษาที่เข้าประชุม แม้มิใช่เป็นผู้นั่งพิจารณา ก็ให้มีอำนาจพิพากษา ทำคำสั่ง หรือทำความเห็นแย้งในคดีนั้นได้"

มาตรา ๒๐๙ ให้ศาลอุทธรณ์พิพากษาโดยมิชักช้า และจะอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ หรือส่งไปให้ศาลชั้นต้นอ่านก็ได้

มาตรา ๒๑๐ เมื่อศาลอุทธรณ์เห็นว่าฟ้องอุทธรณ์มิได้ยื่นในกำหนด ให้พิพากษายกฟ้องอุทธรณ์นั้นเสีย

*"มาตรา ๒๐๘ ทวิ" เพิ่มโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๓

*"Section 208 bis.- If the Chief Judge of the Appeal Court thinks fit, any question of any case may be decided in the general meeting.

A general meeting shall consist of all Judges who are on duty, but not less than one half of the total number of the judges of such Court, and the Chief Judge of the Appeal Court shall be the Chairman thereof.

Decision of the General meeting shall be given according to the majority of votes. If on any point there are two or more conflicting opinions and decision by a majority cannot be reached, any judge whose opinion is more unfavourable to the accused shall agree with the judge whose opinion is less unfavourable.

In the case where the general meeting has decided on any question, the judgment or the order thereof shall be in accordance with the decision of the general meeting and shall specify as to which question has been decided by the general meeting. The judges attending the general meeting, though not sitting at the trial, shall empower to pass a judgment or make an order or give a dissenting opinion for such case."

Section 209.- The Appeal Court shall give judgment without delay. The judgment may be read by the Appeal Court or may be sent to be read by the Court of First Instance.

Section 210.- When the Appeal Court finds that an appeal has not been lodged within the prescribed period, it shall dismiss such appeal.

*"Section 208 bis" added by Section 3 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 2), B.E. 2487.

มาตรา ๒๑๑ เมื่อมีอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาในประเด็นสำคัญ และคัดค้านคำสั่งระหว่างพิจารณาด้วย ศาลอุทธรณ์จะพิพากษาโดย คำพิพากษาอันเดียวกันก็ได้

มาตรา ๒๑๒ คดีที่จำเลยอุทธรณ์คำพิพากษาที่ให้ลงโทษ ห้าม มิให้ศาลอุทธรณ์พิพากษาเพิ่มเติมโทษจำเลย เว้นแต่โจทก์จะได้อุทธรณ์ ในทำนองนั้น

มาตรา ๒๑๓ ในคดีซึ่งจำเลยผู้หนึ่งอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษา ซึ่งให้ลงโทษจำเลยหลายคนในความผิดฐานเดียวกันหรือต่อเนื่องกัน ถ้า ศาลอุทธรณ์กลับหรือแก้คำพิพากษาศาลชั้นต้น ไม่ลงโทษหรือลดโทษให้ จำเลย แม้เป็นเหตุอยู่ในส่วนลักษณะคดี ศาลอุทธรณ์มีอำนาจพิพากษา ตลอดไปถึงจำเลยอื่นที่ได้มีอุทธรณ์ ให้มีต้องถูกรับโทษ หรือได้ลดโทษ ดุจจำเลยผู้อุทธรณ์

มาตรา ๒๑๔ นอกจากมีข้อความซึ่งต้องมีในคำพิพากษาศาล ชั้นต้น คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ต้องปรากฏข้อความดังต่อไปนี้ด้วย

- (๑) นามหรือตำแหน่งของผู้อุทธรณ์
- (๒) ข้อความว่า ยืน ยก แก้หรือกลับคำพิพากษาศาลชั้นต้น

มาตรา ๒๑๕ นอกจากที่บัญญัติมาแล้วให้นำบทบัญญัติว่าด้วยการ พิพากษาและว่าด้วยคำพิพากษาและคำสั่งศาลชั้นต้นมาบังคับในชั้น ศาลอุทธรณ์ด้วยโดยอนุโลม

Section 211.- When an appeal is lodged against the judgment on the main issue and also against an interlocutory order, the Appeal Court may give decision by the same judgment.

Section 212.- Upon an appeal by an accused against a judgment of conviction, the Appeal Court shall not give decision enhancing the punishment, unless there is an appeal by the prosecutor to that effect.

Section 213.- When an appeal is lodged by an accused against a judgment convicting several accused for the same offence or for connected offences, if the Appeal Court, on the grounds relating to the nature of the offence, reverses or amends the judgment of the Court of First Instance by quashing the sentence passed on the accused or by reducing his punishment, it shall have the power to give judgment so that the other accused who did not appeal shall have their sentences quashed or their punishment reduced in the same manner as the appellant.

Section 214.- Besides the essentials which must be contained in the judgment of the Court of First Instance, the judgment of the Appeal Court shall contain the following:

- (1) The name or official position of the appellant;
- (2) The statement that the judgment of the Court of First Instance is confirmed, quashed, amended or reversed.

Section 215.- Except as hereinbefore provided, the provisions governing trial, judgments and orders of the Court of First Instance shall be applied *mutatis mutandis* to the trial, judgments and orders of the Appeal Court.

ลักษณะ ๒

ฎีกา

หมวด ๑

หลักทั่วไป

“มาตรา ๒๑๖ ภายใต้บังคับแห่งมาตรา ๒๑๗ ถึง ๒๒๑ คู่ความมีอำนาจฎีกาคัดค้านคำพิพากษา หรือคำสั่งศาลอุทธรณ์ภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันอ่าน หรือถือว่าได้อ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้น ให้คู่ความฝ่ายที่ฎีกาฟัง

ฎีกานั้น ให้ยื่นต่อศาลชั้นต้น และให้นำบทบัญญัติแห่งมาตรา ๒๐๐ และ ๒๐๑ มาบังคับโดยอนุโลม”

มาตรา ๒๑๗ ในคดีซึ่งมีข้อจำกัดว่า ให้คู่ความฎีกาได้แต่เฉพาะปัญหาข้อกฎหมาย ข้อจำกัดนี้ให้บังคับแก่คู่ความและบรรดาผู้ที่เกี่ยวข้อในคดีด้วย

มาตรา ๒๑๘ ในคดีที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลล่างหรือเพียงแต่แก้ไขเล็กน้อย และให้ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินห้าปี หรือปรับหรือทั้งจำทั้งปรับ แต่โทษจำคุกไม่เกินห้าปี ห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

“มาตรา ๒๑๖” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๑๖

TITLE II

DIKA APPEAL

CHAPTER I

GENERAL PROVISIONS

“Section 216.- Subject to the provisions of Sections 217 to 221, the parties are entitled to lodge a dika appeal against a judgment or order of the Appeal Court within one month from the date of such judgment has been read or has been regarded as having been read to the party lodging dika appeal.

Such dika appeal shall be filed with the Court of First Instance, and the provisions of Section 200 and 201 shall be applied *mutatis mutandis*.”

Section 217.- In the case where there is a restriction that a party may lodge a dika appeal only on questions of law, this restriction shall also apply to all the parties and those involved in the case.

Section 218.- In the case where the Appeal Court has confirmed the judgment of the lower Court or modified it only on immaterial points, and sentenced the accused to imprisonment for a term not exceeding five years or to a fine, or to both fine and imprisonment for a term not exceeding five years, there shall be no right to dika appeal on questions of fact.

“Section 216” revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 6), B.E. 2499, Section 16.

• “ในคดีที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลล่างหรือเพียงแต่แก้ไขเล็กน้อยและให้ลงโทษจำคุกจำเลยเกินห้าปี ไม่ว่าจะมิโทษอย่างอื่นด้วยหรือไม่ ห้ามมิให้โจทก์ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง”

• “มาตรา ๒๑๙ ในคดีที่ศาลชั้นต้นพิพากษาให้ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินสองปีหรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ถ้าศาลอุทธรณ์ยังคงลงโทษจำเลยไม่เกินกำหนดที่ว่ามานี้ห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง แต่ข้อห้ามนี้มีให้ใช้แก่จำเลยในกรณีที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ไขมากและเพิ่มเติมโทษจำเลย”

• “มาตรา ๒๑๙ ทวิ ห้ามมิให้คู่ความฎีกาคัดค้านคำพิพากษาหรือคำสั่งในข้อเท็จจริงในปัญหาเรื่องวิธีการเพื่อความปลอดภัยแต่อย่างใด แม้อคดีนั้นจะต้องห้ามฎีกาก็ตาม

ในการนับกำหนดโทษจำคุกตามความในมาตรา ๒๑๘ และ ๒๑๙ นั้น ห้ามมิให้คำนวณกำหนดเวลาที่ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเกี่ยวกับวิธีการเพื่อความปลอดภัยรวมเข้าด้วย”

• “มาตรา ๒๑๘ “วรรคสอง” เพิ่มโดย มาตรา ๑๑ และ “มาตรา ๒๑๙” แก้ไขโดยมาตรา ๑๒ แห่งพ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๓๒

• “มาตรา ๒๑๙ ทวิ” เพิ่มโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๑๗ นัยมาตรา ๗

• “In the case where the Appeal Court has confirmed the judgment of the lower Court or modified it only on immaterial points and sentenced the accused to imprisonment for the term exceeding five years, whether it shall have the other punishment also or not, the prosecutor shall have no right to dika appeal on question of facts.”

• “Section 219.- In the case where the Court of First Instance has sentenced the accused to imprisonment not exceeding to two years and fine not exceeding forty thousand bath, or both, if the Appeal Court has yet sentenced the accused not exceeding the above limits, the party shall have no right to dika appeal on the question of facts, but this prohibition shall not enforce the accused in the case where the Appeal Court has passed the judgment to modify it on material points and to increase punishment of the accused.”

• “Section 219 bis.- The party shall not have right to dika appeal against the judgment or order on the questions of fact in reference to the matter of measure of safety only, although such case must not be prohibited the dika appeal.

In calculating the determination of imprisonment according to Sections 218 and 219, it shall be prohibition to calculate the determination of period in the judgment or order of the Court in regarding the measure of safety to added it also.”

• “The second paragraph” of Section 218 added by Section 11 and “Section 219” amended by Section 12 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 17), B.E. 2532.

• “Section 219 bis” added by Section 7 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 8), B.E. 2517.

“มาตรา ๒๑๙ ตริ ในคดีที่ศาลชั้นต้นลงโทษกักขังแทนโทษจำคุก หรือเปลี่ยนโทษกักขังเป็นโทษจำคุก หรือคดีที่เกี่ยวกับการกักขังแทนค่าปรับ หรือกักขังเกี่ยวกับการริบทรัพย์สิน ถ้าศาลอุทธรณ์มิได้พิพากษากลับคำพิพากษาศาลชั้นต้น ห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง”

“มาตรา ๒๒๐ ห้ามมิให้คู่ความฎีกาในคดีที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโจทก์”

มาตรา ๒๒๑ ในคดีซึ่งห้ามฎีกาไว้โดยมาตรา ๒๑๘, ๒๑๙ และ ๒๒๐ แห่งประมวลกฎหมายนี้ ถ้าผู้พิพากษาคณะใดซึ่งพิจารณา หรือลงชื่อในคำพิพากษาหรือทำความเห็นแย้งในศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์พิจารณาเห็นว่าข้อความที่ตัดสินนั้นเป็นปัญหาสำคัญอันควรสู่ศาลสูงสุด และอนุญาตให้ฎีกา หรืออธิบดีกรมอัยการลงลายมือชื่อรับรองในฎีกาว่ามีเหตุอันควรที่ศาลสูงสุดจะได้วินิจฉัย ก็ให้รับฎีกานั้นไว้พิจารณาต่อไป

มาตรา ๒๒๒ ถ้าคดีมีปัญหาแต่เฉพาะข้อกฎหมาย ในการวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายนั้น ศาลฎีกาจะต้องฟังข้อเท็จจริงตามที่ศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยมาแล้วจากพยานหลักฐานในสำนวน

“มาตรา ๒๑๙ ตริ” เพิ่มโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๑๗ นัยมาตรา ๗

“มาตรา ๒๒๐” แก้ไขโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๓๒ มาตรา ๑๓

“Section 219 ter.- In the case where the Court of First Instance has inflicted with the punishment of confinement in lieu of the punishment of imprisonment or has changed the punishment of confinement to be the punishment of imprisonment, or the case concerning the confinement in lieu of the fine or the confinement concerning the forfeiture of the property, if the Appeal Court shall not reverse the judgment of the Court of First Instance, the party shall not have right to dika appeal on the question of fact.”

“Section 220.- The party shall have no right to dika appeal in the case where the Court of First Instance and the Appeal Court dismisses the charge of the prosecutor.”

Section 221.- In the case where there is restriction to dika appeal as provided in Sections 218, 219 and 220 of this Code, if any judge who sat in the case or signed the judgment or made a dissenting opinion either in the Court or First Instance or in the Appeal Court is of opinion that the matters decided are of sufficient importance to justify their submission to the Supreme Court and gives leave to dika appeal thereto or if the Director-General of the Public Prosecution Department certifies by affixing his signature in the dika appeal that there are reasonable grounds for a decision by the Supreme Court, then such dika appeal shall be accepted for decision.

Section 222.- In the case where there are only questions of law, in deciding such questions, the Dika Court shall be bound by the facts as found by the Appeal Court upon the evidence in the file.

“Section 219 ter” added by Section 7 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 8), B.E. 2517

“Section 220” revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 17), B.E. 2532, Section 13.

มาตรา ๒๒๓ ให้เป็นหน้าที่ศาลชั้นต้นตรวจฎีกาว่าควรจะรับส่งขึ้นไปยังศาลฎีกาหรือไม่ตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ ถ้าเห็นว่าไม่ควรรับ ให้จดเหตุผลไว้ในคำสั่งของศาลนั้นโดยชัดเจน

“มาตรา ๒๒๔ เมื่อศาลชั้นต้นไม่ยอมรับฎีกา ผู้ฎีกาอาจฎีกาเป็นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลนั้นต่อศาลฎีกาได้ คำร้องเช่นนี้ให้ยื่นที่ศาลชั้นต้นภายในกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันฟังคำสั่ง แล้วให้ศาลนั้นรับส่งคำร้องเช่นว่านั้นไปยังศาลฎีกาพร้อมด้วยฎีกาและคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์

เมื่อศาลฎีกาเห็นสมควรตรวจจำนวนเพื่อส่งคำร้องเรื่องนั้น ก็ให้ส่งศาลชั้นต้นส่งมาให้”

หมวด ๒

การพิจารณา คำพิพากษาและคำสั่งชั้นฎีกา

มาตรา ๒๒๕ ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยการพิจารณา และว่าด้วยคำพิพากษาและคำสั่งชั้นอุทธรณ์มาบังคับในชั้นฎีกาโดยอนุโลม เว้นแต่ห้ามมิให้ทำความเห็นแย้ง

“มาตรา ๒๒๔” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา
(ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๓๒ มาตรา ๑๔

Section 223.- It shall be the duty of the Court of First Instance to examine a dika appeal with a view to deciding whether or not it should be accepted for sending up to the Dika Court in accordance with the provisions of this Code. If the Court is of opinion that such dika appeal should not be accepted, the reasons therefore shall be clearly stated in the order of such Court.

“Section 224.- Where the Court of First Instance refuses to accept a dika appeal, the dika person may be dika appeal by way of motion against the order of that Court to the Dika Court. Such motion must be filed with the Court of First Instance within fifteen days from the day of the hearing of the order. That Court shall forthwith send up such motion to the Dika Court together with the dika appeal and the judgments or orders of the Court of First Instance and of the Appeal Court.

Where the Dika Court thinks fit to examine the file for the purpose of making an order in regard to such motion, it shall issue an order directing the Court of First Instance to send it up.”

CHAPTER II

TRIAL, JUDGMENTS AND ORDERS IN THE DIKA COURT

Section 225.- The provisions governing trial, judgments and orders in the Appeal Court shall apply *mutatis mutandis* to the trial, judgments and orders in the Dika Court, provided that no dissenting opinion may be made.

“Section 224” revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 17) B.E. 2532, Section 14.

ภาค ๕ พยานหลักฐาน

หมวด ๑ หลักทั่วไป

มาตรา ๒๒๖ พยานวัตถุ พยานเอกสาร หรือพยานบุคคลซึ่งน่าจะพิสูจน์ได้ว่าจำเลยมีผิดหรือบริสุทธิ์ ให้อ้างเป็นพยานหลักฐานได้ แต่ต้องเป็นพยานชนิดที่มีได้เกิดขึ้นจากการจงใจ มีคำมั่นสัญญา ชูเชิญหลอกลวงหรือโดยมิชอบประการอื่น และให้สืบตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้หรือกฎหมายอื่นอันว่าด้วยการสืบพยาน

“มาตรา ๒๒๖/๑ ในกรณีที่มีความปรากฏแก่ศาลว่า พยานหลักฐานใดเป็นพยานหลักฐานที่เกิดขึ้นโดยชอบแต่ได้มาเนื่องจากการกระทำโดยมิชอบ หรือเป็นพยานหลักฐานที่ได้มาโดยอาศัยข้อมูลที่เกิดขึ้นหรือได้มาโดยมิชอบ ห้ามมิให้ศาลรับฟังพยานหลักฐานนั้น เว้นแต่การรับฟังพยานหลักฐานนั้นจะเป็นประโยชน์ต่อการอำนวยความยุติธรรมมากกว่าผลเสียอันเกิดจากผลกระทบต่อมาตรฐานของระบบงานยุติธรรมทางอาญาหรือสิทธิเสรีภาพพื้นฐานของประชาชน

มาตรา ๒๒๖/๑ , ๒๒๖/๒ , ๒๒๖/๓ , ๒๒๖/๔ และมาตรา ๒๒๖/๕ เพิ่มโดย
พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๘) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๑

DIVISION V EVIDENCE

CHAPTER I GENERAL PROVISIONS

Section 226.- Any material, documentary or oral evidence, likely to prove the guilt or the innocence of the accused, is admissible, provided it is not obtained through any inducement, promise, threat, deception or other unlawful means; such evidence shall be produced in accordance with the provisions of this Code or other laws governing production of evidence.

“Section 226/1.- In case where it is appearing in Court that any evidence arised duly but derived by acting in bad faith or derived by means of the data arisen or derived wrongfully, such evidence shall not be admitted by the Court, unless the admission of such evidence will have more useful effect on giving justice than bad effect arisen from an impact on the standard of criminal justice work system or basic right and liberty of people.

“Section 226/1, 226/2, 226/3, 226/4 and 226/5” added by Section 11
of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 28), B.E. 2551.

ในการใช้ดุลพินิจรับฟังพยานหลักฐานตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลพิจารณาถึงพฤติการณ์ทั้งปวงแห่งคดี โดยต้องคำนึงถึงปัจจัยต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ด้วย

- (๑) คุณค่าในเชิงพิสูจน์ ความสำคัญ และความน่าเชื่อถือของพยานหลักฐานนั้น
- (๒) พฤติการณ์และความร้ายแรงของความผิดในคดี
- (๓) ลักษณะและความเสียหายที่เกิดจากการกระทำโดยมิชอบ
- (๔) ผู้ที่กระทำการโดยมิชอบอันเป็นเหตุให้ได้พยานหลักฐานมานั้น ได้รับการลงโทษหรือไม่เพียงใด

มาตรา ๒๒๖/๒ ห้ามมิให้ศาลรับฟังพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดครั้งอื่น ๆ หรือความประพฤติในทางเสื่อมเสียของจำเลย เพื่อพิสูจน์ว่าจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดในคดีที่ถูกฟ้อง เว้นแต่พยานหลักฐานอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้

- (๑) พยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับองค์ประกอบความผิดของคดีที่ฟ้อง
 - (๒) พยานหลักฐานที่แสดงถึงลักษณะ วิธี หรือรูปแบบเฉพาะในการกระทำความผิดของจำเลย
 - (๓) พยานหลักฐานที่หักล้างข้อกล่าวอ้างของจำเลยถึงการกระทำหรือความประพฤติในส่วนดีของจำเลย
- ความในวรรคหนึ่งไม่ห้ามการนำสืบพยานหลักฐานดังกล่าว เพื่อให้ศาลใช้ประกอบดุลพินิจในการกำหนดโทษหรือเพิ่มโทษ

In consideration of admitting an evidence according to the first paragraph the Court shall consider all circumstance of case without thinking of the following factors;

- (1) Proval Value, importance and convincing of evidence.
- (2) Circumstances and gravity of offence in case.
- (3) Nature and injury being arisen from the acting in bad faith.
- (4) A person, doing wrongful act being a cause of deriving the evidence, is punished or not and how it is.

Section 226/2.- The evidence being concerned with other offences or injured behavior of the accused person shall not be admitted by Court, in order to verify that the accused person is an offender in instituted case, unless any one of the following evidences.

- (1) The evidence being directly concerned with elements of offence in the instituted case.
- (2) The evidence showing manner, way or a particular form of commit an offence of the accused person.
- (3) The evidence rebutting the accused person's allegation of his doing or good behavior.

Under the provisions in the first paragraph, adducing such evidence is not prohibited in order that the Court can use it for consideration of punishment determination or addition.

มาตรา ๒๒๖/๓ ข้อความซึ่งเป็นการบอกเล่าที่พยานบุคคลได้นำมาเบิกความต่อศาลหรือที่บันทึกไว้ในเอกสารหรือวัตถุอื่นใดซึ่งอ้างเป็นพยานหลักฐานต่อศาล หากนำเสนอเพื่อพิสูจน์ความจริงแห่งข้อความนั้นให้ถือเป็นพยานบอกเล่า

ห้ามมิให้ศาลรับฟังพยานบอกเล่า เว้นแต่

(๑) ตามสภาพ ลักษณะ แหล่งที่มา และข้อเท็จจริงแวดล้อมของพยานบอกเล่าที่น่าเชื่อว่าจะพิสูจน์ความจริงได้ หรือ

(๒) มีเหตุจำเป็น เนื่องจากไม่สามารถนำบุคคลซึ่งเป็นผู้ที่ได้เห็น ได้ยิน หรือทราบข้อความเกี่ยวในเรื่องที่จะให้การเป็นพยานนั้นด้วยตนเอง โดยตรงมาเป็นพยานได้ และมีเหตุผลสมควร เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมที่จะรับฟังพยานบอกเล่านั้น

ในกรณีที่ศาลเห็นว่าไม่ควรรับไว้ซึ่งพยานบอกเล่าใด และคู่ความฝ่ายที่เกี่ยวข้องร้องคัดค้านก่อนที่ศาลจะดำเนินคดีต่อไป ให้ศาลจดรายงานระบุนาม หรือชนิดและลักษณะของพยานบอกเล่าเหตุผลที่ไม่ยอมรับ และข้อคัดค้านของคู่ความฝ่ายที่เกี่ยวข้องไว้ ส่วนเหตุผลที่คู่ความฝ่ายคัดค้านยกขึ้นอ้างนั้น ให้ศาลใช้ดุลพินิจจดลงไว้ในรายงานหรือกำหนดให้คู่ความฝ่ายนั้นยื่นคำแถลงต่อศาลเพื่อรวมไว้ในสำนวน

มาตรา ๒๒๖/๔ ในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ ห้ามมิให้จำเลยนำสืบด้วยพยานหลักฐานหรือถามค้านด้วยคำถามอันเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของผู้เสียหายกับบุคคลอื่นนอกจากจำเลย เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากศาลตามคำขอ

Section 226/3.- An oral statement given in the Court by any individual witness or noted in a document or other material referred as an evidence in the Court, if it is submitted to be verified shall be deemed as a hearsay evidence.

The hearsay evidence shall not be admitted by Court, unless;

(1) Condition, nature, source of derivation and minor fact of such hearsay witness are believable that the fact is provable or

(2) It is necessary because a person who has seen, heard or known the statement concerned with case in which a statement shall be directly made in person is a witness, can not appear as a witness and there is a reasonable cause in the interest of justice to admit such a hearsay evidence.

In case where the Court thinks it is not fit to admit any hearsay evidence and the party concerned applies for objection before the Court's proceeding with case, the Court shall write a report specifying the name, kind and the nature of witness, telling the reason of unacceptation and objection of the concerning party. For the reason being risen by an objecting party, the Court shall, under his consideration, write in the report or determine such a party to file a written statement with Court in order to collect it in a file.

Section 226/4.- In the case of sexual offence, the accused person shall not adduce evidence or make cross-examination with a question being concerned with the injured person's sexual behavior to other person out of the accused person, unless it is permitted by Court according to the application.

ศาลจะอนุญาตตามคำขอในวรรคหนึ่ง เฉพาะในกรณีที่ศาลเห็นว่า จะก่อให้เกิดความยุติธรรมในการพิจารณาพิพากษาคดี

มาตรา ๒๒๖/๕ ในชั้นพิจารณาหากมีเหตุจำเป็นหรือเหตุอัน สมควร ศาลอาจรับฟังบันทึกคำเบิกความในชั้นไต่สวนมูลฟ้องหรือบันทึก คำเบิกความของพยานที่เบิกความไว้ในคดีอื่นประกอบพยานหลักฐานอื่น ในคดีได้”

มาตรา ๒๒๗ ให้ศาลใช้ดุลพินิจวินิจฉัยซึ่งน้ำหนักพยานหลักฐาน ทั้งปวง อย่างพิพากษาลงโทษจนกว่าจะแน่ใจว่ามีการกระทำผิดจริงและ จำเลยเป็นผู้กระทำความผิดนั้น

เมื่อมีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยได้กระทำความผิดหรือไม่ ให้ยก ประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลย

“**มาตรา ๒๒๗/๑** ในการวินิจฉัยซึ่งน้ำหนักพยานบอกเล่า พยาน ชัดทอด พยานที่จำเลยไม่มีโอกาสถามค้าน หรือพยานหลักฐานที่มี ข้อบกพร่องประการอื่นอันอาจกระทบถึงความน่าเชื่อถือของพยาน หลักฐาน นั้น ศาลจะต้องกระทำด้วยความระมัดระวัง และไม่ควรเชื่อพยานหลักฐาน นั้นโดยลำพังเพื่อลงโทษจำเลย เว้นแต่จะมีเหตุผลอันหนักแน่น มีพฤติการณ์พิเศษแห่งคดี หรือมีพยานหลักฐานประกอบอื่นมาสนับสนุน

มาตรา ๒๒๗/๑ เพิ่มโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๘)
พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๒.

The application according to the first paragraph shall be permitted in case where the Court thinks it will cause the justice in trying and adjudicating the case.

Section 226/5.- In the trial stage, if there is a necessary or reasonable ground, the Court may admit the note of testimony in the stage of preliminary examination or the note of testimony of the witness who has given testimony in other case as other evidence in the case.”

Section 227.- The Court shall exercise its discretion in considering and weighing all the evidence taken. No judgment of conviction shall be delivered unless and until the Court is fully satisfied that an offence has actually been perpetrated and that the accused has committed that offence.

Where any reasonable doubt exists as to whether or not the accused has committed the offence, the benefit of doubt shall be given to him.

“**Section 227/1.-** In consideration of carrying weight of a hearsay evidence, an implicated evidence, the evidence without a chance for the accused person to give a cross-examination or the evidence with any other defection which may have an impact on believableness of the evidence, the Court must do it carefully and should not believe only such an evidence for punishing the accused person, unless there is a strong reason, a special circumstance of case or other supporting evidence.

“**Section 227/1**” added by Section 12 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 28), B.E. 2551.

พยานหลักฐานประกอบตามวรรคหนึ่ง หมายถึง พยานหลักฐานอื่นที่รับฟังได้ และมีแหล่งที่มาเป็นอิสระต่างหากจากพยานหลักฐานที่ต้องการ พยานหลักฐานประกอบนั้น ทั้งจะต้องมีคุณค่าเชิงพิสูจน์ที่สามารถสนับสนุนให้พยานหลักฐานอื่นที่ไปประกอบมีความน่าเชื่อถือมากขึ้นด้วย”

มาตรา ๒๒๘ ระหว่างพิจารณาโดยพลการหรือคู่ความฝ่ายใดร้องขอ ศาลมีอำนาจสืบพยานเพิ่มเติม จะสืบเองหรือส่งประเด็นก็ได้

มาตรา ๒๒๙ ศาลเป็นผู้สืบพยาน จะสืบในศาลหรือนอกศาลก็ได้ แล้วแต่เห็นควรตามลักษณะของพยาน

“มาตรา ๒๒๙/๑ ภายใต้บังคับมาตรา ๑๗๓/๑ ในการไต่สวนมูลฟ้องหรือการพิจารณาโจทก์ต้องยื่นบัญชีระบุพยานหลักฐาน โดยแสดงถึงประเภทและลักษณะของวัตถุ สถานที่พอสั่งเขปหรือเอกสารเท่าที่จะระบุได้ รวมทั้งรายชื่อ ที่อยู่ของบุคคลหรือผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งโจทก์ประสงค์จะนำสืบหรือขอให้ศาลไปตรวจหรือแต่งตั้งต่อศาลไม่น้อยกว่าสิบห้าวันก่อนวันไต่สวนมูลฟ้องหรือวันสืบพยานพร้อมทั้งสำเนาบัญชีระบุพยานหลักฐานดังกล่าวในจำนวนที่เพียงพอเพื่อให้จำเลยรับไป สอนจำเลยให้ยื่นบัญชีระบุพยานพร้อมสำเนาก่อนวันสืบพยานจำเลย

มาตรา ๒๒๙/๑ เพิ่มโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๘)
พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๓

The appurtenant evidence, according to the first paragraph, means other admissible evidence of which source is free from the evidence requiring such appurtenant evidence and it must have a provable value supporting other appurtenant evidence to become more believable.”

Section 228.- During the course of a trial, the Court may, of its own motion or upon the application of a party, take additional evidence ; such may be taken by the Court itself or by commission.

Section 229.- Evidence is taken by the Court, either within the Court's precincts or outside as the Court thinks fit according to the nature of the evidence.

Section 229/1.- Subject to Section 173/1, in preliminary examination or trial, a prosecutor has to file a list specifying evidences showing the type and nature of object, places in brief or documents as it can, including the name, address of a person or expert whom the prosecutor desires to adduce or apply to the Court for examination or appointment not less than fifteen days before the day of preliminary examination or taking of evidence, together with a copy of the list specifying evidences as said in enough number for giving to the accused person. The accused person shall file the list specifying evidences and its copy before the day of the accused person's taking of evidence.

“Section 229/1” added by Section 13 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 28), B.E. 2551.

ในการไต่สวนกรณีร้องขอคืนของกลางที่ศาลสั่งริบหรือกรณีร้องขอให้ศาลริบทรัพย์ ให้บุคคลที่เกี่ยวข้องยื่นบัญชีระบุพยานหลักฐานต่อศาลไม่น้อยกว่าเจ็ดวันก่อนวันไต่สวนพร้อมทั้งสำเนาบัญชีระบุพยานหลักฐานดังกล่าวในจำนวนที่เพียงพอ เพื่อให้บุคคลที่เกี่ยวข้องอื่น ถ้ามีรับไป

เมื่อระยะเวลาที่กำหนดให้ยื่นบัญชีระบุพยานหลักฐานตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง แล้วแต่กรณีได้สิ้นสุดลง ถ้าคู่ความหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องซึ่งได้ยื่นบัญชีระบุพยานหลักฐานไว้แล้วมีเหตุอันสมควรแสดงได้ว่าตนไม่สามารถทราบได้ว่าต้องนำพยานหลักฐานบางอย่างมาสืบหรือไม่ทราบว่าพยานหลักฐานบางอย่างได้มีอยู่ หรือมีเหตุสมควรอื่นใด หรือถ้าคู่ความหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องฝ่ายใดซึ่งมิได้ยื่นบัญชีระบุพยานหลักฐานเช่นนั้นแสดงให้เป็นที่พอใจแก่ศาลได้ว่ามีเหตุอันสมควรที่ไม่สามารถยื่นบัญชีระบุพยานหลักฐานตามกำหนดเวลาดังกล่าวได้ คู่ความหรือบุคคลเช่นนั้น อาจร้องขออนุญาตอ้างพยานหลักฐานดังกล่าวต่อศาล พร้อมกับบัญชีระบุพยานหลักฐานและสำเนาบัญชีระบุพยานหลักฐานนั้นไม่ว่าเวลาใด ๆ ก่อนเสร็จสิ้นการสืบพยานของฝ่ายนั้น สำหรับกรณีที่คู่ความหรือบุคคลเช่นนั้นได้ยื่นบัญชีระบุพยานหลักฐานไว้แล้ว หรือก่อนเสร็จสิ้นการพิจารณาสำหรับกรณีที่คู่ความหรือบุคคลเช่นนั้นไม่ได้ยื่นบัญชีระบุพยานหลักฐานและถ้าศาลเห็นว่าจำเป็นจะต้องสืบพยานหลักฐานดังกล่าว เพื่อให้การวินิจฉัยชี้ขาดข้อสำคัญแห่งประเด็นเป็นไปโดยเที่ยงธรรมให้ศาลมีอำนาจอนุญาตให้สืบและรับฟังพยานหลักฐานเช่นนั้นได้

For examination the case of application for restitution of an exhibit forfeited under the Court's order or the case of applying for the Court's forfeiture of property, the concerned person shall file a list specifying evidence with the Court not less than seven days before the day of examination, together with enough number of a copy of such list for other concerned persons to take it.

In case where the period of time fixed for filing a list specifying evidence according to the first paragraph of the second paragraph, as the case may be, has been expired, if a party or a concerned person who has filed the list specifying evidence has a reasonable ground showing that he could not know an evidence must be adduced or does not know there have been some evidences or has any other reasonable ground, or if a party or a concerned person of any party who has not filed such list specifying evidences to satisfy the Court that there is a reasonable ground for being unable to file list specifying evidences in such fixed period of time, Such a party or a person may apply for permission to present the said evidence to the Court, along with the list specifying evidences and its copy at any time before finalizing the taking of evidence of that party. In case where such a party or a person has filed the list specifying evidences, or before finalizing trial in case where such a party or person does not file a list specifying evidences and the Court thinks that it is necessary to take of the said evidence for giving a decision of an important issue fairly, the Court shall have power to give permission to take and admit such an evidence.

ห้ามมิให้ศาลอนุญาตให้สืบและรับฟังพยานหลักฐานใดซึ่งคู่ความหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องซึ่งอ้างพยานหลักฐานนั้นมิได้แสดงความจำนงจะอ้างอิงพยานหลักฐานนั้นตามวรรคหนึ่ง วรรคสองหรือวรรคสาม หรือตามมาตรา ๑๗๓/๑ วรรคสองหรือวรรคสาม แต่ถ้าศาลเห็นว่าจำเป็นที่จะต้องคุ้มครองพยาน หรือจะต้องสืบพยานหลักฐานดังกล่าวเพื่อให้การวินิจฉัยชี้ขาดข้อสำคัญแห่งประเด็นเป็นไปโดยเที่ยงธรรม หรือเพื่อให้โอกาสแก่จำเลยในการต่อสู้คดีอย่างเต็มที่ ให้ศาลมีอำนาจอนุญาตให้สืบและรับฟังพยานหลักฐานเช่นว่านั้นได้”

“มาตรา ๒๓๐ เมื่อคู่ความที่เกี่ยวข้องร้องขอหรือเมื่อศาลเห็นเป็นการสมควร ศาลอาจเดินเผชิญสืบพยานหลักฐาน หรือเมื่อมีเหตุจำเป็นไม่สามารถนำพยานหลักฐานมาสืบที่ศาลนั้น และการสืบพยานหลักฐานโดยวิธีอื่นไม่สามารถกระทำได้ ศาลมีอำนาจส่งประเด็นให้ศาลอื่นสืบพยานหลักฐานแทน ให้ศาลที่รับประเด็นมีอำนาจและหน้าที่ดังศาลเดิม รวมทั้งมีอำนาจส่งประเด็นต่อไปยังศาลอื่นได้

ภายใต้บังคับมาตรา ๑๗๒ และมาตรา ๑๗๒ ทวิ ให้ส่งสำนวนหรือสำเนาฟ้อง สำเนาคำให้การและเอกสารหรือของกลางเท่าที่จำเป็นให้แก่ศาลที่รับประเด็นเพื่อสืบพยานหลักฐาน หากจำเลยต้องขังอยู่ในระหว่างพิจารณาให้ผู้คุมขังส่งตัวจำเลยไปยังศาลที่รับประเด็น แต่ถ้าจำเลย

“มาตรา ๒๓๐” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา
(ฉบับที่ ๒๘) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๔

The Court is prohibited to permit taking of and admitting any evidence mentioned by a party or a concerned person that he has not expressed intention to allude to the evidence according to the first paragraph, the second paragraph or the third paragraph or according to section 173/1, the second paragraph or the third paragraph, but in case where the Court thinks that it is necessary to safeguard a witness or take such evidence in order to give a decision fairly or in order to give a chance to the accused person for defending a case in plenary manner, the Court has power to permit taking and admitting such evidence.

“Section 230.- In case where the concerning party make a request or the Court thinks fit, the Court may take evidence out of Court, or there is a cause of necessity, the evidence cannot be appeared for taking at in that Court and the taking of evidence in other way cannot be made, the Court has power to, commission an issue to other Court for taking the evidence instead of it, the Court receiving an issue shall have the same authority as the former Court, including authority to commit it to other Court.

Under the provisions of Section 172 and Section 172 bis, the file or copy of prosecution, copy of statement and documents or an exhibit, as it is necessary, to the Court receiving an issue for taking evidence if the accused person is being under detention in the period of trial, the controller shall hand the accused person over to

“Section 230” amended by Section 14 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 28), B.E. 2551.

ในกรณีตามมาตรา ๑๗๒ ทวิ ไม่ตั้งใจไปฟังการพิจารณาคำถามพยานหรือคำแถลงขอให้ตรวจพยานหลักฐานก็ได้ ให้ศาลสืบพยานหลักฐานไปตามนั้น

เมื่อสืบพยานหลักฐานตามที่ได้รับมอบหมายเสร็จสิ้นแล้ว ให้ส่งถ้อยคำสำนวนพร้อมทั้งเอกสารหรือของกลางคืนศาลเดิม”

“มาตรา ๒๓๐/๑ ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นอันไม่อาจนำพยานมาเบิกความในศาลได้ เมื่อคู่ความร้องขอหรือศาลเห็นสมควร ศาลอาจอนุญาตให้พยานดังกล่าวเบิกความที่ศาลอื่นหรือสถานที่ทำการของทางราชการหรือสถานที่แห่งอื่นนอกศาลนั้น โดยจัดให้มีการถ่ายทอดภาพและเสียงในลักษณะการประชุมทางจอภาพได้ ทั้งนี้ ภายใต้การควบคุมของศาลที่มีเขตอำนาจเหนือท้องที่นั้นตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในข้อบังคับของประธานศาลฎีกา โดยได้รับความเห็นชอบจากที่ประชุมใหญ่ของศาลฎีกาและประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

การเบิกความตามวรรคหนึ่งให้ถือเสมือนว่าพยานเบิกความในห้องพิจารณาของศาล

มาตรา ๒๓๐/๒ ในกรณีที่ไม่อาจสืบพยานตามมาตรา ๒๓๐/๑ ได้ เมื่อคู่ความร้องขอหรือศาลเห็นสมควร ศาลอาจอนุญาตให้เสนอบันทึกถ้อยคำยืนยันข้อเท็จจริงหรือความเห็นของผู้ให้ถ้อยคำซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในต่างประเทศต่อศาลแทนการนำพยานบุคคลมาเบิกความต่อหน้าศาลได้ แต่ทั้งนี้ ไม่ตัดสิทธิผู้ให้ถ้อยคำที่จะมาศาลเพื่อให้การเพิ่มเติม

มาตรา ๒๓๐/๑ และมาตรา ๒๓๐/๒ เพิ่มโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม

ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๘) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๕

the Court receiving an issue, but if the accused person, as in case according to section 172 bis, is not in full satisfaction of hearing trial he may file a question of witness or a statement to have an evidence examined, the Court shall take an evidence as it be.

When the taking of evidence as assigned has been finished, a memorandum and documents or an exhibit shall be return to the former Court.”

Section 230/1.- In case of necessity, the witness cannot be brought to give testimony in Court, where a party makes a request or the Court thinks fit, the Court may permit such a witness to give testimony to other Court or the government office to other place out of the Court, with holding telecasting picture and sound in the manner of meeting in screen, all of this must be under the control of Court having an area of power over that local area according to the rule and method prescribed in the regulations of the president of the Dika Court, with agreement of general meeting of Dika Court and it shall be enforced after publishing in government gazette.

Giving testimony according to the first paragraph shall be deemed as if a witness gives testimony in the trial room of Court.

Section 230/2.- In case where taking evidence according to Section 230/1 cannot be made, if a party make a request or the Court thinks fit, the Court may permit to offer a statement note emphasizing on the fact or the opinion of a statement maker whose residence is in foreign country to the Court instead of bringing an oral evidence to give testimony to the Court. All of this, the testimony giver's right to appear in Court for giving more testimony shall not be cut out.

“Section 230/1 and Section 230/2” added by Section 15 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 28), B.E. 2551.

บันทึกถ้อยคำตามวรรคหนึ่ง ให้มีรายการดังต่อไปนี้

- (๑) ชื่อศาลและเลขคดี
- (๒) วัน เดือน ปี และสถานที่ที่ทำการบันทึกถ้อยคำ
- (๓) ชื่อและสกุลของผู้ความ
- (๔) ชื่อ สกุล อายุ ที่อยู่ และอาชีพของผู้ให้ถ้อยคำ และความ
เกี่ยวข้องกับคู่ความ
- (๕) รายละเอียดแห่งข้อเท็จจริง หรือความเห็นของผู้ให้ถ้อยคำ
- (๖) ลายมือชื่อของผู้ให้ถ้อยคำ และคู่ความฝ่ายผู้เสนอบันทึก
ถ้อยคำสำหรับลายมือชื่อของผู้ให้ถ้อยคำให้นำมาตรา ๔๗ วรรคสาม แห่ง
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาใช้บังคับโดยอนุโลม
ห้ามมิให้แก้ไขเพิ่มเติมบันทึกถ้อยคำที่ได้ยื่นไว้แล้วต่อศาล เว้นแต่
เป็นการแก้ไขข้อผิดพลาดหรือผิดหลงเล็กน้อย

มาตรา ๒๓๑ เมื่อคู่ความหรือผู้ใดจะต้องให้การหรือส่งพยาน
หลักฐานอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้

- (๑) เอกสารหรือข้อความที่ยังเป็นความลับในราชการอยู่
- (๒) เอกสารหรือข้อความลับ ซึ่งได้มาหรือทราบเนื่องในอาชีพหรือ
หน้าที่ของเขา
- (๓) วิธีการ แบบแผนหรืองานอย่างอื่นซึ่งกฎหมายคุ้มครองไม่ยอม
ให้เปิดเผย คู่ความหรือบุคคลนั้นมีอำนาจไม่ยอมให้การหรือส่งพยาน
หลักฐาน เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องกับ
ความลับนั้น

The particulars of statement note according to the first paragraph are as follows;

- (1) Name of Court and number of case.
- (2) Date and place of making statement note.
- (3) Name and surname of a party.
- (4) Name, surname, age, address and occupation of a testimony giver and his relationship to a party.
- (5) The details of the fact or the opinion of a testimony giver.
- (6) Signature of a testimony giver and a party offering the statement note for a testimony giver's signature, Section 47, the third paragraph of Civil Procedure Code shall be enforced *mutatis mutandis*.

To amend the testimony note filed with Court shall be prohibited, except amendment of insignificant error or fault.

Section 231.- Where any party or person is to give or produce any kind of the following evidence:

- (1) Any document or fact which is still an official secret;
- (2) Any confidential document or fact which has been acquired by or made known to him by virtue of his profession or duty;
- (3) Any process, design or other work protected from publicity by law; the said party or person is entitled to refuse to give or produce such evidence unless he has obtained the permission from the authority or the person concerned with such secret.

ถ้าคู่ความหรือบุคคลใดไม่ยอมให้การ หรือไม่ส่งพยานหลักฐานดังกล่าวแล้ว ศาลมีอำนาจหมายเรียกเจ้าหน้าที่หรือบุคคลผู้เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์มาแถลงต่อศาล เพื่อวินิจฉัยว่าการไม่ยอมนั้นมีเหตุผลจำเป็นหรือไม่ ถ้าเห็นว่าไร้เหตุผล ให้ศาลบังคับให้ ๗ การหรือส่งพยานหลักฐานนั้น

หมวด ๒ พยานบุคคล

มาตรา ๒๓๒ ห้ามมิให้โจทก์อ้างจำเลยเป็นพยาน

“มาตรา ๒๓๓ จำเลยอาจอ้างตนเองเป็นพยานได้ ในกรณีที่จำเลยอ้างตนเองเป็นพยาน ศาลจะให้เข้าสืบก่อนพยานอื่นฝ่ายจำเลยก็ได้ ถ้าคำเบิกความของจำเลยนั้นปรักปรำหรือเสียหายแก่จำเลยอื่น จำเลยอื่นนั้นซักค้านได้

ในกรณีที่จำเลยเบิกความเป็นพยาน คำเบิกความของจำเลยย่อมใช้ยืนยันจำเลยนั้นได้ และศาลอาจรับฟังคำเบิกความนั้นประกอบพยานหลักฐานอื่นของโจทก์ได้”

“มาตรา ๒๓๓” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา
(ฉบับที่ ๒๘) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๖

Where any party or person refuses to give or produce the evidence as aforesaid, the Court has the power to summon the authority or person concerned with such secret to appear and give explanation in order that the Court may decide whether or not there is any ground to support such refusal. Where the Court is of opinion that the refusal is groundless, it shall order such party or person to give or produce such evidence.

CHAPTER II ORAL EVIDENCE

Section 232.- The accused may not be cited as a witness by the prosecutor.

Section 233.- The accused person may allude to himself as a witness. In case where the accused person has alluded to himself as a witness, the Court may let him have the taking of evidence before other witnesses of the accused person. If the accused person's testimony is incriminated or prejudicial to other accused person such other accused person can cross examine.

In case where the accused person gives testimony as a witness, the accused person's testimony can be used to confirm such an accused person and the Court may admit such testimony as a minor evidence for other evidence of prosecutor.

“Section 233” amended by Section 16 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 28), B.E. 2551.

มาตรา ๒๓๔ พยานไม่ต้องตอบคำถามซึ่งโดยตรงหรืออ้อม อาจจะทำให้เขาถูกฟ้องคดีอาญา เมื่อมีคำถามเช่นนั้น ให้ศาลเตือนพยาน

มาตรา ๒๓๕ ในระหว่างพิจารณา เมื่อเห็นสมควร ศาลมีอำนาจถามใจทักจำเลยหรือพยานคนใดได้

ห้ามมิให้ถามจำเลยเพื่อประโยชน์แต่เฉพาะจะเพิ่มเติมคดีโจทก์ ซึ่งบกพร่อง เว้นแต่จำเลยจะอ้างตนเองเป็นพยาน

มาตรา ๒๓๖ ในระหว่างพิจารณาศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้ที่จะเป็นพยานซึ่งมิใช่จำเลย ออกไปอยู่นอกห้องพิจารณาคดีจนกว่าจะเข้ามาเบิกความ อนึ่งเมื่อพยานเบิกความแล้วจะให้รออยู่ในห้องพิจารณาคดีก่อนก็ได้

“มาตรา ๒๓๗ บันทึกคำเบิกความพยานชั้นไต่สวนมูลฟ้องหรือพิจารณานั้น ให้ศาลอ่าน ให้พยานฟังต่อหน้าจำเลย เว้นแต่ในกรณีดังบัญญัติไว้ในมาตรา ๑๖๕ วรรคสาม

ในกรณีที่คู่ความตกลงกัน ศาลอาจอนุญาตให้ถือเอาบันทึกคำเบิกความพยานในชั้นไต่สวนมูลฟ้องเป็นคำเบิกความพยานในชั้นพิจารณา โดยพยานไม่ต้องเบิกความใหม่หรือให้พยานเบิกความตอบคำถามค้านของจำเลยไปทันทีได้ เว้นแต่ในข้อหาความผิดที่กฎหมายกำหนดอัตราโทษอย่างต่ำจำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปหรือโทษสถานที่หนักกว่านั้น”

“มาตรา ๒๓๗” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา
(ฉบับที่ ๒๘) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๗

Section 234.- A witness is not bound to answer questions which may directly or indirectly incriminate himself. When there is such a question, the Court shall warn the witness.

Section 235.- During a trial, if the Court thinks fit, it may put any questions to the prosecutor, accused or any witness.

Question shall not be put to the accused merely to supplement the case for the prosecution when it is defective, except when he is giving testimony as a witness.

Section 236.- During a trial, the Court may order any person other than the accused, who is to be called as a witness, to leave the Court room and remain outside until he is called to give testimony; after the witness has given testimony, he may be ordered to remain in the Court room.

“Section 237.- The note of witness' testimony in the stage of preliminary examination or trial shall be read by the Court to the witness to listen in the present of the accused person except in case as provided in the section 165, the third paragraph.

In case of parties' agreement, the Court may permit to take the testimony note in the stage of preliminary examination as a witness' testimony in the stage of trial and the witness has not to give a new testimony or the witness giving testimony can immediately answer the accused person's cross-examination, except accusation of statutory offence with minimum rate of imprisonment for five years up or more severe punishment.”

“Section 237” amended by Section 17 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 28), B.E. 2551.

“มาตรา ๒๓๗ ทวิ ก่อนฟ้องคดีต่อศาล เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าพยานบุคคลจะเดินทางออกไปนอกราชอาณาจักร ไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง หรือเป็นบุคคลมีถิ่นที่อยู่ห่างไกลจากศาลที่พิจารณาคดี หรือมีเหตุอันควรเชื่อว่าจะมีการยุ่งเหยิงกับพยานนั้นไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม หรือมีเหตุจำเป็นอันเป็นการยากแก่การนำพยานนั้นมาสืบในภายหน้า พนักงานอัยการโดยตนเองหรือโดยได้รับคำร้องขอจากผู้เสียหายหรือจากพนักงานสอบสวน จะยื่นคำร้องโดยระบุการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าผู้ต้องหาได้กระทำความผิดต่อศาลเพื่อให้ศาลมีคำสั่งให้สืบพยานนั้นไว้ทันทีก็ได้ ถ้ารู้ตัวผู้กระทำความผิด และผู้นั้นถูกควบคุมอยู่ในอำนาจพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการ ให้พนักงานอัยการนำตัวผู้นั้นมาศาล หากถูกควบคุมอยู่ในอำนาจของศาล ให้ศาลเบิกตัวผู้นั้นมาพิจารณาคดีต่อไป

เมื่อศาลได้รับคำร้องเช่นว่านั้น ให้ศาลสืบพยานนั้นทันที ในกรณีนี้ผู้ต้องหาจะซักค้าน หรือตั้งทนายความซักค้านพยานนั้นด้วยก็ได้

ในกรณีตามวรรคสอง ถ้าเป็นกรณีที่ผู้ต้องหานั้นถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดอาญา ซึ่งหากมีการฟ้องคดีจะเป็นคดีซึ่งศาลจะต้องตั้งทนายความให้ หรือจำเลยมีสิทธิขอให้ศาลตั้งทนายความให้ตามมาตรา ๑๗๓ ก่อนเริ่มสืบพยานดังกล่าว ให้ศาลถามผู้ต้องหาว่ามีทนายความหรือไม่ ในกรณีที่ศาลต้องตั้งทนายความให้ ถ้าศาลเห็นว่าตั้งทนายความให้ทันทีให้ตั้งทนายความให้และดำเนินการสืบพยานนั้นทันที แต่ถ้าศาล

“มาตรา ๒๓๗ ทวิ” เพิ่มโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๑๕) พ.ศ. ๒๕๒๗ มาตรา ๗ และแก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๐) พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๐

“Section 237 bis.- Before the entry of the charge in Court, when there are reasonable grounds to believe that the witness will depart from the Kingdom, has no habitual residence, or has residence far from the Court of trial, or there are reasonable grounds to believe that he will be tampered directly or indirectly, or there are other necessary causes which make it difficult to bring him to give testimony in the future, the Public Prosecutor, himself or on the application of the injured person or the inquiry official, may apply by motion specifying all the acts alleged to have been committed by the alleged offender to the Court to give order granting that his testimony be taken promptly. If the alleged offender has been ascertained and kept in custody of the inquiry official or the Public Prosecutor, the Public Prosecutor shall bring him to the Court. If he has been kept in custody of the Court, the Court shall further call him for trial.

When having received such application, the Court shall take the testimony of the witness promptly. The alleged offender may cross-examine or appoint a counsel to cross-examine the witness.

In the case according to the second paragraph, if it is the case where the alleged offender is alleged to commit the criminal offence which if the criminal prosecution is instituted, the Court has to appoint a counsel for him or the accused has right to apply to the Court to appoint one for him according to Section 173, the Court shall ask the alleged offender whether he has a counsel or not before the taking of the witness' testimony begins. In the case where the Court has to

“Section 237 bis” added by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 15), B.E. 2527, Section 7 and revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 20), B.E. 2542, Section 10.

เห็นว่าไม่สามารถตั้งทนายความได้ทันหรือผู้ต้องหาไม่อาจตั้งทนายความ
ได้ทัน ก็ให้ศาลซักถามพยานนั้นให้แทน

คำเบิกความของพยานดังกล่าวให้ศาลอ่านให้พยานฟัง หากมีตัว
ผู้ต้องหาอยู่ในศาลด้วยแล้ว ก็ให้ศาลอ่านคำเบิกความดังกล่าวต่อหน้า
ผู้ต้องหา

ถ้าต่อมาผู้ต้องหานั้นถูกฟ้องเป็นจำเลยในการกระทำผิดอาญานั้น
ก็ให้รับฟังคำพยานดังกล่าวในการพิจารณาคดีนั้นได้

ในกรณีที่ผู้ต้องหาเห็นว่า หากตนถูกฟ้องเป็นจำเลยแล้ว บุคคลซึ่ง
จำเป็นจะต้องนำมาสืบเป็นพยานของตนจะเดินทางออกไปนอก
ราชอาณาจักร ไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง หรือเป็นบุคคลมีถิ่นที่อยู่ห่างไกล
จากศาลที่พิจารณาคดี หรือมีเหตุอันควรเชื่อว่าจะมีการยุ่งเหยิงกับพยาน
นั้นไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม หรือมีเหตุจำเป็นอื่นอันเป็นการยากแก่
การนำพยานนั้นมาสืบในภายหน้า ผู้ต้องหานั้นจะยื่นคำร้องต่อศาลโดย
แสดงเหตุผลความจำเป็น เพื่อให้ศาลมีคำสั่งอนุญาตให้สืบพยานบุคคล
นั้นไว้ทันก็ทำได้

เมื่อศาลเห็นสมควร ให้ศาลมีคำสั่งอนุญาตให้สืบพยานนั้นและ
แจ้งให้พนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการที่เกี่ยวข้องทราบ ในการ
สืบพยานดังกล่าว พนักงานอัยการมีสิทธิที่จะซักค้านพยานนั้นได้ และ
ให้นำความในวรรคสาม วรรคสี่ และวรรคห้า มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๗๒ ตรี มาใช้บังคับโดยอนุโลมแก่
การสืบพยานที่เป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปี”

appoint a counsel for the alleged offender, if the Court is of opinion
that it can appoint one for him in time, it shall do so and proceed with
the taking of the witness' testimony promptly. But, if the Court is of
opinion that it can not appoint a counsel for him in time, or the
alleged offender can not appoint one in time, the Court itself shall
examine the witness for him.

The memorandum of the witness' testimony shall be read out to
him and if the alleged offender is in Court, the Court shall read it out
before him.

If the alleged offender is then charged to be the accused in the
commission of the criminal offence, such testimony may be admitted
in the trial of the case.

In the case where an alleged offender is of opinion that if he has
been charged as an accused, the person who is necessary to be
adduced as his witness will depart from the Kingdom, has no habitual
residence, or has residence far from the Court of trial, or there are
reasonable grounds to believe that the witness will be tampered
directly or indirectly, or there are other necessary causes which make
it difficult to bring him to give testimony in the future, the alleged
offender may apply by motion showing reasons and necessities to the
Court to give order granting to take the witness' testimony promptly.

When the Court thinks fit, it may give order granting to take the
witness' testimony and it shall inform the inquiry official and the Public
Prosecutor concerned. In the taking of the witness' testimony, the
Public Prosecutor has right to cross-examine him, and the provisions
of the third, fourth and fifth paragraph shall apply *mutatis mutandis*.

The provision of 172 ter shall apply *mutatis mutandis* to the
taking of the testimony of the witness who is a child not yet over
eighteen years of age.”

“มาตรา ๒๓๗ ตริ ให้นำความในมาตรา ๒๓๗ ทวิ มาใช้บังคับโดยอนุโลมแก่กรณี การสืบพยานผู้เชี่ยวชาญ และพยานหลักฐานอื่น และแก่กรณีที่ได้มีการฟ้องคดีไว้แล้วแต่มีเหตุจำเป็นที่ต้องสืบพยานหลักฐานไว้ก่อนถึงกำหนดเวลาสืบพยานตามปกติตามมาตรา ๑๗๓/๒ วรรคสองด้วย

ในกรณีที่พยานหลักฐานทางวิทยาศาสตร์จะสามารถพิสูจน์ให้เห็นถึงข้อเท็จจริงอันสำคัญในคดีได้ หรือมีเหตุอันควรเชื่อว่า หากมีการเนินช้ากว่าจะนำพยานหลักฐานทางวิทยาศาสตร์อันสำคัญมาสืบในภายหน้า พยานหลักฐานนั้นจะสูญหายไปหรือเป็นการยากแก่การตรวจพิสูจน์ผู้ต้องหาหรือพนักงานอัยการโดยตนเองหรือเมื่อได้รับคำร้องจากพนักงานสอบสวนหรือผู้เสียหาย จะยื่นคำร้องขอให้ศาลสั่งให้ทำการตรวจพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์ตามความในมาตรา ๒๔๔/๑ ไว้ก่อนฟ้องก็ได้ ทั้งนี้ ให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๒๓๗ ทวิ มาใช้บังคับโดยอนุโลม”

หมวด ๓

พยานเอกสาร

มาตรา ๒๓๘ ต้นฉบับเอกสารเท่านั้นที่อ้างเป็นพยานได้ ถ้าหาต้นฉบับไม่ได้ สำเนาที่รับรองว่าถูกต้องหรือพยานบุคคลที่รู้ข้อความก็อ้างเป็นพยานได้

มาตรา ๒๓๗ ตริ เพิ่มโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา
(ฉบับที่ ๒๘) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๘

“Section 237 ter.- The provisions of Section 237 bis shall be enforced, *mutatis mutandis*, for the case of taking an expert witness and other evidence and for the case where the case has been instituted, but there is a necessary cause to take evidence before the time fixed for taking evidence as usual according to Section 173/2, the second paragraph.

In case where the scientific evidence can be proved and found the significant fact of case or there is a reasonable ground to believe that if there is delay on taking a significant scientific evidence in the future, such evidence will be damaged or difficult to be proved, the accused person or a public prosecutor, by himself or receiving a motion from an inquiry official or an injury person, may file an application requesting the Court to order to make scientific examination and proving according to the provisions of Section 244/1 before an action, all of this, the provisions of Section 237 bis shall be enforced *mutatis mutandis*.”

CHAPTER III

DOCUMENTARY EVIDENCE

Section 238.- Only original documents are admissible as evidence; however, if the originals are not available, certified copies thereof or oral evidence of their contents are acceptable.

“Section 237 ter” amended by Section 18 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 28), B.E. 2551.

ถ้าอ้างหนังสือราชการเป็นพยาน แม้ต้นฉบับยังมีอยู่จะส่งสำเนาที่เจ้าหน้าที่รับรองว่าถูกต้องก็ได้ เว้นแต่ในหมายเรียกจะบ่งไว้เป็นอย่างอื่น

มาตรา ๒๓๙ เอกสารใดซึ่งคู่ความอ้าง แต่มิได้อยู่ในความยึดถือของเขา ถ้าคู่ความนั้นแจ้งถึงลักษณะและที่อยู่ของเอกสารต่อศาล ให้ศาลหมายเรียกบุคคลผู้ยึดถือนำเอกสารนั้นมาส่งศาล

"มาตรา ๒๔๐ ในกรณีที่ศาลมิได้กำหนดให้มีวันตรวจพยานหลักฐานตามมาตรา ๑๗๓/๑ เมื่อคู่ความประสงค์จะอ้างเอกสารที่อยู่ในความครอบครองของตนเป็นพยานหลักฐาน ให้ยื่นพยานเอกสารนั้นต่อศาลก่อนวันไต่สวนมูลฟ้องหรือวันสืบพยานไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน เพื่อให้คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งมีโอกาสตรวจและขอคัดสำเนาเอกสารดังกล่าวได้ ก่อนที่จะนำสืบพยานเอกสารนั้น เว้นแต่เอกสารที่คู่ความประสงค์จะอ้างอิงนั้นเป็นบันทึกคำให้การของพยาน หรือเป็นเอกสารที่ปรากฏชื่อหรือที่อยู่ของพยาน หรือศาลเห็นสมควรสั่งเป็นอย่างอื่นอันเนื่องจากสภาพและความจำเป็นแห่งเอกสารนั้น

ในกรณีที่มิอยู่ในบังคับต้องส่งเอกสารตามวรรคหนึ่ง เมื่อมีเอกสารใช้เป็นพยานหลักฐานในชั้นศาล ให้อ่านหรือส่งให้คู่ความตรวจดู ถ้าคู่ความฝ่ายใดต้องการสำเนา ศาลมีอำนาจสั่งให้ฝ่ายที่อ้างเอกสารนั้นส่งสำเนาให้อีกฝ่ายหนึ่งตามที่เห็นสมควร

มาตรา ๒๔๐ เพิ่มโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๔)

พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๙

If official documents are cited as evidence, even where the originals are still available, copies thereof certified by the authorities may be sent, unless otherwise directed in the summons.

Section 239.- Where any document is cited as evidence by a party but is not in his possession, if he informs the Court of the nature of the document and the place where it can be found, the Court shall summon the person in possession of the document to deliver it to the Court.

"Section 240.- In case where the Court does not fix the day of evidence examination according to Section 173/1, if a party desires to allude the document under his ownership as an evidence, such document shall be filed with Court before the day of preliminary examination or the day of taking an evidence not less than fifteen days in order that other party can have a chance to examine and copy such document before taking that documentary evidence, unless the document which a party desires to rely upon is the note of witness' testimony or the document in which the witness' name and address are appeared or the Court deems expedient to give other order due to condition and necessity of that document.

In the case out of the enforcement of serving document according to the first paragraph, if there is a document appearing as an evidence in the stage of Court, it shall be read or sent to a party for examination, if any party wants a copy, the Court has power to order the party alluding such document to send a copy to other party, as it thinks fit.

"Section 240" amended by Section 19 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 28), B.E. 2551.

ถ้าคู่ความฝ่ายใดไม่ส่งเอกสารตามวรรคหนึ่งหรือสำเนาเอกสารตามวรรคสอง หรือไม่ส่งพยานเอกสารหรือพยานวัตถุตามมาตรา ๑๗๓/๒ วรรคหนึ่ง ให้ศาลมีอำนาจไม่รับฟังพยานหลักฐานนั้น เว้นแต่ศาลเห็นว่าเป็นกรณีเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม หรือการไม่ปฏิบัติดังกล่าวมิได้เป็นไปโดยจงใจและไม่เสียโอกาสในการดำเนินคดีของคู่ความอีกฝ่ายหนึ่ง”

หมวด ๔ พยานวัตถุ

มาตรา ๒๔๑ สิ่งใดใช้เป็นพยานวัตถุต้องนำมาศาล
ในกรณีที่นำมาไม่ได้ ให้ศาลไปตรวจจดรายงานยังที่ที่พยานวัตถุ
นั้นอยู่ตามเวลาและวิธีที่ศาลเห็นสมควรตามลักษณะแห่งพยานวัตถุ

มาตรา ๒๔๒ ในระหว่างสอบสวน ใต้วงมูลฟ้องหรือพิจารณา
สิ่งของซึ่งเป็นพยานวัตถุต้องให้คู่ความหรือพยานตรวจดู

ถ้ามีการแกะหรือทำลายตรา การห่อหรือตีตราใหม่ให้ทำต่อหน้า
คู่ความหรือพยานที่เกี่ยวข้องนั้น

If any party does not serve the document according to the second paragraph or does not serve a documentary evidence or a material evidence according to Section 173/2, the first paragraph, the Court has power to unaccept such evidence, unless the Court is of opinion that it is a case in the interest of justice or such action is not intentionally made and does not another party lose a chance of his proceeding with the case.”

CHAPTER IV MATERIAL EVIDENCE

Section 241.- Anything, which is used as material evidence, must be brought to the Court.

In case of it is not possible to bring it, the Court shall proceed to examine it and make a memorandum of the examination at the place where the thing is, at such time and by such means as the Court thinks fit according to the nature of the evidence.

Section 242.- In the course of an inquiry, preliminary examination or trial, anything used as material evidence shall be shown to the party or witness concerned.

If there is an unwrapping or breaking of the seal, the re-wrapping or re-sealing shall be made in the presence of the party or witness concerned.

“หมวด ๕
ผู้เชี่ยวชาญ

มาตรา ๒๔๓ ผู้ใดโดยอาชีพหรือมิใช่ก็ตาม มีความเชี่ยวชาญในการใด ๆ เช่น ในทางวิทยาศาสตร์ ศิลปะ ฝีมือ พาณิชยกรรม การแพทย์ หรือกฎหมายต่างประเทศ และซึ่งความเห็นของผู้นั้น อาจมีประโยชน์ในการวินิจฉัยคดี ในการสอบสวน ได้สวนมูลฟ้องหรือพิจารณา อาจเป็นพยานในเรื่องต่างๆ เป็นต้นว่า ตรวจร่างกายหรือจิตของผู้เสียหาย ผู้ต้องหา หรือจำเลย ตรวจลายมือทำการทดลองหรือกิจการอย่างอื่น ๆ

ผู้เชี่ยวชาญอาจทำความเห็นเป็นหนังสือก็ได้แต่ต้องส่งสำเนาหนังสือดังกล่าวให้ศาลและคู่ความอีกฝ่ายหนึ่งทราบ และต้องมาเบิกความประกอบหนังสือนั้น เว้นแต่มีเหตุจำเป็น หรือคู่ความไม่ติดใจซักถามผู้เชี่ยวชาญนั้น ศาลจะให้รับฟังความเห็นเป็นหนังสือดังกล่าวโดยผู้เชี่ยวชาญไม่ต้องมาเบิกความประกอบก็ได้

ในกรณีที่ผู้เชี่ยวชาญต้องมาเบิกความประกอบ ให้ส่งสำเนาหนังสือดังกล่าวต่อศาลในจำนวนที่เพียงพอล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวันก่อนวันเบิกความเพื่อให้คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งมารับไป

ในการเบิกความประกอบ ผู้เชี่ยวชาญจะอ่านข้อความที่เขียนมาก็ได้

“มาตรา ๒๔๓ และมาตรา ๒๔๔” ในหมวด ๕ ภาค ๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๘) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๒๐

“CHAPTER V
EXPERT

Section 243.- Any person having, by profession or otherwise, expertness on any subject such as science, art, work of skill, commerce, medicine or foreign law, and whose opinion may be of value for the adjudication of a case may, in the course of an inquiry, preliminary examination or trial, be a witness in matters such as the examination of the body or mind of the injured person, alleged offender or accused, or of handwriting, or the carrying out of experiments or other works.

The expert may submit his opinion in writing, but a copy thereof shall have to be served on the Court and other party and he shall be required to appear and give testimony in corroboration of such written opinion, unless there is a necessary ground or the parties are not interested to examine the expert, the Court may admit such written opinion without expert's appearing for giving testimony in corroboration.

In case where an expert is required to give testimony in corroboration, the enough number of a copy of such written opinion shall be served on the Court in advance not less than seven days before the day of giving testimony so that other party shall come to receive it.

In giving corroborating testimony, the expert may read the written statement.

“Title of Chapter V, Section 243 and 244” amended by Section 20 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 28), B.E. 2551.

มาตรา ๒๔๔ ถ้าศาลหรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่เห็นจำเป็นเนื่องในการไต่สวนมูลฟ้อง พิเคราะห์ หรือสอบสวนที่จะต้องตรวจศพ แม้ว่าจะได้บรรจุหรือฝังแล้วก็ตามให้มีอำนาจสั่งให้เอาศพนั้นให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจได้ แต่การกระทำตามคำสั่งดังกล่าวจะต้องคำนึงถึงหลักทางศาสนาและไม่ก่อให้เกิดอันตรายร้ายแรงอย่างอื่น”

“มาตรา ๒๔๔/๑ ในกรณีความผิดอาญาที่มีอัตราโทษจำคุก หากมีความจำเป็นต้องใช้พยานหลักฐานทางวิทยาศาสตร์เพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงใดที่เป็นประเด็นสำคัญแห่งคดี ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ทำการตรวจพิสูจน์บุคคล วัตถุ หรือเอกสารใด โดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ได้

ในกรณีที่มีการตรวจพิสูจน์ตามวรรคหนึ่ง จำเป็นต้องตรวจเก็บตัวอย่างเลือด เนื้อเยื่อ ผิวน้ำหนังเส้นผมหรือขน น้ำลาย ปัสสาวะ อุจจาระ สารคัดหลั่ง สารพันธุกรรมหรือส่วนประกอบของร่างกายจากคู่ความหรือบุคคลใด ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้แพทย์หรือผู้เชี่ยวชาญดำเนินการตรวจดังกล่าวได้แต่ต้องกระทำเพียงเท่าที่จำเป็นและสมควรโดยใช้วิธีการที่ก่อให้เกิดความเจ็บปวดน้อยที่สุดเท่าที่จะกระทำได้ทั้งจะต้องไม่เป็นอันตรายต่อร่างกายหรืออนามัยของบุคคลนั้น และคู่ความหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องต้องให้ความยินยอม หากคู่ความฝ่ายใดไม่ยินยอมหรือกระทำ

“มาตรา ๒๔๔/๑” เพิ่มโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๘)
พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๒๑

Section 244.- If the Court or superior administrative or police official considers it necessary, in the course of the preliminary examination, trial or inquiry, to make an examination of the remains of any person even though such has been placed in a coffin or buried, the Court or such official is empowered to cause such remains to be examined by an expert, but carrying out such order must be made on the consideration of religious principle and it is not a cause of other grave danger.”

“Section 244/1.- In case of criminal offence which is of the imprisonment rate, if it is necessary to have a scientific evidence for proving any fact which is a substantial issue of case, the Court shall be empowered to give an order to examine and prove any person, object or document by scientific method.

In case of examination and proving according to the first paragraph, if it is necessary to keep the sample of blood, tissue, skin, hair or hair on body, spit, urine , excrement, ejaculating congestion substance, substance of heredity or components of the body of an alleged offender, an injured person or a concerning person, the inquiry official being responsible shall be empowered to let a physician or an expert make such examination or an expert make such examination but it must be made as it is necessary and reasonable only, by the method causing the least pain as possible and it must not be dangerous to the body and health of that person and the consent must be given by an alleged offender, an injured

“Section 244/1” added by Section 21 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 28), B.E. 2551.

การป้องกันขัดขวางมิให้บุคคลที่เกี่ยวข้องให้ความยินยอมโดยไม่มีเหตุอันสมควร ให้สันนิษฐานไว้เบื้องต้นว่าข้อเท็จจริงเป็นไปตามที่คู่ความฝ่ายตรงข้ามกล่าวอ้าง

ในกรณีที่พยานหลักฐานทางวิทยาศาสตร์สามารถพิสูจน์ให้เห็นถึงข้อเท็จจริงที่อาจทำให้ศาลวินิจฉัยชี้ขาดคดีได้โดยไม่ต้องสืบพยานหลักฐานอื่นอีก หรือมีเหตุอันควรเชื่อว่าหากมีการเนินช้ากว่าจะนำพยานหลักฐานทางวิทยาศาสตร์อันสำคัญมาสืบในภายหน้าพยานหลักฐานนั้นจะสูญเสียไปหรือยากแก่การตรวจพิสูจน์ เมื่อคู่ความฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งร้องขอหรือเมื่อศาลเห็นสมควร ศาลอาจสั่งให้ทำการตรวจพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์ตามความในวรรคหนึ่งและวรรคสองได้ทันทีโดยไม่ต้องรอให้ถึงกำหนดวันสืบพยานตามปกติ ทั้งนี้ ให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๒๓๗ ทวิ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ค่าใช้จ่ายในการตรวจพิสูจน์ตามมาตรานี้ให้ส่งจ่ายจากงบประมาณตามระเบียบที่คณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรมกำหนดโดยความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง”

person or a concerning person, if an alleged offender or an injured person does not give the consent without a reasonable, prima facie presumption of the fact conforms with allegation of an opposite party shall be made.

In case of scientific evidence can give the fact by which the Court may make a decision of case without taking an evidence again or there is a cause believable that if there is any delay of taking a substantial scientific evidence expost, such evidence may be lost or difficult to be verified, when any party requests or the Court thinks fit, the Court may order to immediately make a scientific verification according to the first paragraph and the second paragraph without waiting for the fixed date of taking an evidence as usual. All this, the provisions of Section 237 bis shall be enforced *mutatis mutandis*.

Expenses for examination and proving according to this section shall be paid, on payment order, from the budget according to the regulations prescribed by the administrative committee of Court of justice under the agreement of Ministry of Finance.”

ภาค ๖
การบังคับตามคำพิพากษาและค่าธรรมเนียม

หมวด ๑

การบังคับตามคำพิพากษา

“มาตรา ๒๔๕ ภายใต้บังคับแห่งมาตรา ๒๔๖, ๒๔๗ และ ๒๔๘ เมื่อคดีถึงที่สุดแล้ว ให้บังคับคดีโดยไม่ชักช้า

ศาลชั้นต้นมีหน้าที่ต้องส่งสำนวนคดีที่พิพากษาให้ลงโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต ไปยังศาลอุทธรณ์ในเมื่อไม่มีการอุทธรณ์คำพิพากษานั้น และคำพิพากษาเช่นนี้จะยังไม่ถึงที่สุด เว้นแต่ศาลอุทธรณ์จะได้พิพากษายืน”

“มาตรา ๒๔๖ เมื่อจำเลย สามี ภริยา ญาติของจำเลย พนักงานอัยการ ผู้บัญชาการเรือนจำ หรือเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการตามหมายจำคุกร้องขอ หรือเมื่อศาลเห็นสมควร ศาลมีอำนาจสั่งให้ทุเลาการบังคับให้จำคุกไว้ก่อนจนกว่าเหตุอันควรทุเลาจะหมดไป ในกรณีต่อไปนี้

• “มาตรา ๒๔๕” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๑๗

• “มาตรา ๒๔๖” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๕) พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๕

DIVISION VI
ENFORCEMENT OF JUDGMENTS
AND COSTS

CHAPTER I

ENFORCEMENT OF JUDGMENTS

• “Section 245.- Subject to the provisions of Section 246, 247 and 248, a judgment shall be enforced without delay after the case has become final.

The Court of First Instance has the duty to send to the Appeal Court any file of the judgment inflicting punishment of death or imprisonment for life, where no appeal has been lodged against such judgment. Such judgment shall not become final unless it has been confirmed by the Appeal Court.”

• “Section 246.- When the accused person, the accused person's spouse or relative, the public prosecutor, the penitentiary commander or the authority having the duty of executing the warrant of imprisonment has requested or the court considers it is proper, the court shall have power to give the order of respite for imprisonment until the cause reasonable for respite shall be finished in the following cases;

• “Section 245” revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 6), B.E. 2499, Section 17.

• “Section 246” revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 25), B.E. 2550, Section 5.

- (๑) เมื่อจำเลยวิกลจริต
- (๒) เมื่อเกรงว่าจำเลยจะถึงอันตรายแก่ชีวิตถ้าต้องจำคุก
- (๓) ถ้าจำเลยมีครรภ์
- (๔) ถ้าจำเลยคลอดบุตรแล้วยังไม่ถึงสามปี และจำเลยต้องเลี้ยงดูบุตรนั้น

ในระหว่างทุเลาการบังคับอยู่นั้นศาลจะมีคำสั่งให้บุคคลดังกล่าวอยู่ในความควบคุมในสถานที่อันควรนอกจากเรือนจำหรือสถานที่ที่กำหนดไว้ในหมายจำคุกก็ได้ และให้ศาลกำหนดให้เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการตามหมายนั้นเป็นผู้มีหน้าที่และรับผิดชอบในการดำเนินการตามคำสั่ง

ลักษณะของสถานที่อันควรตามวรรคสองให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง ซึ่งต้องกำหนดวิธีการควบคุมและบำบัดรักษาที่เหมาะสมกับสภาพของจำเลย และมาตรการเพื่อป้องกันการหลบหนี หรือความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นด้วย

เมื่อศาลมีคำสั่งตามวรรคหนึ่งแล้ว หากภายหลังจำเลยไม่ปฏิบัติตามวิธีการหรือมาตรการตามวรรคสามหรือพฤติการณ์ได้เปลี่ยนแปลงไปให้ศาลมีอำนาจเปลี่ยนแปลงคำสั่งหรือให้ดำเนินการตามหมายจำคุกได้”

ให้หักจำนวนวันที่จำเลยอยู่ในความควบคุมตามมาตรานี้ออกจากระยะเวลาจำคุกตามคำพิพากษา

มาตรา ๒๔๗ คดีที่จำเลยต้องประหารชีวิต ห้ามมิให้บังคับตามคำพิพากษา จนกว่าจะได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติในประมวลกฎหมายนี้ว่าด้วยอภัยโทษแล้ว

- (1) In case the accused person is insane.
- (2) In case it is afraid that the accused person may get the danger of death because of being imprisoned.
- (3) In case the accused person is pregnant.
- (4) In case it is less than three years since the accused person has given birth to a child and the accused person has to take care of the child.

In the period of respite, the court may order the said person to be under the control in the proper place besides the penitentiary or the places fixed in the warrant of imprisonment and the court shall determine the authority having the duty by the law to hold the duty and responsibility for executing the order.

The nature of the proper place according to paragraph two shall be as described in the ministerial regulations giving the way of control and treatment that is proper to the accused person's conditions and the measure of preventing escape or injury which may be happened.

When the court has issued the order according to paragraph one, if after that the accused person does not conform to the direction or measure according to paragraph three or circumstances are changed, the court has power to change the order or let it go on the warrant of imprisonment.

The number of days for controlling the accused person according to this section shall be reduced from the period of imprisonment according to the judgment”

Section 247.- In the case where the accused has been sentenced to death, the sentence shall not be executed until the provisions of this Code governing pardon have been complied with.

• “หญิงใดจะต้องประหารชีวิต ถ้ามีครรภ์อยู่ ให้รอไว้จนพ้นกำหนดสามปีนับแต่คลอดบุตรแล้ว ให้ลดโทษประหารชีวิตลงเหลือจำคุกตลอดชีวิต เว้นแต่เมื่อบุตรถึงแก่ความตายก่อนพ้นกำหนดเวลาดังกล่าว ในระหว่างสามปีนับแต่คลอดบุตร ให้หญิงนั้นเลี้ยงดูบุตรตามความเหมาะสมในสถานที่ที่สมควรแก่การเลี้ยงดูบุตรภายในเรือนจำ”

การประหารชีวิต ให้ประหาร ณ ตำบลและเวลาที่เจ้าหน้าที่ใน การนั้นจะเห็นสมควร

มาตรา ๒๔๘ ถ้าบุคคลซึ่งต้องคำพิพากษาให้ประหารชีวิตเกิดวิกลจริตก่อนถูกประหารชีวิต ให้รอการประหารชีวิตไว้ก่อนจนกว่าผู้นั้นจะหาย ขณะถูกล่ามการประหารชีวิตอยู่นั้น ศาลมีอำนาจยกมาตรา ๔๖ วรรค (๒) แห่งกฎหมายลักษณะอาญามาบังคับ

ถ้าผู้วิกลจริตนั้นหายภายหลังปีหนึ่งนับแต่วันคำพิพากษาถึงที่สุด ให้ลดโทษประหารชีวิตลงเหลือจำคุกตลอดชีวิต

“มาตรา ๒๔๙ คำพิพากษาหรือคำสั่งให้คืนหรือใช้ราคาทรัพย์สิน ค่าสินไหมทดแทนหรือค่าธรรมเนียมนั้น ให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

• มาตรา ๒๔๗ “วรรคสอง” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม
ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๕) พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๖

“มาตรา ๒๔๙ - ๒๕๑” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา
(ฉบับที่ ๒๔) พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๖

• “Any lady who has got death penalty, if she is pregnant, it shall be waited for three years after her giving birth to a child and reduce the punishment of death to life imprisonment, except that such a child dies before the expiration of the said period of time. In the period of three years after giving birth to a child, let such a lady take care of her child as reasonable condition in the place suitable for taking care of a child within the penitentiary.”

The execution shall take place at such time and place as the authorities think fit.

Section 248.- If a person sentenced to death becomes insane before being executed, the execution shall be suspended until such person has recovered. Pending the suspension, the Court may apply Section 46 paragraph 2 of the Penal Code.*

If the insane person recovers after one year from the date when the judgment become final, the punishment of death shall be commuted to imprisonment for life.

“Section 249.- The judgment or the order of restitution or paying the price of property, compensation or fees shall be enforced according to the provisions of the Civil Procedure Code.

• “The second paragraph of Section 247” revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 25), B.E. 2550, Section 6.

“Section 249, 250 and 251” amended by the Section 6 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 24) B.E. 2548.

มาตรา ๒๕๐ ถ้าคำพิพากษามีได้ระบุไว้เป็นอย่างอื่น บุคคล ทั้งปวงซึ่งต้องพิพากษาให้ลงโทษโดยได้กระทำความผิดฐานเดียวกัน ต้องรับผิดชอบแทนกันและต่างกันในกรณีหรือใช้ราคาทรัพย์สินหรือใช้ ค่าสินไหมทดแทน

มาตรา ๒๕๑ ถ้าต้องยึดทรัพย์สินคราวเดียวกันสำหรับใช้ ค่าธรรมเนียมศาล ค่าปรับราคาทรัพย์สิน หรือค่าสินไหมทดแทน แต่ทรัพย์สินของจำเลยไม่พอใช้ครบทุกอย่างให้นำจำนวนเงินสุทธิของ ทรัพย์สินนั้นใช้ตามลำดับดังต่อไปนี้

- (๑) ค่าธรรมเนียม
- (๒) ราคาทรัพย์สินหรือค่าสินไหมทดแทน
- (๓) ค่าปรับ "

หมวด ๒ ค่าธรรมเนียม

มาตรา ๒๕๒ ในคดีอาญาทั้งหลาย มีค่าธรรมเนียมเรียก นอกจากที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้

*"มาตรา ๒๕๓ ในคดีพนักงานอัยการเป็นโจทก์ซึ่งมีคำร้องให้คืน หรือใช้ราคาทรัพย์สินติดมากับฟ้องอาญาตามมาตรา ๔๓ หรือมีคำขอ ของผู้เสียหายขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนมิให้เรียก

*"มาตรา ๒๕๓ และ ๒๕๔" แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม
ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๔) พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๗

Section 250.- If the other way has not been specified in the judgment, all the people who are punished by the judgment of the same offence shall be liable, by replacement and differently, for restitution or paying the price of property or compensation.

Section 251.- If the property is seized, in the same time, for paying for the court fees, the fine of property price or compensation but the accused person's property is not enough to pay for all, the total amount of that property shall be paid in the following orders:

- (1) Fees.
- (2) The price of property or compensation.
- (3) Fine."

CHAPTER II COSTS

Section 252.- No costs shall be levied in criminal cases by Courts of Justice except as provided in this Chapter.

*"Section 253 For the case of which the public prosecutor is a prosecutor, with a motion for restitution or paying the price of property in connection with prosecution of criminal case according to the Section 43 or the injured person's application requesting to enforce the accused person to pay compensation, the fees shall not

*"Section 253 and 254" amended by the Section 7 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 24), B.E. 2548.

ค่าธรรมเนียม เว้นแต่ในกรณีที่ศาลเห็นว่าผู้เสียหายเรียกเอาค่าสินไหมทดแทนสูงเกินสมควร หรือดำเนินคดีโดยไม่สุจริต ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้เสียหายชำระค่าธรรมเนียมทั้งหมดหรือแต่เฉพาะบางส่วนภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนดก็ได้ และถ้าผู้เสียหายเพิกเฉยไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาล ให้ถือว่าเป็นการทิ้งฟ้องในคดีส่วนแพ่งนั้น

ในกรณีที่มีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้คืนหรือใช้ราคาทรัพย์สิน หรือค่าสินไหมทดแทนตามวรรคหนึ่ง ถ้าศาลยังต้องจัดการอะไรอีกเพื่อการบังคับ ผู้ที่จะได้รับคืนทรัพย์สินหรือราคาหรือค่าสินไหมทดแทน จำต้องเสียค่าธรรมเนียมดังคดีแพ่งสำหรับการต่อไปนั้น"

"มาตรา ๒๕๔ ภายใต้บังคับแห่งมาตรา ๒๕๓ วรรคหนึ่ง ในคดีที่ผู้เสียหายเรียกร้องให้คืนหรือใช้ราคาทรัพย์สิน หรือใช้ค่าสินไหมทดแทนซึ่งติดมากับฟ้องคดีอาญา หรือที่ฟ้องเป็นคดีแพ่งโดยลำพัง ให้เรียกค่าธรรมเนียมดังคดีแพ่ง

คดีในสวนแพ่งตามวรรคหนึ่ง ถ้าผู้เสียหายซึ่งเป็นโจทก์ประสงค์จะขอยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลในศาลชั้นต้น ชั่วอุทธรณ์ หรือชั้นฎีกา ให้ยื่นคำขอต่อศาลชั้นต้นที่ได้ยื่นฟ้องไว้พร้อมกับคำฟ้องอุทธรณ์หรือคำฟ้องฎีกา แล้วแต่กรณี หากศาลชั้นต้นเห็นว่าคดีอาญาที่ฟ้องมีมูลและการเรียกเอาค่าสินไหมทดแทนนั้น ไม่เกินสมควรและเป็นไปด้วยความสุจริต ให้ศาลมีคำสั่งอนุญาตตามคำขอ แต่ถ้าศาลมีคำสั่งยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลให้แก่โจทก์แต่เฉพาะบางส่วนหรือมีคำสั่งยกคำขอ ก็ให้ศาลกำหนดเวลาให้โจทก์ชำระค่าธรรมเนียมดังกล่าว คำสั่งของศาล

allowed to collect except that in case the court has found that the injured person has claim too much compensation or the proceeding of the case has been dishonest, the court shall have power to order the injured person to pay all or partly fees within the period of time fixed by the court and if the injured person neglects to conform to the order of the court, it shall be deemed as non prosecutur in the part of Civil case.

In case the court has passed the judgment or order of restitution or paying the price of property or compensation according to paragraph one, if the court still requires to manage something more for enforcement, the receiver of the restituted property or price or compensation is the payer of fees as the civil case for that."

"Section 254 Under the enforcement of the Section 253 paragraph one, for the case in which the injured person claim for restitution or paying the price of property or compensation in connection with institution of a criminal case or only civil case, the fees shall be collected as the civil case.

In the part of civil case according to paragraph one, if the injured person, as the prosecutor, desires to ask for exception of the court fees in the court of first instance, the appeal court or dika court shall submit the application to the court of the first instance where the plaint instituted together with plaint, appeal plain, Dika plaint, depending on cases. If the court of first instance think that the instituted criminal case is well-grounded and the compensation claimed is not too much and it goes on honest, the court shall give the order to admit as applied, but if the court gives the order for

ชั้นต้นที่ให้ยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลหรือยกคำขอให้มียผลสำหรับการดำเนินคดีตั้งแต่ชั้นศาลซึ่งคดีนั้นอยู่ในระหว่างพิจารณาไปจนกว่าคดีจะถึงที่สุด เว้นแต่ในกรณีที่พฤติการณ์แห่งคดีเปลี่ยนแปลงไป ศาลที่พิจารณาคดีจะแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำสั่งนั้นได้ตามที่เห็นสมควร

ห้ามมิให้อุทธรณ์หรือฎีกาคำสั่งของศาลตามวรรคสอง”

มาตรา ๒๕๕ ในคดีดังบัญญัติในมาตรา ๒๕๓ วรรค ๒ และมาตรา ๒๕๔ ถ้ามีคำขอ ศาลมีอำนาจสั่งให้ฝ่ายที่แพ้คดีใช้ค่าธรรมเนียมแทนอีกฝ่ายหนึ่งได้

“มาตรา ๒๕๖ ให้ศาลจ่ายค่าพาหนะ ค่าป่วยการ และค่าเช่าที่พักที่จำเป็นและสมควรแก่พยาน ซึ่งมาศาลตามหมายเรียก ตามระเบียบที่คณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรมกำหนดโดยความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง พยานที่ได้รับค่าพาหนะ ค่าป่วยการ หรือค่าเช่าที่พักในลักษณะเดียวกันตามกฎหมายอื่นแล้ว ไม่มีสิทธิได้รับตามมาตรานี้อีก”

“มาตรา ๒๕๖” แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา
(ฉบับที่ ๒๘) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๒๒

excepting the fees of court to the prosecutor partly or orders to revoke the application, the Court shall fix the time for the prosecutor to pay the said fees. The order of the court of first instance for excepting the fees of the court or for revoking the application shall have an effect on the conduct of a case since that case has been in the period of the judicial proceedings of the court unto the finalized case, with exception of case the circumstance of case has been changed, the court trying the case may revise or change the order as its consideration.

The appeal or the dika appeal lodged against the order of the court according to paragraph two is prohibited”

Section 255.- In the cases provided in Section 253 paragraph 2 and Section 254, the Court may, upon application, order the losing party to reimburse the costs to the other party.

Section 256.- The Court shall pay the necessary and reasonable traveling expenses, allowances and lodging house rent to the witness appearing in Court as summoned according to the regulations prescribed by the administrative committee of the Court of justice under the agreement of the Ministry of Finance.

The witness who has received traveling expenses, allowances or lodging house rent in the same manner according other law has no right to receive according to this section again.”

“Section 256” amended by Section 22 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 28), B.E. 2551.

"มาตรา ๒๕๗ ... (ยกเลิก) "

"มาตรา ๒๕๘ ให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งว่าด้วยค่าธรรมเนียมมาใช้บังคับโดยอนุโลม"

"มาตรา ๒๕๗" ยกเลิกโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๘)
พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๒๓

"มาตรา ๒๕๘" แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา
(ฉบับที่ ๒๔) พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๘

"Section 257.- (Repealed)"

"Section 258.- The provisions of the Civil Procedure Code concerning the costs shall be enforced *mutatis mutandis*."

"Section 257" repealed by Section 23 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 28), B.E. 2551.

"Section 258" amended by the Section 8 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No.24) B.E.2548.

ภาค ๗
อภัยโทษ เปลี่ยนโทษหนักเป็นเบา และลดโทษ

• **มาตรา ๒๕๙** ผู้ต้องคำพิพากษาให้รับโทษอย่างใด ๆ หรือผู้ที่มีประโยชน์เกี่ยวข้องกับ เมื่อคดีถึงที่สุดแล้ว ถ้าจะทูลเกล้าฯ ถวายเรื่องราวต่อพระมหากษัตริย์ขอรับพระราชทานอภัยโทษ จะยื่นต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมก็ได้

• **มาตรา ๒๖๐** ผู้ถวายเรื่องราวซึ่งต้องจำคุกอยู่ในเรือนจำ จะยื่นเรื่องราวต่อพัศดีหรือผู้บัญชาการเรือนจำก็ได้ เมื่อได้รับเรื่องรายนั้นแล้ว ให้พัศดีหรือผู้บัญชาการเรือนจำออกใบรับให้แก่ผู้ยื่นเรื่องราว แล้วให้รับส่งเรื่องรายนั้นไปยังรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม

• **มาตรา ๒๖๑** รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมมีหน้าที่ถวายเรื่องราวต่อพระมหากษัตริย์ พร้อมทั้งถวายความเห็นว่าจะควรพระราชทานอภัยโทษหรือไม่

ในกรณีที่ไม่มีผู้ใดถวายเรื่องราว ถ้ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมเห็นเป็นการสมควร จะถวายคำแนะนำต่อพระมหากษัตริย์ขอให้พระราชทานอภัยโทษแก่ผู้ต้องคำพิพากษานั้นก็ได้

• **“มาตรา ๒๕๙ มาตรา ๒๖๐ และมาตรา ๒๖๑”** แก้ไขแล้วโดย
พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๓) พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๓

DIVISION VII
PARDON, COMMUTATION
AND REDUCTION OF PUNISHMENT

• **“Section 259.-** If the sentenced person undergone any punishment or the interested person, when the case has come to an end, will petition the king to pardon of punishment and will be able to submit to Minister of Justice Ministry;

• **Section 260.-** The petitioner imprisoned in the goal will submit a petition to the Chief Goaler or Governor of the Goal, after receipt of petition, Chief Goaler or Governor of the Goal shall issue the receipt to petitioner, and then such petition shall be submitted to Minister of Justice Ministry without delay; .

• **Section 261.-** Minister of justice Ministry has the duty putting forward to petition with the opinion to the King that it is expedient to give the pardon of punishment or not;

In case of there is not any person putting forward to the petition, if Minister of Justice Ministry deems that it is expedient to put forward to advice to the King able to give the pardon of punishment to the sentenced person.”

• **“Section 259, 260 and 261”** revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 23), B.E. 2548, Section 3.

• "มาตรา ๒๖๑ ทวิ ในกรณีที่คณะรัฐมนตรีเห็นเป็นการสมควร จะถวายคำแนะนำต่อพระมหากษัตริย์ขอให้พระราชทานอภัยโทษแก่ผู้ต้องโทษก็ได้

การพระราชทานอภัยโทษตามวรรคหนึ่ง ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา"

• "มาตรา ๒๖๒ ภายใต้บังคับแห่งมาตรา ๒๔๗ และ ๒๔๘ เมื่อคดีถึงที่สุด ผู้ใดต้องคำพิพากษาให้ประหารชีวิต ให้เจ้าหน้าที่นำตัวผู้นั้นไปประหารชีวิตเมื่อพ้นกำหนดหกสิบวันนับแต่วันฟังคำพิพากษา เว้นแต่ในกรณีที่มีการถวายเรื่องราวหรือคำแนะนำขอให้พระราชทานอภัยโทษตามมาตรา ๒๖๑ ก็ให้ทุเลาการประหารชีวิตไว้จนกว่าจะพ้นกำหนดหกสิบวันนับแต่วันที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมถวายเรื่องราวหรือคำแนะนำขึ้นไปนั้น แต่ถ้าทรงยกเรื่องราวนั้นเสีย ก็ให้จัดการประหารชีวิตก่อนกำหนดนี้ได้"

เรื่องราวหรือคำแนะนำขอพระราชทานอภัยโทษแก่ผู้ต้องคำพิพากษาให้ประหารชีวิต ให้ถวายได้แต่ครั้งเดียวเท่านั้น

มาตรา ๒๖๓ เหตุที่มีเรื่องราวขอพระราชทานอภัยโทษในโทษอย่างอื่นนอกจากโทษประหารชีวิต ไม่เป็นผลให้ทุเลาการลงโทษนั้น

• "มาตรา ๒๖๑ ทวิ" เพิ่มโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๕๑๗ มาตรา ๓

• มาตรา ๒๖๒ "วรรคหนึ่ง" แก้ไขแล้วโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๒๓) พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๔

• "Section 261 bis.- In case of the Council of Ministers think fit, they may submit to the King a recommendation for the granting of a pardon to the person inflicted the punishment.

In the granting of a pardon according to the first paragraph, it shall be provided by the Royal Decree."

• "Section 262.- Subject to the provisions of Section 247 and Section 248, when the case has come to an end, any sentenced person is undergone the punishment of death, the officers shall take such person to be executed after sixty days as from the date of hearing the judgement unless in case of there is the petition or advice to pardon of punishment under Section 261, the punishment of be delayed shall delay up to sixty days will be elapsed as from the date of Minister of Justice Ministry putting forward the petition or advice, if such petition is revoked, the punishment of death shall be able to be made before the this period."

The petition or recommendation for pardon in favour of a person sentenced to death may be submitted once only.

Section 263.- The submission of a petition for pardon in reference to a punishment other than death shall not have the effect of suspending the execution of such punishment.

• "Section 261 bis" added by Section 3 of the Criminal Procedure Code Amendment Act (No. 9), B.E. 2517

• "Section 262 paragraph 1" revised by the Act Amending the Criminal Procedure Code (No. 23), B.E. 2548, Section 4

• “บัญชีแนบท้าย
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา*
—◆◆◆—

ความผิดในกฎหมายลักษณะอาญา ที่มาตรา ๗๙ อ้างถึง
ซึ่งราษฎรมีอำนาจจับได้โดยไม่ต้องมีหมาย

ประทุษร้ายต่อพระบรมราชตระกูล	มาตรา ๗๗ และ ๗๙
ขบถภายในพระราชอาณาจักร	มาตรา ๑๐๑ ถึง ๑๐๔
ขบถภายนอกพระราชอาณาจักร	มาตรา ๑๐๕ ถึง ๑๑๑
ความผิดต่อทางพระราชไมตรีกับต่างประเทศ	มาตรา ๑๑๒
ทำอันตรายแก่ธง หรือเครื่องหมายของต่างประเทศ	มาตรา ๑๑๕
ความผิดต่อเจ้าพนักงาน	มาตรา ๑๑๙ ถึง ๑๒๒ และ ๑๒๗
หลบหนีจากที่คุมขัง	มาตรา ๑๖๓ ถึง ๑๖๖
ความผิดต่อศาสนา	มาตรา ๑๗๒ และ ๑๗๓
ก่อการจลาจล	มาตรา ๑๘๓ และ ๑๘๔
กระทำให้เกิดภัยอันตรายแก่สาธารณชน	
กระทำให้สาธารณชนปราศจากความสงบ	
ในการไปมาและการส่งข่าวและของถึงกัน และกระทำให้สาธารณชนปราศจาก	
ความสุจริต	มาตรา ๑๘๕ ถึง ๑๙๔, ๑๙๖, ๑๙๗ และ ๑๙๙

* บัญชีแนบท้าย แก้ไขโดย พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ ๖)

พ.ศ. ๒๔๙๙ นัยมาตรา ๑๘

"THE SCHEDULE
ANNEXED TO
THE CRIMINAL PROCEDURE CODE
—◆◆◆—

Offences in the Penal Code referred to by Section 79 in respect
of which a private person may make an arrest without warrant.

	Sections
Violence against the Royal Family	97 and 99
Offences against the internal security of the State	101 to 104
Offences against the external security of the State	105 to 111
Violence against the friendly relations with foreign States	112
Injuring flag or emblem of a foreign State	115
Offences against officials	119 to 122 and 127
Escape of prisoners	163 to 166
Offences against religion	172 and 173
Riots	183 and 184
Offences against public security, public communications and public health	185 to 194 196, 197 and 199

"As amended" by the Section 18 of the Criminal procedure Code.
Amendment Act (No. 6), B.E. 2499.

ปลอมแปลงเงินตรา	มาตรา ๒๐๒ ถึง ๒๐๕ และ ๒๑๐
ข่มขืนกระทำชำเรา	มาตรา ๒๔๓ ถึง ๒๔๖
ประทุษร้ายแก่ชีวิต	มาตรา ๒๔๙ ถึง ๒๕๑
ประทุษร้ายแก่ร่างกาย	มาตรา ๒๕๔ ถึง ๒๕๗
ความผิดฐานกระทำให้เสื่อมเสียอิศรภาพ	มาตรา ๒๖๘, ๒๗๐ และ ๒๗๖
ลักทรัพย์	มาตรา ๒๘๘ ถึง ๒๙๖
ชิงทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ และโจรสลัด	มาตรา ๒๙๗ ถึง ๓๐๒
กรรโชก	มาตรา ๓๐๓

	Sections
False money	202 to 205 And 210
Rape	243 to 246
Offences causing death	249 to 251
Bodily harm	254 to 257
Offences against liberty	268, 270 and 276
Theft	288 to 296
Snatching, robbery, gang-robbery and piracy	297 to 302
Extortion	303

กฎกระทรวงมหาดไทย
ออกตามความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติ
ให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
พุทธศักราช ๒๔๗๗

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติให้ใช้
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พ.ศ. ๒๔๗๗ รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงมหาดไทยออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑. ถ้าความผิดซึ่งมีโทษตามกฎหมายไทยได้กระทำความผิดนอก
ราชอาณาจักรไทยและจะต้องมีการสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธี
พิจารณาความอาญาแล้วให้พนักงานสอบสวนซึ่งผู้ต้องหาถูกจับในเขต
อำนาจ หรือพนักงานสอบสวน ซึ่งรัฐบาลประเทศอื่น หรือบุคคลที่ได้รับ
ความเสียหายได้ร้องฟ้องให้ทำโทษผู้ต้องหา รีบแจ้งให้อธิบดีกรมอัยการหรือ
ผู้รักษาการแทนทราบโดยเร็ว และถ้าเห็นว่าแจ้งมาทางหนังสือจะเป็นการ
ล่าช้า ก็ให้แจ้งทางโทรเลข ในหนังสือหรือโทรเลขนั้นอย่างน้อยให้ระบุ

- (๑) นามและสัญชาติของผู้ต้องหา ถ้าปรากฏ
- (๒) ต้องหาว่าทำผิดฐานใด และที่ใด
- (๓) นามและสัญชาติของผู้เสียหาย ถ้าปรากฏ

Regulations of Ministry of Interior
Issued under Section 5 of Act
Promulgating the Criminal Procedure Code
B.E. 2477

By virtue of Section 5 of "Act Promulgating the Criminal
Procedure Code B.E. 2477" Minister of Interior issues this Ministerial
Regulations, as follows:

1. If the offence punishable under Thai law has been
committed outside Thailand and apt to inquire under "the Criminal
Procedure Code", inquiry official whom alleged offender has been
arrested territorial jurisdiction or inquiry official which other
government of country or injured person has sued to convict alleged
offender, shall notice "Director-General of the Public Prosecution
Department" or "person in charge, and if the notice through the
writings is delayed, it shall be noticed through telegraph and in the
writings or telegraph at the least specified, as follows:

- (1) Name and nationality of alleged offender;
- (2) Accused as committed in which count or where;
- (3) Name and nationality of injured person, if any ;

(๔) จับตัวผู้ต้องหาไว้ได้แล้วหรืออย่างไร ที่ไหน เมื่อไร

(๕) ใครเป็นผู้ร้องขอ และร้องขอมายังใครในกรณีที่จะฟ้องผู้ต้องหาในศาลไทยได้เฉพาะต่อเมื่อรัฐบาลของประเทศที่ความผิดได้เกิดขึ้น หรือบุคคลที่ได้รับการเสียหายได้ร้องฟ้องให้ทำโทษ

ในกรณีที่อธิบดีกรมอัยการหรือผู้รักษากฎหมายแทนได้มีคำสั่งมอบหมายให้พนักงานสอบสวนคนใด เป็นผู้กระทำการสอบสวนรับผิดชอบนั้นเมื่อได้กระทำการสอบสวนแล้ว ถ้าอธิบดีกรมอัยการหรือผู้รักษากฎหมายแทนมิได้มีคำสั่งเป็นอย่างอื่น ให้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนการสอบสวนแก่พนักงานอัยการในท้องที่ที่การสอบสวนได้กระทำ เพื่อจัดการตามอำนาจและหน้าที่

ข้อ ๒ ในกรณีที่พนักงานสอบสวนมีความเห็นว่าควรส่งฟ้องและส่งสำนวนพร้อมกับตัวผู้ต้องหาไปยังพนักงานอัยการตามมาตรา ๑๔๒ วรรคสาม นั้น ในจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี ให้พนักงานอัยการมอบตัวผู้ต้องหาให้อยู่ในความควบคุมของพนักงานตำรวจผู้สอบสวน

ในจังหวัดอื่นให้พนักงานอัยการมอบตัวผู้ต้องหาให้แก่พักดีควบคุมไว้ ณ เรือนจำ

ข้อ ๓ เมื่อส่งสำนวนและตัวผู้ต้องหามาถึงพนักงานอัยการดังกล่าวในข้อ ๒ แล้ว ถ้าพนักงานอัยการได้วินิจฉัยและมีคำสั่งตามความในมาตรา ๑๔๓ ว่าควรปล่อยตัวผู้ต้องหาชั่วคราวโดยไม่มีประกัน หรือมีประกัน หรือมีประกันและหลักประกันเหล่านี้ ในจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี ให้เป็นหน้าที่ของพนักงานตำรวจที่จะจัดการแก่ผู้ต้องหาหรือเป็นคู่สัญญากับนายประกันตามที่บัญญัติไว้ ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๑๑ - ๑๑๒ แล้วแต่กรณี แทนพนักงานอัยการส่งจังหวัดอื่นเป็นหน้าที่ของพนักงานอัยการ

(4) Alleged offender arrested yet ? where ? when ? ;

In case of "the Director-General of the Public Prosecution Department" or "the person in charge of one's functions" has issued an order delegating such duty to any inquiry official conducting an inquiry and when the inquiry has been proceeded, if "the Director-General of the Public Prosecution Department" or "the person in charge of one's functions" has not issued an order otherwise, the inquiry official shall file of the inquiry to public prosecutor in the locality where inquiry has proceeded for executing under the powers and duties.

2. In case of and inquiry official is of his opinion that it is advisable to issue a prosecution order and he has delivered the file of a case with the alleged offender to public prosecutor under Section 142 paragraph 3 in "Changvad Phra Nakorn" and "Changvad Dhonburi". The public prosecutor shall deliver the alleged offender to be governed by the inquiring police official.

In other Changvad, the public prosecutor shall deliver the alleged offender to gaoler for being restrained in the jail.

3. When the file of the inquiry and the alleged offender have been delivered to the public prosecutor as mentioned in (2) and if the public prosecutor has decided and issued an order under Section 143 that the alleged offender ought or with those bail and security in "Changvad Phra Nakorn" and "Changvad Dhonburi", it shall be duty of police official executing the alleged offender or party to the contract with bailor under Section 111 and Section 112 of "the Criminal Procedure code", as the case may be. In other Changvad, it is duty of "Public Prosecutor".

ข้อ ๔ ในกรณีที่พนักงานอัยการมีคำสั่งฟ้อง แต่ยังไม่ได้ตัวผู้ต้องหา มาตามบทบัญญัติในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๑ ให้ปฏิบัติการดังต่อไปนี้ คือ

ในจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี ให้พนักงานอัยการแจ้งไปยังอธิบดีกรมตำรวจหรือรองอธิบดีกรมตำรวจ เพื่อจัดการออกหมายสั่งจับต่อไป

ในจังหวัดอื่นให้พนักงานอัยการแจ้งไปยังข้าหลวงประจำจังหวัดหรือผู้รักษาการแทนให้จัดการดังกล่าวในวรรคก่อน ถ้าเป็นกรณีที่เกิดอยู่ในหน้าที่ของอัยการจังหวัดประจำอำเภอ หรืออัยการประจำศาลแขวงได้มีคำสั่งให้ฟ้องแล้ว การแจ้งให้จัดการตามที่กล่าวข้างต้น ให้แจ้งแก่นายอำเภอ หรือผู้รักษาการแทนนายอำเภอ ซึ่งสำนักงานของอัยการได้ตั้งอยู่ในเขตอำเภอนั้น

กฎให้ไว้ ณ วันที่ ๑๔ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๗๘

หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์

ผู้รักษาการแทนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

4. In case of "Public Prosecutor" has issued and prosecution order, but alleged offender could not be summoned under provisions of Section 141 of "the Criminal Procedure Code" shall comply with, as follows:

In "Changvad Phra Nakorn" and "Changvad Dhonburi", "Public Prosecutor" shall notify the contents to "Director-General of the Police Department" or "Deputy Director-General of Police Department" for issuing warrant of arrest thenceforward.

In other Changvad, "Public Prosecutor" shall notify the contents to "Commissioner of Changvad" or "person in charge of one's functions" to execute as mentioned in foregoing paragraph. If in case of the duty of "Public Prosecutor of Changvad", "Public Prosecutor of Amphur" or "Public Prosecutor of The Kwaeng Cort" has issued the prosecution order, notifying the contents to execute as mentioned supra shall notify to "The Nai Ambur" or "The person in charge of one's functions" of "The Nai Ambur" which "the Office of Public Prosecutor" locates within that "Ambur".

Given on the 14th day of September, B.E.2477

Luong Damrong Navasavasdi

Acting Minister of Interior

ระเบียบกระทรวงยุติธรรม

ว่าด้วย การจ่ายค่าป่วยการแก่ล่ามและล่ามภาษามือ
ที่ศาลจัดหาให้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
มาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๓ ทวิ

พ.ศ. ๒๕๓๙

โดยที่เป็นการสมควรให้มีระเบียบว่าด้วยการจ่ายค่าป่วยการแก่ล่าม
และล่ามภาษามือที่ศาลจัดหาให้แก่ผู้เสียหาย ผู้ต้องหา จำเลย หรือพยาน
ในคดีอาญา

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๓ วรรคห้า และมาตรา ๑๓ ทวิ
วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม
โดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
(ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๓๙ กระทรวงยุติธรรมโดยความเห็นชอบจาก
กระทรวงการคลังจึงวางระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า "ระเบียบกระทรวงยุติธรรมว่าด้วยการจ่าย
ค่าป่วยการแก่ล่ามและล่ามภาษามือที่ศาลจัดหาให้ตามประมวลกฎหมาย
วิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓ ทวิ พ.ศ. ๒๕๓๙"

รท.๑๑๔/๕ ง ลงวันที่ ๑๖ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๐

Regulations of Ministry of Justice

Relating to allowances to the interpreter and the interpreter
of hand sign language as procured by Court
Under Section 13 and Section 13 bis
of the Criminal Procedure Code

B.E. 2539

Whereas it is deemed to have regulations on the allowances
of the interpreter and the interpreter of hand sign language as
procured to injured person, alleged offender, accused or witness
in the criminal case.

By virtue of Section 13, paragraph 5 and Section 13 bis,
paragraph 2 of "the Criminal Procedure Code, revised by "the
Criminal Procedure Code Amended Act (No. 19) B.E. 2539",
Ministry of Justice, by and with the advice and consent of Ministry of
Finance, has provided regulations, as follows:

1. The Regulation is called "the Regulations of Ministry of
Justice on the Allowances to the Interpreter and Interpreter of Hand
Sign Language as Procured by the Court under Section 13 bis of the
Criminal Procedure Code, B.E. 2539."

114/5 G, 16 January 1997

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๓๙ มีผลใช้บังคับเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ศาลสั่งจ่ายค่าปวดยการแก้ล่ามและล่ามภาษามือที่ศาลจัดหาให้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๓ ทวิ เมื่อล่ามหรือล่ามภาษามือนั้นได้ปฏิบัติหน้าที่เสร็จสิ้นแล้ว ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในข้อ ๔ และข้อ ๕

ข้อ ๔ ค่าปวดยการที่จ่ายให้แก่ล่ามหรือล่ามภาษามือ ให้คิดเป็นรายชั่วโมง ในอัตราตามที่ศาลเห็นสมควรกำหนด แต่ต้องไม่ต่ำกว่าชั่วโมงละ ๓๐๐ บาท และไม่เกินชั่วโมงละ ๕๐๐ บาท แต่ค่าปวดยการที่ศาลสั่งจ่ายแก่ล่ามหรือล่ามภาษามือสำหรับการปฏิบัติหน้าที่ในครั้งหนึ่งต้องมีจำนวนไม่น้อยกว่า ๓๐๐ บาท

ข้อ ๕ ในการกำหนดอัตราค่าปวดยการที่คิดให้แก่ล่ามหรือล่ามภาษามือ ให้ศาลพิจารณาถึงความยากง่ายในการแปลหรือสื่อความหมาย คุณวุฒิและความเชี่ยวชาญในการใช้ภาษาของล่ามหรือล่ามภาษามือ ตลอดจนพฤติการณ์อื่นใดที่ศาลเห็นสมควรนำมาประกอบการพิจารณา

ข้อ ๖ ให้ปลัดกระทรวงยุติธรรมรักษาการตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๙

ร้อยตำรวจเอก เฉลิม อยู่บำรุง

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม

2. This Regulation shall come into force on and from the date of "the Criminal Procedure Code Amended Act. (No. 19) B.E. 2539" to be in force from this day.

3. The Court shall order to pay allowances to the interpreter and the interpreter of hand sign language under Section 13 and Section 13 bis. Of "the Criminal Procedure Code" when the interpreter or the interpreter of hand sign language has already proceeded their duties. But all these, under rules and procedure as prescribed in (4) and (5)

4. The allowances paying to the interpreter or the interpreter of hand sign language shall calculate to be hour in the rate under the Court shall be deemed expedient to prescribe it, but it is not the inferior than 300 B per one hour and it is not in excess of 500 B per one hour. But the allowances as prescribed by the Court to the interpreter or the interpreter of hand sign language in their duties in each time which it shall be 300 B.

5. In prescribing the allowances for the interpreter or the interpreter of hand sign language, the Court shall consider the ease or the difficulty of the translation or the media, the qualification and specialization of the interpreter or the interpreter of hand sign language as well as other circumstance as considered by the Court.

6. Under-Secretary of State for Ministry of Justice acting under this Regulation.

Given on the 20th day of November, B.E. 2539

Chaluom Ubamrung

Minister of Justice